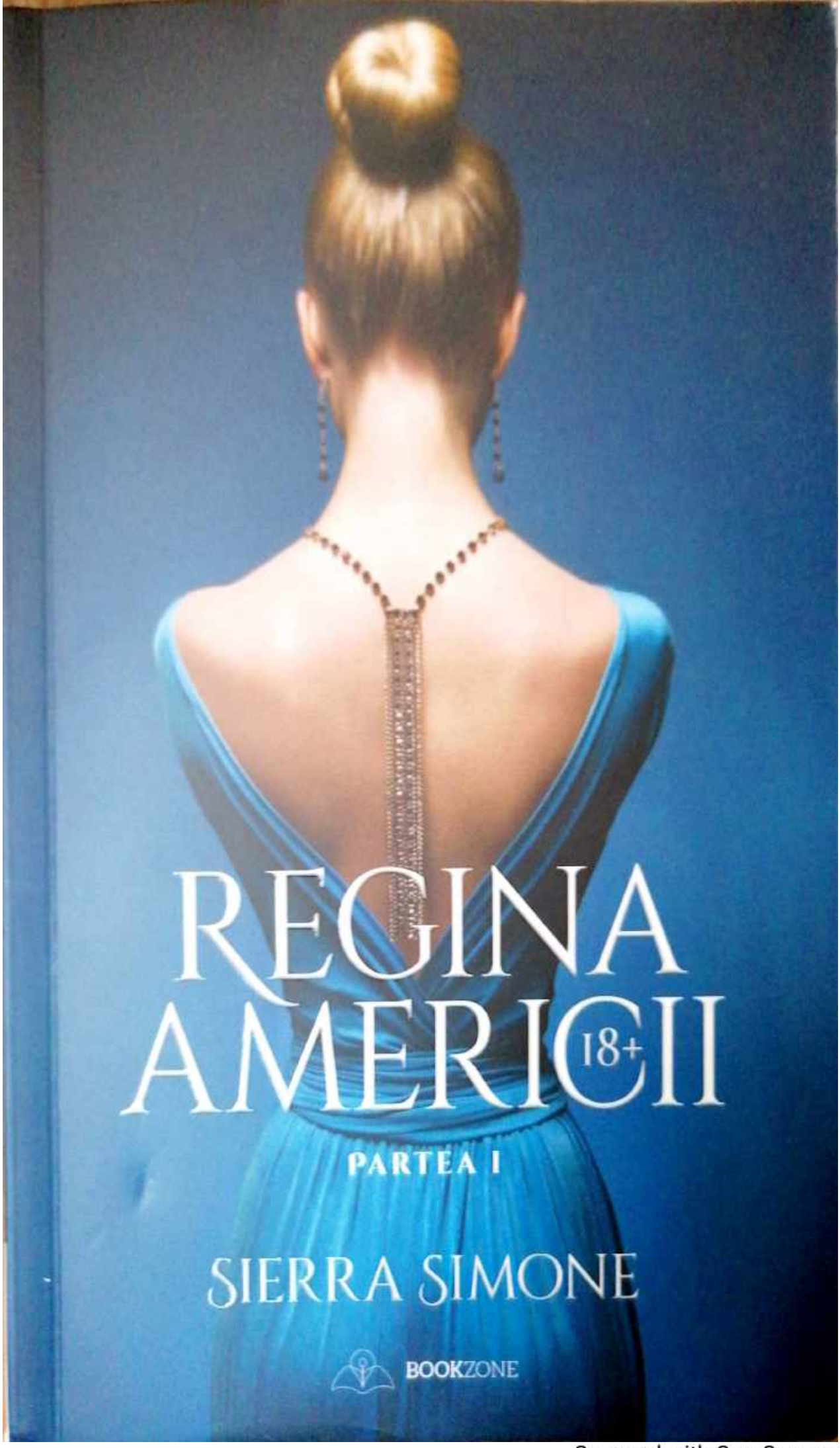

Scanned with CamScanner

Sierra Simone

REGINA AMERICII

Partea I

Traducere de **Maria Dosei**

Bookzone
BUCUREŞTI, 2020

Scanned with CamScanner

PROLOG

Ziua nunții

Dragostea este îndelung răbdătoare,
este plină de bunătate,
dragostea nu pizmuieşte,
dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,
nu se poartă necuviincios,
nu caută folosul său,
nu se mânie,
nu se gândeşte la rău,
nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr,
acoperă totul,
crede totul,
suferă totul.
Suferă totul.

Mă uit la ultimul verset din *Biblie,* în timp ce verişoara Abilene şi mama ei îşi tot încurcă degetele în tivul voalului meu. Pasajul din *Epistola întâi către Corintieni* este gravat în întregime pe un bloc de marmură în pronaosul bisericii. Orice altă mireasă

Scanned with CamScanner

aflată în locul unde sunt eu acum ar găsi aceste cuvinte încurajatoare, pline de nădejde. Dintre toate miresele care au stat de-a lungul vremii în fața acestor uși masive ale sanctuarului, cred că sunt singura care se întreabă dacă Dumnezeu o fi încercând să-mi dea un avertisment.

Când, însă, mă gândesc la ce mă așteaptă la capătul culoarului, la cine mă așteaptă, îmi îndrept umerii și-mi iau privirea de la versete. Am știut că destinul meu e să-l iubesc pe Ash din momentul în care l-am întâlnit. Am știut că destinul meu este să fiu a lui. Îl voi urma oriunde. Niciun sacrificiu nu mi se va părea prea mare. Nu există nicio parte din mine pe care să nu i-o ofer de bunăvoie, în întregime.

Îl voi iubi pe Ash, voi crede în el, voi spera și rezista de dragul lui până în ziua în care voi muri, indiferent dacă îmi voi pierde sufletul făcând asta.

Și mi-l voi pierde.

Mă consolez cu gândul că nu-mi voi duce singură suferința.

Trăgând aer în piept, păşesc în fața uşilor exact când acestea se deschid, în vreme ce notele *Canonului în Do Major* de Pachelbel umplu delicat naosul de piatră. Bunicul îmi ia brațul să mă conducă spre altar. Oaspeții sunt în picioare, lumânările pâlpâie, voalul meu este perfect.

Și-l văd pe Ash.

Pulsul mi-o ia razna, împiedicându-se în propriile bătăi, iar sângele îmi urcă spre buze, față și inimă. Cu umeri lați și șolduri înguste, care umplu perfect liniile atent croite, Ash arată în smoching de parcă s-a născut în el. Chiar dacă n-ar fi stat în capul scărilor ce conduc la altar, tot ar fi părut mai înalt

Scanned with CamScanner

decât toți cei de față și asta pentru că el este Ash. Nu trebuie să emane putere și forță, el este puterea și forța în carne și oase. Iar acum toată acea putere și forță se concentrează asupra mea, ochi în ochi, acoperind distanța dintre noi.

Surpriza crește pe chipul său văzându-mă, iar rochia, vălul, zâmbetul tremurător îmi provoacă o senzație de căldură și plăcere în piept. Nu a vrut să ne vedem înainte de ceremonie, și-a dorit acest moment. Și trebuie să recunosc că a meritat. Chipul său frumos îmi spune că abia reușește să-și stăpânească emoțiile. Sângele mi se încălzește la vederea lui în smoching. Indiferent că e vorba despre o tradiție prăfuită, despre disconfortul așteptării suportat de invitați, de lungile ore petrecute în acea dimineață departe de el. A meritat.

Apoi, apropiindu-mă la brațul bunicului, îl văd pe el.

Chiar lângă Ash, brunet și subțire, cu ochii albaștri ca gheața și gura făcută pentru păcat și pentru scuze, uneori exact în această ordine, stă Embry Moore, cel mai bun prieten al lui Ash, cavalerul său de onoare, Vicepreședintele.

Căci, da, bărbatul spre care păşesc pe culoarul bisericii nu este doar omul pe care îl iubesc de la șaisprezece ani. Cel cu care urmează să mă căsătoresc este Președintele Statelor Unite.

Sutele de oaspeți, impunătoarele aranjamente florale, lumânările dispar cu totul... Și, pentru un moment, rămânem doar noi, mireasa, mirele și cavalerul de onoare. Doar eu, Ash și Embry. Nu există nici Președintele, nici Vicepreședintele și nici biroul Primei Doamne, proaspăt vopsit înainte de luna de

Scanned with CamScanner

miere. Nu mai există hoardele de jurnaliști înăuntrul și în fața catedralei, iar rândurile care ar trebui să fie ocupate de ambasadori, senatori și celebrități par goale.

Suntem doar noi trei. Ash, cu figura sa severă și puternică, Embry, tulburat și palid, și eu, cu semne pe coapse și cu inima bubuind în piept...

Abia când ajung mai aproape, pot vedea urma de mușcătură de pe gâtul cavalerului de onoare, ițindu-se de după gulerul smoching-ului, mare și roșie, proaspăt căpătată.

Abia când ajung mai aproape, îmi dau seama că dantela albă, ce iese din buzunarul smoching-ului lui Ash, nu e vreo batistă de mătase, ci chiar dantela de la chiloțeii mei. Nu mi-a fost greu să-i recunosc. Pentru cei prezenți, care nu mi-au văzut vreodată chiloții, ar fi imposibil de remarcat, însă el îi afișează nonșalant, ca pe un trofeu. Ultima oară când i-am văzut erau mototoliți, la Embry în pumn...

Bunicul îmi ridică voalul, mă sărută pe obraz și apoi îl lasă să cadă la loc. Ash întinde mâna, degetele ni se împletesc și pășim împreună către preot, iar una dintre domnișoarele mele de onoare îmi aranjează rochia după ce noi doi ne așezăm.

Nu-mi dau seama că plâng decât după ce Ash își desprinde mâna dintr-a mea, o furișează pe sub voal și-mi șterge obrazul cu degetul mare, ducându-l apoi spre gura sa și lingând lacrima rămasă pe pielea lui. Ochii săi verzi și întunecați scapără plini de promisiuni, iar în spatele său, Embry își atinge în mod inconștient urma de mușcătură pe care, sunt sigură, Ash i-a lăsat-o pe gât.

Mă înfior.

Scanned with CamScanner

Preotul începe, oaspeții sunt așezați, iar eu mă întreb pentru ultima oară dacă Dumnezeu vrea să pun capăt acestei situații, dacă ochii Săi suportă priveliștea asta, pe noi trei aici, dacă nu cumva a încercat să mă mai avertizeze și înainte. Ce știam eu despre cât puteam să îndur? Ce știam eu despre cât erau dispuși să îndure, de dragul meu, doi dintre cei mai puternici bărbați din lume?

Îl privesc mai întâi pe Ash, are ochii plini de o căldură inconfundabilă, apoi pe Embry, care încă cercetează cu degete lungi urma de pe gât, și decid, chiar în acest moment, că povestea asta nu s-ar fi putut sfârși decât așa.

Dumnezeu n-are decât să-mi trimită toate avertismentele din lume! Nu înseamnă neapărat că trebuie să ascult de ele.

Scanned with CamScanner

PRINȚESA

Scanned with CamScanner

1

Cu optsprezece ani în urmă

Când aveam şapte ani, am fost blestemată de un vrăjitor.

S-a întâmplat, cred, la o gală de binefacere. Cu excepția întâlnirii cu vrăjitorul, nu aş fi lipsit de la niciunul dintre evenimentele la care bunicul voia să mă ia cu el. Rochii de prințese şi smoching-uri, candelabre strălucind în sălile opulente de bal ale hotelurilor, octete de coarde cântând discret prin colțuri... Oficial, aceste evenimente aveau scopul de a strânge fonduri în beneficiul diferitelor fundații şi organizații patronate de persoane bogate şi plictisite. În realitate, însă, erau întâlniri de afaceri. Se legau alianțe politice pentru un candidat sau celălalt, se identificau şi curtau potențiali donatori. Aici se încheiau afacerile şi tot aici se puneau la cale căsătoriile între membrii clasei sociale superioare, căci ce e mariajul pentru oamenii înstăriți dacă nu o afacere pe termen lung?

Ştiam asta din fragedă copilărie şi nu mă deranjase niciodată. Aşa era viața, cel puțin cea a bunicului Leo, iar eu nu prea îmi puneam întrebări în legătură cu toate astea.

În plus, eram încântată de rochiile scumpe, pline de volane, pe care bunicul mi le cumpăra. Îmi plăcea

Scanned with CamScanner

când adulții mă băgau în seamă cerându-mi părerea, îmi plăcea să privesc femeile încântătoare și bărbații atrăgători, dar cel mai mult și cel mai mult îmi plăcea să dansez cu bunicul Leo. Mă lăsa întotdeauna să mă urc pe pantofii săi și nu uita niciodată să facă piruete cu mine, iar eu mă simțeam exact ca o prințesă din poveste.

Seara târziu, când mașina cea mare și neagră venea să ne ia pentru a ne conduce înapoi la apartamentul din Manhattan, mă lăsa să ciripesc veselă despre tot ce văzusem și auzisem, iar el mă întreba ce spusese unul sau celălalt, cum sunau vorbele lor, dacă păreau bucuroși sau triști sau chiar enervați, mă întreba cine mi se păruse că arăta obosit sau neatent, cine bombănea în timpul discursurilor importante. Abia mulți ani mai târziu, am realizat că bunicul mă transformase într-o mică spioană, un fel de observator, pentru că oamenii se comportă în preajma copiilor altfel decât se comportă în preajma adulților. Lasă garda jos, șușotesc cu prietenii, că doar copiii nu bagă de seamă.

Dar eu observam. Îmi plăcea asta, eram curioasă de fel, reușeam să citesc cu ușurință mici semne, comentarii. Alături de bunicul Leo, această naturală înclinație a mea s-a transformat într-o armă ascuțită, utilă, un instrument folositor Partidului, pe care însă o utilizam de dragul lui, ca să îi fiu de folos, să-l fac să se simtă mândru, dar și pentru că îmi crease dependență. Mă captiva ideea de a urmări oamenii, de a încerca să-i înțeleg, să-i citesc ca pe o carte și să descifrez anticipat misterul.

În noaptea în care am întâlnit vrăjitorul, multe lucruri nu se întâmplaseră încă. În clipa aceea, eram amețită de atâta învârtit și mâncat pe furiș deserturi de la ospătarul ce-mi făcea cu ochiul. Încă făceam

Scanned with CamScanner

piruete când bunicul mi-a făcut semn să mă apropii. Am mers spre uşa sălii de bal. Am trecut dincolo de ea, aşteptându-mă să întâlnesc prieteni de-ai săi, complotişti din Beltay[1] sau oameni de afaceri plictisiți.

Dar nu era aşa. Era *altcineva* - un bărbat înalt, în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu ochi negri de corb şi buze subțiri, care-mi aminteau de imaginile cu vrăjitori malefici din cărțile mele de poveşti. Spre deosebire de aceştia însă, el nu avea nici baston, nici pelerină lungă. Purta un smoching impecabil, fața îi era proaspăt bărbierită şi părul negru perfect pieptănat.

Bunicul s-a aplecat şi mi-a zâmbit făcând prezentările.

– Domnule Merlin Rhys, v-o prezint pe nepoata mea, Greer. Greer, tânărul domn se va muta aici pentru a fi consultantul Partidului.

Partidul. Deşi nu aveam decât şapte ani, Partidul reprezenta în viața mea o autoritate la fel de puternică ca oricare alta. Doar eram nepoata fostului Vicepreşedinte. Şi nu orice vicepreşedinte, ci tocmai Vicepreşedintele care lucrase la Casa Albă în timpul mandatului veneratului şi de acum dispărutului semizeu al Partidului, Penley Luther. Numele său apărea în toate editorialele şi era citat în toate discursurile. Luther era invocat ori de câte ori se instala o situație de criză. Ce-ar face Luther? *Ce-ar face Luther?!*

Domnul Merlin Rhys şi-a coborât privirea spre mine, cu ochii negri imposibil de descifrat în strălucirea aurită a sălii de bal.

---

[1] Şosea de mare viteză, denumită şi centura Washingtonului, care marchează o arie în interiorul căreia bate inima politică a țării.

Scanned with CamScanner

— Nu este plicticos pentru o fetiță de vârsta ta? a întrebat cu o blândețe cu gust metalic.

Ceva mă provoca în cuvintele sale, ascuns între consoanele pronunțate cu grijă și vocalele nazale, dar nu reușeam să identific ce anume, nu reușeam să cern printre cuvintele lui. Nu mi-am luat ochii de pe chipul său, în vreme ce bunicul îi vorbea.

— Este însoțitoarea mea, a zis bunicul Leo cu căldură, ciufulindu-mi părul. Fiul meu și soția sa sunt plecați din țară cu proiecte umanitare, iar ea a rămas cu mine timp de câteva luni. E tare cuminte. Nu-i așa, Greer?

— Da, bunicule, am ciripit docil, dar când am văzut chipul lui Merlin, am simțit un fior rece, ca o ceață care m-a învăluit doar pe mine și care îmi consuma toată căldura.

Mi-am înfipt ochii în vârful pantofilor, tremurând și încercând să ascund cum mă simțeam. Pielea lucioasă reflecta strălucirea ornamentelor de pe tavan. Mi-am ținut ochii acolo, pe când Merlin și bunicul discutau despre strategii legate de alegerile de la jumătatea mandatului, încercând să împac ce simțeam cu ce știam.

Simțeam frică, o frică ce mi se insinua pe piele și-mi oprea respirația, ca atunci când mă trezeam noaptea și ușa șifonierului era deschisă. Dar *știam* că sunt în siguranță, că bunicul Leo mă va apăra, că străinul acela nu-mi putea face rău într-o cameră plină de oameni. Doar că mie nu-mi era teamă că mă va răni sau răpi.

Nu, era modul în care privirea lui mă țintuia, înecându-mă în reprobare și făcându-mă să-mi fie frică. Simțeam că mă cunoaște, că mă înțelege, că vede în mine toate dățile când am trișat, am mințit sau

Scanned with CamScanner

m-am bătut cu ceilalți copii. Că știe de toate nopțile în care n-am putut dormi din cauza ușii deschise a dulapului, fiind prea speriată să mă dau jos să o închid. De toate diminețile în care mergeam cu tatăl meu în pădurea din spatele casei și de serile în care mama mă învăța răbdătoare Tai Chi. Că îmi cunoaște cărțile de poveşti adorate, comorile ascunse în cutia pitită sub pat, toate visurile mele secrete şi copilăreşti şi toate temerile, totul. Omul acesta parcă vedea tot.

Iar pentru mine a fi văzută era cel mai terifiant lucru.

— Leo! a strigat un bărbat aflat la câțiva paşi distanță. Şi el făcea parte din Partid. Bunicul mi-a mai trecut o dată mâna prin păr şi i-a făcut semn domnului respectiv să se apropie.

— O clipă, domnule Rhys.

Merlin a înclinat capul cu gravitate, în vreme ce bunicul se întorcea să se adreseze celeilalte persoane. M-am forțat să mă uit în ochii lui din nou, dar am regretat imediat. Ochii săi, abia acum înțelegeam, fuseseră obscurați cât vorbise cu bunicul, iar acum se deschiseseră, arzând a antipatie.

— Greer Galloway, mi-a zis cu vocea aceea joasă, dar aspră. O cadență galeză îi însoțea cuvintele, de parcă nu-şi mai putea controla nici vocea, nici ochii.

Am înghițit zgomotos. Nu ştiam ce să zic, eram o fetiță, iar comportamentul meu copilăros fusese întotdeauna suficient cât să-i farmec pe prietenii bunicului Leo, dar cu el nu funcționa. Nu era chip să-l fac pe Merlin Rhys să mă placă nici cu zâmbete, nici cu gropițele din obraji, cu piruete sau cu întrebări naive.

Scanned with CamScanner

Și apoi a îngenuncheat în fața mea. Adulții din lumea lui Leo nu prea procedau așa, nici chiar femeile însoțite de copiii lor. De obicei preferau să rămână în picioare și să mă mângâie pe cosițele blonde ca pe un animal de companie. Dar Merlin s-a lăsat pe vine ca să îl pot privi în ochi fără să-mi scrântesc gâtul și am știut, în ciuda fricii, că acela era un semn de respect. Merlin se comporta de parcă aș fi meritat timpul și atenția pe care mi le dedica și, chiar dacă gestul era însoțit de reprobare, tot îi eram recunoscătoare în felul meu infantil.

S-a apropiat, mi-a prins bărbia între degetele lungi și subțiri, ținându-mi fața pentru a o studia.

— Lipsită de ambiție, a spus, cu ochii negri cercetându-mi chipul. Adesea neglijentă. Nu indiferentă, dar uneori distantă. Pasională, inteligentă, visătoare... Dar prea ușor de rănit. A dat din cap. Exact cum mă gândeam.

Știam din cărțile stivuite în jurul patului meu cât de periculoase sunt cuvintele unui vrăjitor. Știam că nu trebuie să-i vorbesc, nu trebuie să-i promit nimic, nu trebuie să cad la nicio înțelegere cu el, să-i cedez nimic, să mint sau să fug. Dar nu m-am putut abține.

— Ce e exact cum te gândeai?

Merlin și-a lăsat mâna să cadă cu o expresie de regret crescând pe chip.

— Nu ești tu. Pur și simplu nu poți fi tu.

Un sentiment de confuzie a luat locul temerilor.

— Ce nu pot să fi eu?

Merlin s-a ridicat în picioare, și-a netezit smoching-ul, decis că nu eram ce trebuia, orice ar fi fost acel lucru.

Scanned with CamScanner

– Când va veni vremea, nu da nimănui sărutările tale, mi-a zis.

N-am priceput.

– Dar eu nu-i sărut decât pe bunicul, pe mami şi pe tati.

– Pentru că ei sunt totul pentru tine acum. Dar când vei creşte, vei moşteni *această* lume, mi-a zis Merlin indicând cu mâna încăperea din jurul meu, lumea la care bunicul tău a pus umărul să fie creată. Numai că ea atârnă de un fir, într-un fragil echilibru între încredere şi putere. Oamenii care deţin puterea trebuie să decidă când să se încreadă unul în celălalt şi când să se lupte unul cu celălalt, or deciziile astea nu se iau întotdeauna în mod raţional. Uneori intervine inima. Înţelegi ce vreau să spun?

– Cred că da... am şoptit.

– Greer, un sărut de-al tău va înclina această lume spre prietenie sau spre furie. Spre pace sau spre război. Va distruge tot ce a construit bunicul tău lucrând din greu şi multe persoane, foarte multe persoane vor avea de suferit. Iar tu nu vrei să faci rău nimănui, nu-i aşa? Nu vrei să-ţi răneşti bunicul, nu? Să strici tot ceea ce el a construit.

Am dat din cap vehement.

– Mă gândeam eu... Pentru că exact asta se va întâmpla dacă buzele tale ating buzele altcuiva. Nu uita aceste cuvinte.

Am dat din cap afirmativ, era logic ce spunea. Toată lumea ştia că sărutările sunt magice. Pot transforma broscoii în prinţi, pot trezi prinţesele din somnul de moarte, decid soarta împărăţiilor şi regatelor. Nici prin cap nu mi-a trecut că Merlin se putea înşela, că un sărut ar putea fi inofensiv.

Scanned with CamScanner

Sau că, uneori, o sărutare meritată trăită, indiferent de răul pe care îl cauzează.

Umbra de regret din ochii săi s-a transformat în tristeţe.

— Şi-mi pare rău pentru părinţii tăi, a zis încet. În ciuda tuturor lucrurilor, eşti o fetiţă drăguţă. Meriţi doar fericire şi poate într-o zi vei înţelege că exact asta încerc să-ţi dăruiesc. Apreciază tot ceea ce te face fericită şi nu uita niciodată că eşti iubită. A făcut un semn cu capul către bunicul Leo, care tocmai se întorcea spre noi.

— Nu trebuie să-ţi pară rău pentru părinţii mei, i-am spus derutată. Sunt bine mersi.

Merlin nu a spus nimic, dar s-a aplecat şi m-a atins pe umăr. Nu a încercat să mă îmbrăţişeze, să mă încurajeze sau să mă mângâie. S-a limitat la o atingere. O atingere de o clipă şi apoi nimic, doar mângâierea aerului pe piele şi o senzaţie de îngrijorare care mi-a pătruns în oasele micuţe.

Bunicul m-a cuprins în braţe cum a ajuns la noi şi mi-a depus o pupătură mustăcioasă pe obraz.

— Nu-i aşa că am o nepoţică cum alta nu e, Merlin? a întrebat zâmbind spre mine. Despre ce tot vorbiţi voi doi aici?

Am deschis gura să răspund, dar Merlin a intervenit blând.

— Îmi spunea cât de mult se bucură să petreacă timpul cu tine.

Bunicul a părut încântat.

— Aşa e. Îmi place Oregon-ul, ca tuturor, dar nimic nu se compară cu New York-ul, nu-i aşa, Greer?

Scanned with CamScanner

Probabil că am răspuns ceva. Au mai discutat după aceea despre politică, bani, chestiuni demografice, dar în mintea mea continuau să răsune cuvintele lui Merlin.

Îmi pare rău pentru părinții tăi!

La câtă imaginație aveam, n-a fost prea complicat să evoc ce putea fi mai rău. Adică ce se întâmplă prin poveşti: tragedii, semne, inimi frânte. Dacă părinții mei fuseseră asasinați? Dacă avionul în care zburau s-a prăbuşit, dacă o fi luat foc hotelul în care stăteau, dacă au fost bătuți, jefuiți şi lăsați să moară?

Îmi pare rău pentru părinții tăi!

Nu mă mai puteam gândi la altceva şi, când bunicul Leo m-a băgat în pat mai târziu în acea seară, am izbucnit în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? m-a întrebat, cu sprâncenele unite a îngrijorare.

Eram destul de mare cât să ştiu că nu m-ar fi crezut dacă i-aş fi spus că Merlin era un vrăjitor, poate chiar un vrăjitor rău, sau că ar fi putut cumva presimți moartea părinților mei chiar înainte ca lucrul acesta să se întâmple. Eram destul de mare cât să ştiu să mint şi atunci am spus pur şi simplu că mi-e dor de mami şi tati.

— Oh, draga mea, a zis bunicul Leo. Uite, îi sunăm chiar acum, bine?

Şi-a scos telefonul, a format numărul şi, după câteva secunde, am putut auzi vocea suavă a mamei şi pe cea gravă a tatălui meu venind de dincolo de difuzor. Erau la Bucureşti, se pregăteau să ia trenul spre Varşovia, fericiți şi în siguranță, şi mi-au făcut

Scanned with CamScanner

o grămadă de promisiuni pentru când aveau să se întoarcă acasă. Preț de ceva vreme i-am crezut. Am crezut că se vor întoarce. Că voi mai avea parte de lungi plimbări prin pădure cu tatăl meu și voi avea în continuare serile cu exercițiile de Tai Chi cu mama, că vor fi multe nopți în care voi adormi ascultându-i citindu-și poezii unul celuilalt, în vreme ce lemnele vor trosni în șemineul din apropiere. Că timpul copilăriei mele se va prelungi încă mult, cu dimineți luminoase și zile de un verde proaspăt ca al frunzelor, în cuibul primitor, construit din cărți și natură de către părinții mei pentru mine.

Dar în noaptea aceea, în timp ce încercam să adorm, vocea lui Merlin mi se tot strecura în minte aducând cu ea și temerile.

Îmi pare rău pentru părinții tăi!

Nu am dormit aproape deloc, tresărind la fiecare claxon și sirenă venite de jos, din strada *Manhattan*, unde se afla apartamentul bunicului, tremurând ori de câte ori vântul lovea în fereastră, făcând-o să scârție. Somnul mi-a fost împletit cu vise, vise cu munți acoperiți de păduri din locuri pe care nu le văzusem niciodată, un bărbat cu umeri lați târându-se prin noroi și ace moarte de brazi, părinții mei dansând în sufragerie crezând că eu adormisem. Un tren și coada sa de aburi trecând peste un pod, iar podul prăbușindu-se.

Părinții mei dansau, vântul bătea printre copaci, bărbatul se târa prin noroi. Trenul se prăbușea în hăul văii.

Dans, copaci, noroi, moarte.

Scanned with CamScanner

Repetat la nesfârşit.

Dans, copaci, noroi, moarte.

Şi când, în lumina blândă a dimineții, ridicându-mă în capul oaselor, l-am văzut pe bunicul stând în pragul uşii cu ochii goliți de şoc şi durere, cu telefonul atârnându-i în mână, am ştiut ce venise să îmi spună. Şi, precum regele Ezechia, m-am întors cu fața la perete şi am început să mă rog.

M-am rugat la Dumnezeu să mă ia şi pe mine.

Scanned with CamScanner

2

Cu unsprezece ani în urmă

Cum adesea se întâmplă, Dumnezeu a ales să nu răspundă rugăciunii mele. Sau, cel puțin, nu mi-a răspuns cu *da*.

Așa că viața mea a mers înainte.

Părinții mamei erau bătrâni și plăpânzi. Mai aveam un unchi, la Boston, care avea o fiică de vârsta mea, dar au spus foarte clar că ei nu doreau să mai aibă grijă de încă un copil.

Oricum nu conta. Din momentul în care primise telefonul acela, din secunda în care realitatea aceea s-a instalat în viața noastră, nici măcar nu s-a pus problema să trăiesc altundeva decât cu el. Bunicul avea în jur de cincizeci de ani, era sănătos și plin de energie și nu-i lipsea locul în casă pentru o persoană în plus. Era un bărbat ocupat cu Partidul și cu imperiul său ecologic în dezvoltare, dar bunicul Leo era genul de om care nu știa să spună *nu* decât odihnei. A mutat toate lucrurile mele la el în apartament, m-a înscris la o școală privată cu reguli stricte din Upper West Side și mi-a făcut loc în viața sa cum putea mai bine un bunic văduv.

Îmi amintesc că am plâns înainte și după înmormântare. Dar nu pe durata ei. Îmi amintesc că noua școală m-a făcut să mă închid în mine, că

Scanned with CamScanner

era complet diferită de clasa mea *Montessori*, atât de spațioasă, din Oregon. Îmi amintesc teancurile de cărți pe care bunicul Leo mi le cumpăra să mă înveselească, mi-amintesc cititul până târziu, noaptea. Mi-amintesc cât de mult îmi lipseau părinții mei, de parcă cineva îmi înfipsese în piept o lingură uriașă și smulsese de acolo ceva vital. Mi-amintesc vorbele lui Merlin în legătură cu părinții mei.

Profeția lui Merlin.

Și dacă avusese dreptate în legătură cu părinții mei, avea oare dreptate și în legătură cu tot restul? Îmi spusese să nu sărut niciodată pe nimeni. Ar trebui să-i ascult avertismentul?

Cred că da. Sigur da. Eram sigură de-acum că Merlin era clarvăzător, că avea darul de a prezice soarta, și, pradă durerii și fricii, mi-am promis, pe când aveam doar șapte ani, că nu voi săruta niciodată în viața mea pe nimeni, indiferent de situație.

Niciodată, dar niciodată, niciodată.

La paisprezece ani bunicul Leo m-a întrebat dacă voiam să merg în continuare la școala din Manhattan sau dacă mi-ar plăcea să mă trimită la un internat peste ocean. O înscriseseră acolo și pe verișoara mea, Abilene, cu speranța că se mai potolea și punea burta pe carte, iar bunicul s-a gândit că poate mi-ar fi plăcut și mie să merg. Eram printre premianții școlii, nu asta era problema, dar cred că bunicul își făcea griji că traiul cu el era unul izolat, nu mergeam decât la strângeri de fonduri pentru mediu și la alte

Scanned with CamScanner

evenimente similare, petrecându-mi serile ascultând bârfe şi speculaţii despre politicieni şi oameni de afaceri, iar la sfârşit de săptămână mă transformam în arma sa secretă, observând şi dându-i raportul în legătură cu tot ce aflam.

– Eşti tânără, mi-a zis întinzându-mi un pliant despre şcoală, pe când eram la masă.

Imaginile păreau făcute să mă convingă să spun da: ceaţă deasă, uşi vechi din lemn, verzi şi strălucitoare veri englezeşti.

– Ar trebui să vezi lumea. Să fii cu oameni tineri de vârsta ta. Să te bagi în buclucuri.

A râs apoi.

– Sau măcar să o supraveghezi pe verişoară-ta.

Şi astfel, eu şi Abilene am ajuns la *Academia de fete Cadbury* în toamna anului când împlinisem paisprezece ani.

Cadbury era un loc impresionant, un complex din piatră şi vitralii, întins pe o suprafaţă imensă, cu turnuri şi biblioteci şi cu o cetate fortificată, datând din epoca de fier, în curtea din spate. Mi-a plăcut din prima clipă. Lui Abilene i-a plăcut mai ales vecinătatea cu *Şcoala de băieţi,* care se afla la un kilometru jumătate în josul străzii. Aproape noapte de noapte se strecura prin fereastra de la parter şi traversa tiptil gazonul verde, până la stradă. Iar eu mergeam după ea aproape noapte de noapte, nu pentru că m-ar fi interesat să întâlnesc băieţi, ci pentru a o proteja. Să o protejez de pericole, să-i salvez viitorul la *Cadbury* şi reputaţia.

Apoi ne strecuram în căminele studenţeşti, ne întâlneam în grădinile din spate ale pub-urilor care

Scanned with CamScanner

nu-şi făceau probleme să ne dea afară, mergeam la petreceri ilicite pe masivul deal cu vârful plat, unde odată fusese cetatea fortificată din epoca fierului. Nu eram aproape niciodată singurele fete prezente, dar Abilene nu lipsea în nicio ocazie, ea era căpetenia, cea care lua iniţiativa.

Pe la vârsta de cincisprezece ani avea deja trupul zvelt şi înalt de manechin, cu sânii înmuguriţi şi părul lung, de foc. Era gălăgioasă şi vivace şi frumoasă, bea mai mult decât băieţii, juca lacross de parcă era ultimul lucru pe care l-ar fi făcut în viaţa asta şi era mereu, dar mereu, înconjurată de oameni.

Pe când eu preferam umbrele şi ungherele. Îmi petreceam mai tot timpul liber la bibliotecă, cel mai adesea mâncam singură aşezată pe jos, cu o carte sprijinită de genunchi. Nu mă interesa sportul şi-mi alesesem dansul şi cursurile de scriere creativă ca activităţi extraşcolare. Nu crescusem înaltă pe cât mi-aş fi dorit, îmi lipseau lucrurile acelea pe care Abilene le avea şi care le plăceau băieţilor, corpul meu era suficient de puternic pentru dans, dar nu atât de suplu cât să arăt bine în colanţi. Aveam o mică gropiţă în bărbie, pe care eu şi Abilene ne chinuiam cu orele să o acoperim cu machiaj, şi o aluniţă pe obraz. O detestam. Ochii mei erau cenuşii şi opaci în comparaţie cu albastrul vioi al ochilor lui Abilene, ceea ce nu ar fi fost vreo scofală dacă aş fi avut şi eu un gram măcar din carisma pe care ea o radia. Numai că n-o aveam. Eram tăcută, aeriană şi visătoare, detestam conflictele, dar uneori reuşeam să le declanşez din neatenţie şi eram fascinată de chestiuni pentru care colegii mei nu aveau nici cel mai mic interes: politica americană, cărţile vechi, soarta barierei de corali şi războaiele duse cu atât de multă vreme în urmă, că până şi numele li se transformaseră în pulbere.

Scanned with CamScanner

Singurul lucru care îmi plăcea la mine când eram adolescentă era părul. Lung, cu firul gros, auriu pe timp de iarnă şi aproape alb vara. Era primul lucru pe care oamenii îl remarcau la mine, primul detaliu care le venea în minte când mă descriau şi obiectul de joacă al prietenilor mei când stăteam în sufrageria comună şi ne uitam la televizor împreună. Abilene îl ura. Ura că exista un lucru, chiar dacă unul singur, în aspectul meu, care o punea în umbră. După primele săptămâni petrecute la *Cadbury*, mi-am dat seama că trasul de coadă nu era defel un semn de afecțiune ci, dimpotrivă, de gelozie controlată.

În ciuda părului, Abilene era regina necontestată, iar eu dama ei de companie. Ea era în centrul atenției, iar eu țineam de şase să nu ne prindă profesorii. Se eschiva de la făcutul temelor, iar eu stăteam trează nopțile să i le pregătesc, astfel încât să nu ajungă la corigențe. Ea chefuia, eu o duceam acasă sprijinită de umărul meu, cu lanterna telefonului aprinsă să nu ne împiedicăm şi să ne ducem de-a berbeleacul pe deal în jos. Părul îi mirosea a vomă şi apă de colonie ieftină.

— De ce nu te săruți niciodată cu un băiat? m-a întrebat într-o noapte, pe când avem cincisprezece ani, în vreme ce o conduceam pe aleea îngustă înspre şcoală.

— Poate că-mi plac fetele, am răspuns sărind peste o băltoacă. Nu ai luat niciodată în considerare posibilitatea asta?

— Ba da, mi-a răspuns cherchelită, dar ştiu că nu este aşa, pentru că sunt destule fete aici, în *Cadbury*, care s-ar săruta cu tine. Şi cu toate astea tu nu săruți pe nimeni.

Scanned with CamScanner

Nu da nimănui sărutările tale!

Trecuseră opt ani şi încă mai vedeam ochii de păcură ai lui Merlin, îi auzeam glasul rece, critic. Mi-aminteam sentimentul premonitor ca un fior rece, care m-a cuprins când prezisese moartea părinților mei. Şi dacă el credea că cineva va avea de suferit dacă eu mi-aş fi dat sărutările cuiva, trebuie să fi avut un motiv întemeiat.

Un motiv important.

Şi, în definitiv, nu renunțam la cine ştie ce. Oricum băieții nu stăteau la coadă la uşa mea să mă sărute.

– N-am chef, pur şi simplu, am spus convinsă. N-am alt motiv.

Abilene şi-a ridicat capul de pe umărul meu şi-a sughițat în noaptea răcoroasă. Prin apropiere, o oaie s-a pus pe behăit.

– O să vezi tu, Greer Galloway. Într-una din zilele astea vei deveni la fel de greu de stăpânit ca mine.

Am ajutat-o să ocolească o grămadă de balegă de oaie, iar ea continuat să sughițe.

– Nu prea cred.

– Greşeşti. Când te vei elibera, n-o să fie uşuratică mai mare ca tine în *Cadbury*.

Nu ştiu de ce, dar spusele sale m-au făcut să roşesc, nu de indignare, ci de ruşine. De unde ştia ea ce-mi trecea uneori prin cap? Visele din care mă trezeam palpitând şi contractându-mă în jurul a nimic?

Scanned with CamScanner

Nu, n-avea de unde şti. Nu suflasem o vorbă nimănui despre asta, n-aş fi făcut-o niciodată.

Precum sărutările, erau lucruri pe care nu trebuia să le împărtăşesc. În definitiv, eram fericită aşa cum stăteau treburile. Mulţumită să am grijă de Abilene şi să visez la anii de facultate.

Bucuroasă să-mi închipui că era suficient de bine aşa.

Scanned with CamScanner

3

În prezent

– Mergând înapoi în trecut, înainte de Geoffrey of Monmouth, până la *Annales Cambriae* - adică *Analele galeze,* pentru aceia dintre voi care nu sunt familiarizați cu limba latină medievală - remarcăm faptul că figura lui Mordred este menționată precedent, în acest caz sub numele de Medraut.

Ecoul ticăitului degetelor pe tastele laptopurilor umple micul amfiteatru, în vreme ce studenții iau notițe în grabă . Cei mai mulți dintre ei sunt, de fapt, de la *pre-med* sau *științe politice* şi participă la cursul meu de *Literatură arturiană* pentru a-şi completa creditele la uman, dar asta nu-i împiedică să muncească pentru a obține note mari. *Georgetown* nu e o şcoală ieftină şi mulți dintre studenții de aici au nevoie de medii bune pentru a-şi păstra bursele de merit şi ajutoarele nerambursabile. Îi înțeleg cum nu se poate mai bine. Predau de circa două luni şi amintirea nopților albe şi a dimineților în care mă reanimam folosind cofeină înainte de a-mi termina masteratul la *Cambridge* în *Literatură Medievală* e încă vie. Uneori mi-e greu să cred că am terminat, că, uite, m-am întors în Statele Unite, am un job de oameni mari, cu servietă de piele fină şi tot restul...

Scanned with CamScanner

– Mordred este menționat doar în contextul morții lui Arthur, continui mutându-mă de la pupitru la tabla albă, și nu avem informații în legătură cu rolul pe care l-a jucat în bătălie, dacă a luptat alături sau împotriva lui Arthur, dacă era fiul lui Arthur sau nepotul acestuia sau pur și simplu unul dintre războinici.

Scot capacul de la un marker și încep să modific arborele genealogic la care lucrasem de-a lungul primului semestru, adăugând un semn de întrebare lângă numele lui Mordred.

– *Legenda regelui Arthur* este faimoasă din mai multe motive: Sfântul Graal, masa rotundă, și, bineînțeles, epica poveste de iubire dintre Lancelot și Guinevere.

Desenez o inimă împrejurul numelor lor și clasa se umple de chicoteli.

– Dar, așa cum am văzut mergând înapoi în timp de la Chretien de Troyes la Geoffrey of Monmouth, personajul lui Lancelot a fost inventat de francezi pentru a satisface nevoia acestora de povești de dragoste de curte. Acesta nu apare în primele versiuni ale legendelor.

Tai numele lui Lancelot de pe tablă adăugând într-o notă deasupra acestuia *inventat de francezi*.

Din nou ticăit de taste.

– Dar există indicii în legătură cu o altă idilă, chiar mai veche și mai periculoasă decât povestea lui Lancelot.

Desenez o nouă inimă, de data aceasta între Mordred și Guinevere.

– Conform *Analelor galeze*, ori de câte ori este menționat Mordred, acesta ori încearcă să o răpească

Scanned with CamScanner

pe regină, ori să se căsătorească cu ea. Ceea ce pare a fi motivul principal al certurilor dintre el şi regele Arthur, care, cu mult înainte de a fi descris ca fiind tatăl sau unchiul lui Mordred, ar fi putut fi pur şi simplu rivalul acestuia în dragoste.

Pun capacul marker-ului şi mă întorc la pupitru.

— Cred că Mordred, mai mult chiar decât Lancelot, evidenţiază problema centrală de la curtea regelui Arthur... şi anume că încrederea, dragostea şi familia nu vin întotdeauna la pachet.

Aud bătrânul ceas de perete ticăind şi pe studenţi închizând încet laptopurile, deschizând genţile, încercând să pară atenţi, dar cu mintea deja dincolo de uşă.

— Asta a fost totul pentru azi, îi anunţ. De săptămâna viitoare ne ocupăm de *Triadele galeze*. Şi nu uitaţi să aduceţi propunerile finale de proiect!

Mă întorc spre catedră să-mi strâng lucrurile la rândul meu. Câţiva studenţi se opresc să-mi pună întrebări şi să-şi ia lucrările corectate, apoi rămân singură în sala de curs.

Preţ de câteva minute mă uit în gol încercând parcă să-mi amintesc ceva ce am uitat. Nimic, desigur, e totul în regulă, dar mă tot bântuie un sentiment de gol şi nelinişte.

Ai tot ce îţi trebuie, îmi spun. *Ai o slujbă bună, o casă frumoasă, bunicul te iubeşte, ai o verişoară care ţi-e şi cea mai bună prietenă.*

Nu-mi trebuie nimic altceva. Mi-e de ajuns ce am.

Şi atunci, de ce mă simt mereu atât de rătăcită?

Scanned with CamScanner

Biroul meu de la *Georgetown* este micuț, îl împart cu alți doi colegi lectori, prin urmare e înghesuit, plin de bibliorafturi, cărți și teancuri de fișe informative. Îmi place la nebunie. Îmi place atât de mult, încât se spune despre mine că dorm mai mult pe-aici decât în mica locuință de lângă *Dumbarton Park* pe care, bineînțeles, mi-o pot permite doar pentru că aparține bunicului, care nu vrea să audă de plata unei chirii. Îmi place să stau în clădirea aceasta din piatră bătrână, singură, pe un hol de birouri goale, cu întunericul lunecând pe ferestre... Așa mi-e mai ușor să-mi amintesc de ce am ales această viață. O viață în care am cărți, dar nu săruturi. O viață în care blestemul lui Merlin nu pare un blestem, ci o alegere.

M-am obișnuit să lucrez până târziu, să fiu ultima de la departamentul de engleză, iar seara aceasta nu este cu nimic diferită. Am corectat câteva lucrări, apoi am trecut la cartea pe care încerc să o scriu: o analiză literară a monarhului, așa cum apare el în nenumăratele *legende arturiene* de-a lungul epocilor.

Pare plictisitor, dar vă asigur că nu este deloc așa. Cel puțin nu pentru mine. La urma urmei, eu chiar am întâlnit un vrăjitor, un Merlin al meu personal... Chiar dacă, adult fiind, ideea de magie mă face să râd și-mi spun că avertismentul primit nu a fost decât o aiureală.

Doar l-am ignorat de două ori și nu s-a întâmplat nimic. Adică, în afara faptului că mi-am frânt inima de ambele dăți, nimic nu s-a întâmplat.

Sunt adâncită în gânduri, încerc să reiau firul logic pe care l-am urmărit cu o seară în urmă în

Scanned with CamScanner

legătură cu monarhii Evului Mediu, când simt ceva ca nişte furnicături în ceafă, de parcă cineva ar fi în spatele meu.

Şi chiar este.

Mă rotesc cu tot cu scaun şi văd un bărbat sprijinit de prag, cu braţele încrucişate pe un piept musculos, într-un costum albastru-deschis, turnat pe umeri. În ciuda faptului că are sacoul încheiat, pot vedea cum pantalonii făcuţi la comandă îi strâng şoldurile şi coapsele şi cum cravata albă de mătase coboară nestingherită peste cămaşa de dedesubt.

Îmi ridic faţa spre a lui înghiţindu-mi saliva.

Ochi albaştri-gheaţă şi barbă scurtă de o zi. Pomeţi înalţi, nas drept, buze pline şi frunte înaltă, aristocratică. Construit parcă pentru peisaje tipic englezeşti, pentru romane victoriene sau drame din perioada *Regency*, prototipul chipului necunoscutului de viţă nobilă de la un bal din cărţile lui Jane Austin.

Doar că bărbatul acesta nu-mi este necunoscut.

Embry Moore.

Vicepreşedintele Embry Moore.

Ţâşnesc în picioare.

— Domnule Vicepreşedinte, mă bâlbâi. Eu nu...

Riduri fine îi apar în colţul ochilor. Este cu doar un an mai tânăr decât Preşedintele Colchester, care şi-a preluat funcţia cu numai şase luni înainte de a împlini treizeci şi şase de ani. Timpul petrecut în aer liber şi cele patru misiuni la care a participat i-au lăsat în jurul ochilor riduri subtile, vizibile doar atunci când zâmbeşte.

Exact ca acum.

Scanned with CamScanner

Îmi înghit din nou saliva.

– Cu ce vă pot fi de ajutor, domnule Vicepreşedinte?

– Nu-mi spune aşa, te rog.

– Bine. Cu ce vă pot fi de ajutor, domnule Moore?

Face un pas în interiorul biroului şi-acum îi pot simți parfumul. Un iz picant, piper poate. Sau citrice.

– Mă întrebam dacă aveți planuri pentru cină, *domnişoară Galloway*.

Vai!

Mă uit de jur împrejur şi el flutură din mână.

– Agenții aşteaptă la capătul culoarului. Nu ne pot auzi.

Ar trebui să-l întreb ce caută aici, de ce a venit în Georgetown, ce caută la mine în birou la miezul nopții. Ar trebui să-l întreb de ce nu a sunat, de ce nu mi-a scris un e-mail, de ce nu a pus-o pe secretara sa să mă caute. Tot ce pot să spun, în schimb, este:

– Nu e cam târziu pentru cină?

Se uită la ceas continuând să țină brațele încrucişate.

– Posibil, dar sunt sigur că la orice restaurant ai alege să mergem, ar fi bucuroşi să deschidă pentru mine. Sau să deschidă *pentru tine*. Cred că în oraşul ăsta nu există nimeni care să nu-i datoreze un un favor-două lui Leo Galloway.

– Nu mă folosesc de numele bunicului să obțin favoruri, spun puțin înțepată. Nu-mi place.

Scanned with CamScanner

— Dacă tu vrei să uiți cine ești, asta nu înseamnă că și noi, ceilalți, vrem același lucru. Are glasul mângâios.

Fac un pas înapoi. Înghit. O furie atenuată, mult timp ținută sub control și devenită după cinci ani doar liniște își face loc spre suprafață. Pentru că lui Embry i-a reușit foarte bine, cu cinci ani în urmă, să mă uite.

— De ce te-ai ascuns aici? întreabă desfăcându-și brațele și făcând un pas înainte. Vocea îi este catifelată, prea catifelată, un glas moale care-ți susură promisiuni în ureche și apoi nu le respectă.

Știu asta prea bine.

— Nu mă ascund, indic cu capul spre biroul plin de lucrări, cărți și notes-uri *Moleskin*. Muncesc. Predau, lucrez la o carte. Sunt fericită.

Embry mai face un pas înainte, înghițind spațiul din încăpere dintr-o singură mișcare. E atât de aproape că-l pot mirosi, parfumul său nu s-a schimbat deloc după atâta vreme.

Închid ochii puțin, cât să-mi revin.

— N-ai știut niciodată să minți, murmură și, când deschid ochii, îl găsesc atât de aproape de mine că mi-aș putea trece degetele pe maxilarul său. Dar nu o fac. Îmi îndepărtez chipul privind pe fereastră.

— Nu mint deloc, zic ascunzând de fapt adevărul.

— Hai să mâncăm ceva împreună, îmi spune schimbând tactica. Avem atâtea să ne povestim!

— Cinci ani, o spun cu amărăciune și trebuie să recunosc că el nu încearcă să se apere.

Scanned with CamScanner

– Cinci ani, recunoaşte.

Ciudat cum aşa multă vreme poate părea atât de puțin.

Oftez.

– Nu pot să merg cu tine la cină. Dacă suntem văzuți împreună, chipul meu va apărea peste tot, pe *Buzzfeed* şi pe *Twitter*... nu aş suporta asta.

Embry mă ascultă şi întinde mâna să-mi atingă o suviță blondă scăpată din coc.

– De-aia ieşim aşa târziu. Mergem undeva neanunțați. N-o să ştie nimeni, în afară de noi şi de bucătar.

– Şi de Serviciile Secrete.

Embry ridică din umeri şi cute fine se formează din nou în coada ochilor.

– Or să-şi scrie memoriile după ce ies la pensie. Până atunci, putem cina liniştiți.

Pot să spun *nu*. Ştiu că pot, dar nu lui, lui n-am putut niciodată să-i spun nu. Nu-mi doresc să spun nu. Nu am chef să merg în casa imaculată, mobilată impecabil, fără suflet şi să-mi petrec o altă noapte singură în patul meu. Nu vreau să-mi petrec noaptea holbându-mă la tavanul dormitorului, reamintindu-mi fiecare moment, fiecare privire, imaginându-mi mirosul de piper şi citrice şi modul în care umbrele se modelau pe obrajii lui Embry. Nu vreau să plâng pentru că am irosit o altă noapte, o altă ocazie, mai ales când e vorba despre el.

Pentru o noapte, pot să mă prefac că sunt altcineva.

– La cină, spun în sfârşit, şi el rânjeşte. Dar nimic mai mult. Embry ridică mâinile în sus.

Scanned with CamScanner

— O să fiu mai cuminte ca un popă. Promit.

— Se spune că popii nu mai sunt aşa cuminţi în ziua de azi.

— Atunci o să fiu cuminte ca o călugăriţă.

Mă-ntind să-mi iau paltonul de pe raftul de lângă birou, dar el mi-o ia înainte şi mi-l ţine pentru a-l îmbrăca. Este atent şi intim şi fermecător şi periculos în acelaşi timp, exact cum mi-aminteam că este, şi nu-l pot privi în ochi în vreme ce-mi strâng paltonul peste bluză şi fusta creion. Pentru un scurt moment, un moment infinit de scurt, îmi imaginez că-i simt buzele pe păr. Fac un pas şi mă întorc spre el, încercând să menţin distanţa în acelaşi timp.

Embry observă şi zâmbetul îi dispare puţin.

— O să am grijă de tine, Greer. Nu trebuie să te temi de mine.

Ba mă tem. De mine, mai ales.

Teller's este un mic restaurant italian, aflat la câteva străzi distanţă de campus, unul dintre acele locuri minuscule şi adorabile, care parcă se află acolo dintotdeauna. Embry nu pare deloc surprins când i-l sugerez, şi, după câteva telefoane şi o scurtă călătorie cu *Cadillac*-ul negru, ajungem în vechea clădire a băncii şi ne aşezăm la masă. Suntem singurii clienţi, paşii ospătarului fac ecou pe podeaua de marmură, luminile sunt estompate, cu excepţia celor de la masa noastră, iar bucătarul şi personalul par încântaţi să ne hrănească. Cei de la Serviciile Secrete îşi găsesc un loc

Scanned with CamScanner

discret, la distanță, în sala de mese, și pentru o clipă, dacă nu mă uit la ei, cu haina lui Embry aruncată neglijent pe spătarul scaunului apropiat, m-aș putea preface că totul este normal. O cină normală, o conversație normală.

Iau o gură din cocktail-ul de pe masă, încercând să șterg cu buretele trecutul, să-l înec în gin. Povestea mea cu Embry este iremediabil împletită cu o altă poveste și, atât timp cât permit umbrei celeilalte persoane să fie prezentă la cină alături de noi, mi-e imposibil să sper că vom putea avea o conversație în care să nu existe durerea și regretul. Singura soluție este să o închid într-o cutie, să sap o groapă și să o las acolo până se sufocă.

— Ce-ai mai făcut? mă întreabă Embry în sfârșit, sprijinindu-se de spateaza scaunului.

Ar trebui să fac un efort să nu bag de seamă cum i se întinde cămașa pe umerii musculoși. Cum linia gâtului dispare după gulerul impecabil de alb al cămășii... dar nu reușesc. E imposibil să-ți iei ochii de la el, să nu pofteşti după el; chiar și acum îmi freamătă degetele doar imaginându-mi cum ar fi să-i mângâi gâtul și să încep să-i desfac nasturii cămășii încet, încet.

— Am făcut bine, reușesc într-un final să răspund. Mă obișnuiesc cu noul loc de muncă.

Aprobă cu capul și flacăra lumânărilor de pe masă îi luminează genele, umbrindu-i pomeții.

— Așa pare. Sunt sigur că ești o profesoară uimitoare.

Îmi vin în minte imagini cu sala de clasă goală, biroul pustiu, și aproape retrăiesc sentimentul atotcuprinzător de neliniște.

Scanned with CamScanner

Schimb subiectul.

– Spune-mi despre tine. Cum e să fii Vicepreşedinte? Bănuiesc că nu e vorba doar de a te lăsa fotografiat cu o femeie diferită în fiecare seară.

Vechiul Embry ar fi râs la o asemenea remarcă, ar fi rânjit sau ar fi făcut cu ochiul sau ar fi început să se umfle în pene. Acest Embry stă drept şi mă priveşte de dincolo de paharul de cocktail cu mâinile adunate în poală.

– Nu este, spune liniştit. Este mai mult de-atât.

– Domnule Moore...

– Dacă-mi mai spui o dată aşa, îi pun să te aresteze pentru ultraj.

– Bine. *Embry*, de ce m-ai adus aici?

Trage aer în piept.

– Preşedintele vrea să te vadă.

Dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le spună, dintre toate motivele care l-ar fi putut aduce acolo, de partea cealaltă a mesei, pe bărbatul acesta cu care nu mai vorbisem de cinci ani de zile...

– Preşedintele Colchester, zic. Maxen Colchester. Acel Preşedinte?

– Nu există decât unul, din câte ştiu eu, răspunde el.

Mai iau o gură din cocktail, încercând să-mi controlez mişcările şi să mențin o expresie imperturbabilă, ştiind însă că e inutil când e vorba de Embry Moore. Când l-am cunoscut, era înrobit de propriile emoții, impulsiv şi irascibil. Dar în ultimii cinci ani a învățat să adopte un comportament

Scanned with CamScanner

controlat, studiat şi, judecând după modul în care ochii îi strălucesc în vreme ce îmi sondează chipul, ştiu că nu l-am păcălit nicio secundă.

Pun jos paharul cu un oftat, abandonând orice pretenție de a părea calmă. Aşa cum chiar el a spus, nu m-am priceput niciodată să mint şi oricum urăsc să o fac.

— Sunt un pic confuză, admit. Cu excepția cazului în care Preşedintele doreşte să discute despre influența poeziei anglo-saxone asupra tradițiilor literare normande, nu văd de ce ar dori să-mi vorbească.

Embry ridică din sprânceană.

— Nu ştii?

Îmi privesc mâinile. Pe degetul indicator de la mâna dreaptă am o cicatrice minusculă, cea mai mică din lume, atât de mică încât e aproape invizibilă. Poate fi observată doar prin modul în care întrerupe linia amprentei; o crestătură mică, albă, pe cuta amprentei.

O cicatrice cât vârful acului, un semn fierbinte al unei amintiri.

Mirosul de foc şi piele.

Buze ferme pe pielea mea.

Un fir cald de sânge.

— Nu ştiu, îi confirm.

Am speranțe, fantezii, o amintire atât de puternică, încât mă pedepseşte noapte de noapte, dar nimic din toate astea nu este *real*. Iar viața adevărată este aceasta, acum. El e Vicepreşedintele, la o mică distanță se află Serviciile Secrete şi acasă mă aşteaptă un teanc de lucrări de corectat.

Scanned with CamScanner

Nu mai am şaisprezece ani şi, oricum, mi-am spus că pe bărbatul acela îl voi închide într-un cufăr pe care îl voi îngropa.

– Te-a văzut la biserică săptămâna trecută, spune, în sfârşit, Embry. Tu nu l-ai văzut?

– Bineînţeles că l-am văzut, oftez. N-ai cum să nu observi că Preşedintele Statelor Unite participă la liturghie la tine în biserică.

– Şi nu l-ai salutat?

Ridic din mâini.

– *'Mnă ziua, domnule Preşedinte, ne-am întâlnit odată, acum vreo zece ani. Pacea fie cu dumneavoastră. Să ştiţi că merge mai repede coada la împărtăşanie de pe stânga.*

– Ştii foarte bine că nu funcţionează aşa.

– Oare? întreb, aplecându-mă înainte.

Ochii lui Embry cad pe decolteul bluzei mele, care, între timp, s-a desfăcut. Trag de material să mă acopăr, încercând să ignor senzaţia de căldură pe care privirea lui Embry mi-o provoacă în vintre.

– Şi oricum, era înconjurat de oamenii Serviciilor Secrete. Nu l-aş fi putut saluta nici dacă aş fi vrut.

– Vrea să te vadă, repetă Embry.

– Nici nu-mi vine să cred că-şi aduce aminte de mine.

– Iar presupui că oamenii te uită uşor. Ar fi drăgălaş, dacă nu ar deveni atât de frustrant.

– Atunci spune-mi de ce vrea să mă vadă.

Ochii lui albaştri scânteiază în lumina slabă, în timp ce întinde mâna spre a mea. O ridică la buze

Scanned with CamScanner

și-mi sărută vârful degetului cu cicatricea cu o lentoare premeditată. Sărută o cicatrice despre care nu ar trebui să aibă habar.

Simt că-mi explodează pieptul.

— De ce tu? Am senzația că mi se rupe vocea punând întrebarea. De ce ești tu aici și nu el?

— M-a trimis pe mine. Și-a dorit mult să vină, dar știi că toți sunt cu ochii pe el. Mai ales de când cu Jenny.

Întunericul pare a coborî asupra mesei.

Jenny.

Soția președintelui Colchester.

Soția care nu mai este.

— A trecut doar un an de la înmormântare și Merlin consideră că e prea devreme ca Max să renunțe la rolul tragic de văduv. Prin urmare, nu poate nici telefona, nici scrie mesaje, spune Embry. Nu încă. Înțelegi.

Înțeleg, da. Am crescut în lumea asta și, deși nu mi-am dorit niciodată să fac parte din ea, înțeleg ce înseamnă scandalurile, relațiile publice și gestionarea crizelor, la fel de bine cum mă pricep la literatură medievală.

— Și-atunci te-a trimis pe tine.

— M-a trimis pe mine.

Mă uit la mâna mea, aflată încă în strânsoarea mâinii lui Embry. Cum am sfârșit încurcată cu acești doi bărbați? Doi dintre cei mai puternici bărbați din lume.

Scanned with CamScanner

Greer, asta e viața adevărată. Refuză. Refuză-l pe Embry, pentru numele lui Dumnezeu, refuză-l pe Președinte.

Inspir.

Foc și piele. Sânge și săruturi.

Expir.

— De acord. Spune-i că vreau să-l întâlnesc.

Ochii lui Embry sunt străfulgerați de durere, dar o ascunde imediat.

— E ca și făcut, zice.

Scanned with CamScanner

4

Cu zece ani în urmă

– Stai nemişcată, am auzit-o pe Abilene bombănind. Nu reuşesc să fixez bucla asta.

Am oftat din rărunchi şi m-am forțat să stau nemişcată, deşi eram atât de agitată că abia puteam respira. În doar câteva minute, o maşină închiriată avea să tragă în fața hotelului în care ne cazase bunicul Leo şi să ne conducă la o petrecere importantă din Chelsea, o petrecere cu adulți şi şampanie. Erau invitați diplomați şi oameni de afaceri şi, poate, câteva celebrități, la celălalt capăt al lumii distanță de berea trezită şi covrigii de la petrecerile de pe deal, de la şcoală.

Era ziua mea, împlineam şaisprezece ani şi, datorită ocaziei speciale, bunicul ne permisese să-l însoțim la petrecere. Bine, el, de fapt, mă invitase pe mine şi a acceptat fără tragere de inimă să vină şi Abilene. Nu putea să invite o nepoată şi să o lase acasă pe cealaltă, dar ştiam amândoi (chiar dacă niciunul nu a spus-o cu voce tare) că a lua-o pe Abilene cu noi la un asemenea eveniment implica un oarecare risc de a ne face de râs. În mai multe ocazii riscase să fie dată afară de la şcoala din Cadbury pentru diferite infracțiuni - băutură în incita şcolii, nerespectarea orei de stingere, un accident destul de grav, care lăsase un jucător de cross cu ochiul învinețit şi, de fiecare dată,

Scanned with CamScanner

bunicul Leo plătea pe tăcute ce trebuia plătit şi trăgea sforile care trebuiau trase, astfel încât verişoara mea să nu fie dată afară.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l facă de râs la o petrecere la care erau prezenți toți prietenii săi, dar îi promisesem că voi sta cu ochii pe ea şi mă voi asigura că se va comporta frumos. Îi garantasem că dacă îi va permite să vină cu noi, nu o voi lăsa să bea prea mult, să vorbească neîncetat, să flirteze excesiv... Ar fi suferit mult dacă eu mergeam şi ea nu.

Iar bunicul Leo, care băga spaima în senatori şi directori de companii petroliere, care a contribuit la implementarea celei mai exigente legislații pentru protecția mediului şi care-şi jupuia de vii adversarii zi de zi, a cedat rugăminților mele cu un zâmbet morocănos şi a acceptat să vină şi Abilene cu noi.

Din acest motiv, eu şi Abilene ne petrecuserăm seara într-un hotel de lux pregătindu-ne, din acest motiv, eu mă căzneam să nu mă agit pe scaun, în vreme ce Abilene încerca să-mi fixeze ultima buclă.

Chiar când a terminat şi m-am ridicat să-mi arunc o ultimă privire, înainte de a-mi pune pantofii cu toc şi de a coborî, Abilene, în spatele meu, a scos un sunet brusc. Îngrijorată, m-am rotit în fața oglinzii.

— Ce-i? Mi se vede sutienul? Am încercat să mă răsucesc când într-o parte, când în alta, sigură că Abilene observase vreun detaliu îngrijorător.

— Nimic, nu-i nimic. Vocea îi suna sufocată. Hai să mergem. Ne aşteaptă bunicul.

Am ridicat din umeri, m-am aşezat să mă închei la pantofii asortați cu rochia roz-pudră, pe care bunicul mi-o cumpărase săptămâna aceea. Rochia din tul şi organza avea talia îngustă şi corsetul mulat

Scanned with CamScanner

pe corp, o panglică delicată la spate şi o fustă care exploda în straturi drapate şi somptuoase. În păr purtam flori din tul asortate, iar cu pantofii mei cu toc cui metalic mă simțeam o prințesă, deşi ştiam că nu aş fi avut cum, pentru că Abilene mă eclipsa.

Era îmbrăcată într-o rochie strâmtă albastru-electric, cu o fantă în centrul corsetului, care lăsa la vedere un petec de piele palidă, de culoarea piersicii, cu părul său roşu strălucitor care-i cădea în valuri pe spate. Arăta mult mai mare decât era, matură şi sofisticată... şi iar a trebuit să mă scutur de senzația de resemnare pe care o simțeam ori de câte ori o vedeam astfel aranjată.

Până la urmă, eram obişnuită să fiu în umbra ei, *asistenta Doctorului*, eu eram *Spock* şi ea *căpitanul Kirk*, aşa că nu trebuia să mă deranjeze situația din acea seară. Chiar dacă era ziua mea. Chiar dacă purtam cea mai frumoasă rochie pe care o avusesem vreodată. Numai că, după ce m-am uitat la ea, strălucitoare şi ademenitoare cum era, mi-era imposibil să-mi privesc imaginea reflectată de oglindă şi să nu văd altceva decât gropița din bărbie, alunița ridicolă, care nici în ruptul capului nu s-a lăsat acoperită, şi privirea care rămăsese ştearsă după toate intervențiile strategice pe bază de rimel şi tuş de ochi.

Aşa că am mai controlat o dată să nu mi se vadă sutienul fără bretele, să nu-mi fi întins rujul roz pe toată fața sau să nu mă fi aşezat pe batonul de ciocolată *Galaxy* mâncat pe jumătate de verişoara mea. Abilene m-a depăşit, împingându-mă, şi a refuzat să-mi adreseze vreo vorbă în drumul spre lobby.

Uşa din oglinzi s-a deschis şi a păşit repede afară din lift, ticăind din tocuri pe pardoseala din marmură.

Scanned with CamScanner

— Eşti supărată pe mine? am întrebat.

Mi-am stors creierii încercând să-mi dau seama dacă oi fi făcut ceva de-am supărat-o, dar nu mi-a venit în minte nimic. Doar că, uneori, lipsa unui motiv nu era importantă pentru Abilene. Pentru fiecare îmbrăţişare pe care mi-o oferea fără motiv sau fiecare invitaţie la vreo petrecere, pentru fiecare dată când îmi lua partea în faţa prietenilor săi, existau momente când devenea posacă, îmi arunca privi înţepate şi vorbe care ardeau ca focul. Învăţasem să o las în pace când avea stările astea, să nu încerc să i le potolesc, deşi păreau a se întâmpla din ce în ce mai des. N-avea niciun rost, nu te poţi certa cu un uragan, poţi doar să aştepţi să treacă.

— Nu sunt supărată pe tine, a zis continuând să meargă repede. Puteam vedea silueta corpolentă a bunicului Leo prin uşile din faţă şi, deasupra acesteia, imaginea noastră reflectată. Abilene în vişiniu şi albastru, eu în roz perlat şi auriu.

Probabil a văzut şi ea acelaşi lucru pentru că s-a blocat un timp cu privirea fixată pe uşă, întorcându-se apoi brusc:

— Ţine-te departe de mine în seara asta, a mormăit. Nu te vreau în jur.

Rănită, am urmărit-o ieşind, în vreme ce uşierul îi deschidea şi ea-l îmbrăţişa pe bunicul Leo cu un zâmbet fals pe chip. Am vrut să strig după ea, să-i spun că datorită mie a putut veni la petrecere în seara aceea. Îmi doream să urlu şi să lovesc ceva. De ce nu puteam avea *o* noapte, *una* singură care să nu fie despre ea, o noapte în care să nu eclipseze, să nu strice sau să otrăvească totul cu atitudinea ei dramatică?!

Dar, mai presus de orice, voiam să plâng pentru că Abilene era prietena mea cea mai bună, poate

Scanned with CamScanner

singura mea prietenă, şi mă întorcea pe dos când se comporta aşa cu mine.

Nu ştiam ce-aş fi putut face sau spune, ce să-i fi strigat sau ce să o fi implorat-o ca să o fac să înțeleagă?

Aşa că am făcut ce făcea întotdeauna Greer Galloway.

Am pornit, mută, în urma ei.

M-am dus spre uşă, mergând la brațul bunicului, şi apoi m-am urcat cu ea în maşină. Am stat umăr lângă umăr, cu fusta mea acoperind-o pe-a ei, părul ei mângâindu-mi pielea de pe braț şi n-am scos o vorbă tot drumul.

La câteva minute după ce am ajuns, Abilene a dispărut. Am dat să merg s-o caut, dar bunicul Leo m-a oprit cu o mână pe braț şi a dat din cap.

— Îşi revine în câteva momente, mi-a promis. Un pic de spațiu îi va face bine, şi, în plus, aş vrea să te prezint câtorva prieteni de-ai mei. Ştiam că a mă *prezenta* însemna pe limba bunicului Leo să mă pună să-i spionez, să merg dintr-o parte în alta şi să ascult sau să stau separat şi să observ oamenii în vreme ce discutau. Şi voiam să fac asta, chiar voiam, dar îmi doream şi să rezolv problema cu Abilene, oricare ar fi fost aceasta, înainte să îmbătrânim şi să ne albească părul.

Mi-am muşcat buza căutând prin mulțime o urmă de păr roşu aprins, dar nu am văzut nimic. O pierdusem într-un ocean de smoching-uri şi tăvi

Scanned with CamScanner

plutitoare cu cocktail-uri. Fără prea multă tragere de inimă, l-am lăsat pe bunicul să mă atragă în vârtejul petrecerii.

Femeile cotcodăceau pe lângă mine, bărbații mă acopereau de complimente, cu ochii alunecând pe corpul meu în feluri în care nu eram deloc obișnuită, și știam că totul se întâmpla așa pentru că Abilene nu era de lângă mine. N-aveau cum să înțeleagă cât de banal era chipul meu, cât de plictisitor îmi era trupul, pentru că lipsea elementul de comparație - splendida mea verișoară cu părul de foc, care era de aceeași vârstă cu mine. Gândul ăsta ar fi trebuit să mă facă să mă simt bine. Fără farmecul radiant al lui Abilene mă puteam bucura, în sfârșit, de toate acele complimente pe care ea le culegea cu atâta ușurință. Dar nu eram fericită. Mă simțeam mizerabil fără ea. După o oră petrecută astfel, le-am cerut scuze bunicului și cercului de persoane cu care era și-am pornit să o caut. Exact atunci m-am împiedicat, la propriu, de Merlin Rhys.

S-a aplecat să mă ajute să-mi recapăt echilibrul, ținând cu cealaltă mână paharul în care se afla o băutură chihlimbarie ce se balansa periculos.

— Mă scuzați, a spus, deși eu dădusem peste el.

— A fost vina mea, am răspuns. Scuze.

S-a uitat la chipul meu și ceva în expresia lui s-a schimbat.

— Ești nepoata lui Leo Galloway, mi-a zis. Fără nicio inflexiune, fără nicio reacție. O singură realitate, un fapt care mă identifica oriunde mergeam, de parca fantoma Președintelui Penley Luther ar fi fost exact în spatele meu.

— Da, am răspuns. Ne-am mai întâlnit odată, demult, eram micuță.

Scanned with CamScanner

Ai prezis moartea părinților mei. M-ai prevenit să nu sărut pe nimeni, niciodată.

– Mi-amintesc, a răspuns Merlin, și, după felul cum se uita la mine, mă simțeam de parcă îmi putea citi gândurile. De parcă le putea auzi clar și limpede ca și cum le-aș fi pronunțat cu voce tare.

– Merlin! Un bărbat în ținută militară a apărut lângă noi, punându-și o mână pe umărul său. Merlin i-a zâmbit cu buzele strânse.

– Tocmai mă întrebam când o să dau de tine să mai stăm de vorbă. Ce mai faci?

Merlin s-a întors spre general pentru a-i răspunde și eu am profitat de ocazie să dispar, cu inima bubuindu-mi în piept.

Tipul mă neliniștea și mă speria teribil. Tot timpul ăsta crezusem că era așa pentru că fusesem doar o fetiță care la vârsta respectivă găsea aproape totul înfricoșător. Dar el mă speria și acum, când aveam șaisprezece ani. Era ceva la el... nu neapărat ostil, dar agresiv. Puteai să simți cum mintea lui o forța pe a ta, făcând presiune asupra zidurilor care îți apărau gândurile, strecurându-se dincolo de santinela care-ți păzea sentimentele. Mă făcea să mă simt expusă și vulnerabilă și-mi era de-ajuns. Abilene făcuse același lucru în seara aceea.

Pe verișoara mea am găsit-o în bibliotecă, o cameră spațioasă, încântătoare, cu uși franțuzești deschise către o amplă terasă exterioară. Între degete îi atârna o cupă goală de șampanie și un bărbat mai bătrân decât tatăl ei îi trasa urme de sărutări pe gât, în jos. Am tușit discret și ea s-a îndreptat de spate, jenată. El a bătut rapid în retragere, murmurând scuze în italiană, lăsând-o pe Abilene lividă, sprijinită de perete.

Scanned with CamScanner

– Cine dracu te crezi? m-a întrebat imediat ce bărbatul a părăsit camera. Ți-am zis să mă lași în pace, nu să dai buzna aici și să-mi distrugi viața!

– Nu încerc să-ți distrug viața! am exclamat. Am vrut să mă asigur că ești bine.

A pufnit dezgustată.

– Mda, vezi să nu.

– Ce-ai în seara asta? am întrebat. Ești supărată pe mine de la hotel.

– Nu sunt supărată, a zis cu nările fremătând. Pur și simplu nu vreau să te am prin preajmă în momentul ăsta. Dumnezeule, ce-o fi așa de greu de priceput?!

– Nu e...

– Vrei să știi ceva? Tot timpul faci chestia asta, a continuat cu ochii lucind de lacrimi. Mereu forțezi lucrurile, pui presiune, de parcă trebuie să știi tu tot, și știi ceva? Într-una din zilele astea s-ar putea să-ți răspund și să nu îți placă!

Am ridicat din mâini ca să-i arăt că nu am intenții rele.

– Nu vreau să te presez. Dar știu că ești supărată. Și știu că are legătură cu mine. Și vreau să repar lucrurile, Abilene, lasă-mă s-o fac, te rog!

– Nu le poți repara, a șuierat. Stai departe de mine!

– Nu am de gând s-o fac, *nu pot* s-o fac...

– Lasă-mă în pace!

Vocea stridentă a ricoșat prin cameră și, ca să-și sublinieze vorbele, a dat cu paharul de șampanie

Scanned with CamScanner

de pământ, făcându-l să se spulbere în bucăți ca de gheață pe parchetul lustruit.

— Abilene, am susurat. Nu o văzusem niciodată așa, atât de furioasă încât să se comporte în felul acela într-o casă străină. Pentru un moment a părut a înțelege acest lucru și ea, pentru că ochii i s-au mărit și pielea ei palidă a devenit și mai lividă.

A ieșit din cameră val-vârtej.

Am stat așa un minut întreg, cu ochii pe dezastrul de pe jos. Totul sclipea și strălucea în liniștea asurzitoare care a urmat plecării ei și aerul mi-a umplut treptat mintea, gâtul și pieptul, până când au revenit la dimensiunile normale și am putut respira din nou.

Ochii mă usturau de lacrimi și gâtul mă mânca din cauza tuturor lucrurilor pe care aș fi vrut să i le urlu bunei mele prietene, dar nu o făcusem. Nu am plâns și nu am strigat. M-am lăsat în genunchi și am început să adun cioburile de sticlă, bucată după bucată, strângând în urma lui Abilene, cum făceam întotdeauna.

— O să te tai dacă nu ești atentă, am auzit o voce străină adresându-mi-se de pe terasă.

Scanned with CamScanner

5

Cu zece ani în urmă

Vorbise cu accent american, lucru neașteptat la acea petrecere londoneză, și m-a făcut să mă opresc și să privesc în sus. Bărbatul avea puțin peste douăzeci de ani, purta uniformă militară și, în timp ce păşea spre mine, am simțit cum tot aerul dispărea din cameră, că nu puteam respira, că aveam să mă sufoc, genul acela de sufocare însoțită de halucinațiile care preced moartea. Umeri largi și puternici, coborând spre șolduri înguste, de sportiv, și chipul său... un chip de erou. Maxilar cizelat, nas puternic, gură plină. Ochi de smarald și păr negru precum cărbunele.

S-a apropiat de mine suficient cât să-i pot citi plăcuța cu numele. *Colchester*. Un nume care suna puternic și solid și puțin rece.

S-a lăsat pe vine alături de mine, cu pantalonii întinși pe coapsele musculoase.

— Permite-mi să te ajut.

Zi ceva, îmi spunea creierul. *Ceva, orice!*

Dar nu mi-a fost cu putință. Nu eram în stare să scot o vorbă. Nu văzusem niciodată un bărbat așa frumos, fățiș masculin și, pentru prima dată în viața mea, m-am simțit covârșitor și dureros *femelă*. Mă simțeam subțirică și moale, maleabilă și flexibilă,

Scanned with CamScanner

iar când şi-a ridicat ochii de la cioburi şi mi-a zâmbit cu dulceață, m-am întrebat dacă nu cumva o să mă dezintegrez ca păpădia în bătaia vântului.

S-a ridicat şi a aruncat câteva cioburi într-un coş de gunoi din apropiere, apoi l-a adus lângă mine. A îngenunchiat din nou şi a continuat să adune cioburile.

— Te invidiază, să ştii. Colchester a vorbit încet, continuând să privească spre podea.

Am crezut că n-am auzit bine.

— Să mă invidieze?

A tuşit încet.

— Sper că nu te superi, dar eram afară când ai intrat în cameră. Am auzit schimbul vostru de replici.

Cuprinsă parcă de frenezie, am încercat să-mi amintesc dacă nu cumva mă comportasem ca o idioată. Bărbatul acesta era cu mult mai mare decât mine, atât de calm, *îngrozitor de senzual*, şi mă făcea să simt o dorință de a-l impresiona, care era la fel de ascuțită ca cioburile din mâna mea.

A negat din cap, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Nu trebuie să te simți stânjenită. M-a impresionat calmul tău, ținând cont de cât de furioasă era prietena ta pe tine. Însă mi-a fost clar de cum te-am văzut, bineînțeles.

— Ce ți-a fost clar?

— Că te invidiază.

Mi-a luat ceva vreme să înțeleg ce vrea să zică.

— Invidioasă pe mine?! Am râs, nevenindu-mi să cred.

Scanned with CamScanner

Falsa modestie nu-mi stătea în fire. Nu căutam complimente, nici să-mi validez nesiguranțele lăsându-mă flatată, pentru că cei doi ani petrecuți împreună cu Abilene mă învățaseră să accept că mă depășea în aproape orice, mai puțin în ceea ce privea rezultatele școlare și iubirea bunicului Leo. Aici eram pe primul loc. Dar în rest, frumusețe, prieteni, personalitate, Abilene mă depășea în toate. Și orice fată de la *Cadbury* ar fi fost de acord cu mine.

– Abilene nu mă invidiază, am spus zâmbind. Ea este *Abilene*. Iar eu sunt doar eu... Nu sunt *ca ea*. Dacă ai vedea-o, ai înțelege.

– Am văzut-o, mi-a răspuns sec. Ea și domnul cu care era au ocupat camera în timp ce eu eram pe terasă. Am rămas blocat afară. Părul roșu, rochia albastră, corect?

– Da, am spus cu un zâmbet slab. Deci chiar ai văzut-o. Așa că înțelegi.

– Am văzut-o și înțeleg. Arată-mi mâna.

I-am dat mâna fără să ezit, am întins-o oferindu-i o grămăjoară mică de cioburi adunate de pe jos. Cu degete abile, mi-a cules un ciob după celălalt din palmă lăsându-le să cadă în coșul de gunoi.

– Parcă îți spusesem să fii atentă, a zis.

Mă holbam fermecată la fața lui. A trebuit să-mi smulg ochii de pe el și să mă uit în jos, spre palma mea. Reușisem cumva să mă tai, un ciob fin mi se înfipsese în vârful degetului, în timp ce încercam să le adun de pe jos, și acum sângele îl acoperise, ud și lipicios.

– Oh, am șoptit.

Scanned with CamScanner

Şi nu ştiu dacă a fost de la vederea sângelui sau de la senzaţia rece de înţepătură ori faptul că mă aflam aşa de aproape de el, dar modul în care-l vedeam s-a modificat, percepţia mi s-a ascuţit şi l-am *văzut*, am văzut omul de dincolo de chipul acela uimitor, dincolo de decoraţiile din piept. L-am văzut ca şi cum ne-am fi cunoscut stând într-unul dintre grupurile adunate la petrecere, de parcă ne-am fi cunoscut cu bunicul Leo lângă mine, aşteptând să-i povestesc observaţiile şi concluziile mele.

I-am văzut mica tăietură de pe maxilar.

I-am văzut mâna strângând-o legănat pe a mea, sigură şi puternică, pielea aspră, crestată de război.

Am observat lucirea opacă a *Crucii pentru Serviciu Credincios* fixată în piept, în dreptul inimii.

I-am văzut cearcănele uşoare de sub ochi.

Am văzut toate aceste detalii care s-au adunat şi împletit într-o imagine.

— Am auzit că meditaţia poate ajuta, am spus încet. Când ai probleme cu insomnia.

Şi-a ridicat brusc ochii de la degetul meu către faţă, iar ochii, de un verde închis, parcă i-au devenit şi mai întunecaţi, şi mai verzi.

— Ce-ai spus?

— Că meditaţia se pare că ajută.

— Ce te face să crezi că am probleme cu somnul?

Cum aş fi putut să-i explic cum ştiam eu lucruri? Că de ani de zile mă antrenam să văd oamenii ca prin lupă? Am căutat un răspuns simplu.

— Se pare că te-ai tăiat azi-dimineaţă când te-ai bărbierit. Ca şi cum ai fi fost obosit şi ţi-ar fi tremurat

Scanned with CamScanner

mâna. Şi fără să mă gândesc, fără să ezit, am întins palma liberă şi i-am atins maxilarul, trecând vârful degetelor peste tăietură.

A clipit şi a închis ochii, apăsându-şi mâna peste a mea, ținându-şi-o pe față. Genele negre coborâte peste ochii închişi aproape acopereau urma cearcănelor. Timpul s-a oprit, senzația pielii sale fine şi calde în palmă, sângele care-mi picura din deget, zgomotul petrecerii atenuat de uşa închisă dinspre hol...

– Ce rău îmi pare, i-am spus. Mi-ar fi plăcut să te pot ajuta cu dormitul, dar nu cred că pot face ceva.

Mi-a zâmbit deschizând ochii şi timpul şi-a reluat mersul, deşi-l simțeam încă blocat între noi. Ca o presiune palpabilă, un freamăt care ne făcea conştienți unul de celălalt.

O energie care se dezmorțea.

Speriată de intensitatea senzațiilor pe care le trăiam, am încercat să-mi retrag mâna de pe fața lui, dar el a mai reținut-o un moment, privindu-mă direct în ochi.

– N-am spus niciodată nimănui că am probleme cu somnul, a zis. E incredibil că tu pur şi simplu ți-ai dat seama.

– Mulți dintre cei care luptă pe front au probleme în sensul ăsta după misiuni dificile, am spus privind în jos. Mi-a dat drumul la mână şi eu am lăsat-o să cadă, ținându-mi privirea la cioburile strălucitoare din palmă. Intenționam să fiu de folos. Îmi pare rău dacă am întrecut măsura...

– Ba deloc. Vocea îi era caldă şi plină de uimire.

Scanned with CamScanner

Mi-am făcut curaj să-l privesc şi-am văzut că se uita la mine cu atâta recunoştinţă, încât am simţit că roşesc.

— De fapt, eu ar trebui să-ţi mulţumesc, a spus. Îmi dă un sentiment de uşurare că cineva ştie despre asta acum. Că pot, în sfârşit, să încetez să mă prefac că totul e în ordine. Că sunt încă puternic.

— Dar eşti, am spus cu un fir de voce. Nu-mi pot imagina prin ce ai trecut, nici ce ai făcut, dar ştiu că, dacă stai aici cu mine în seara asta dând dovadă de bunătate, asta te face puternic.

A inspirat profund după cuvintele mele, cu ochii aceia de smarald întunecat, şi apoi a expirat.

— Mulţumesc, mi-a spus.

— N-ai pentru ce, am răspuns la rândul meu.

De data asta el a fost cel care şi-a schimbat privirea, uitându-se în jos, la rana de pe mâna mea.

— O să te doară puţin, m-a avertizat cu blândeţe extrăgând uşor ciobul de sticlă. O altă picătură a ţâşnit din deget. Fără o vorbă, şi-a aplecat capul spre mâna mea, şi-a dus buricul degetului la gură şi mi-a supt sângele de pe piele.

Am simţit fiecare zvâcnet al limbii sale, fiecare trecere a dinţilor. Şi fiecare bubuit al pulsului, fiecare ticăit al inimii a cerut mai mult, a cerut ceva, nu ştiam ce, sau ştiam, ceva ascuns undeva în mine. Pielea mi s-a înfiorat toată şi-am simţit nevoia să-mi strâng coapsele, să potolesc durerea aceea plăcută pe care o simţeam în toate locurile şi nicăieri în acelaşi timp.

Când Colchester şi-a ridicat capul, o picătură de sânge i-a rămas agăţată de buza de jos. A gustat-o cu vârful limbii, cu ochii fixaţi într-ai mei. Simţeam că mi

Scanned with CamScanner

se oprise respirația, că nu puteam scoate o vorbă, că mi-era imposibil să gândesc. Puteam doar să simt. Să simt și să fac ce-mi zice.

— Ridică-te în picioare.

Ne-am ridicat amândoi.

Era ca și cum sângele meu amestecat cu recunoștința sa țesuseră o vrajă în jurul nostru. Avea pupilele negre și dilatate, buzele întredeschise, buzele acelea de la care nu-mi mai puteam lua ochii. Avea o gură perfectă, nici prea senzuală, nici prea roz, ci plină și roșie, ce contrasta perfect cu maxilarul pătrat și masculin și cu linia accentuată a nasului. Buzele arcuite și perfect conturate mă rugau să le ating și, pentru o clipă, chiar mi-am imaginat că o făceam. Mi-am imaginat că întind mâna și că le ating cu degetul pe care el tocmai îl sărutase și că îl plimb pe rotunjimea buzelor sale.

— E ultima oară când ai voie să te rănești din cauza ei, ai înțeles?

Vocea îi suna aproape autoritar.

Nu e treaba lui, a răspuns un gând venit de departe pe care l-am îndepărtat imediat. Din clipa în care pomenisem de probleme sale cu insomnia, din momentul în care îi atinsesem chipul, între mine și el se instalase ceva diferit de interacțiunea normală. Și era ceva atât de familiar în modul în care o spusese, atât de afectuos, încât mi-am dat seama că ceea ce simțeam eu, trăise și el când i-am spus că știu că are probleme cu somnul.

— Bine, am spus, întâlnindu-i privirea. Am înțeles.

A dat din cap.

Scanned with CamScanner

— Foarte bine!

Am roşit din nou. Plăcerea mi se ridica în valuri în piept din motive pe care nu le înțelegeam. El a expirat îndelung, cu ochii pe chipul meu îmbujorat.

Mă simțeam ca băgată în priză, ca o rază laser, toată numai energie şi vibrații, fără direcție sau cale de ieşire. Cu câteva minute înainte, mă simțisem femeie, dar acum mă simțeam *necoaptă*. El era un bărbat, iar eu încă o adolescentă; diferența dintre noi era profund erotică pentru mine, delicioasă, simțeam că voiam să mă dizolv în ea. Să mă dizolv în el.

Cred că a simțit şi el pentru că mi-a murmurat că tremur.

— Ți-e teamă de mine?

— Nu ştiu, am şoptit. Şi chiar aşa era.

Cred că i-a plăcut răspunsul meu pentru că a zâmbit.

— Aş vrea să te ating din nou, dacă mă laşi.

M-am gândit la buzele sale pe degetul meu, la cearcănele de sub ochii lui, la senzația de greutate pe care o simțeam adânc, în corp.

— Te rog, da, am spus.

Mâinile sale mi-au atins brațele, coatele, ridicându-se apoi în căutarea feței. Sunt sigură că ecoul fiecărei vorbe mi-era scris pe frunte:

Da, te rog,

da, te rog,

te rog!

Şi-atunci el m-a tras aproape, mâinile mari şi calde i-au alunecat pe spatele meu, una între omoplați

Scanned with CamScanner

şi cealaltă jos, sub talie. Am simțit fiecare rotunjime a corpului apăsată de pieptul său larg. Capul mi-a căzut pe spate din proprie inițiativă şi ochii i s-au fixat pe linia arcuită a gâtului meu.

– Nu te mişca, mi-a suflat. Nu te mişca până nu-ți spun eu.

Şi-atunci s-a aplecat şi şi-a apăsat buzele pe gâtul meu.

Am fremătat. Nu mă atinsese nimeni aşa, niciodată. Tot ce-mi făcea, fiecare indicație, fiecare atingere şi mângâiere, totul era nou pentru mine.

Teritoriu virgin.

– Cum te cheamă, îngerule? m-a întrebat.

Mă simțeam pierdută şi lui îi plăcea, continua să-şi mişte buzele în jos, pe clavicula mea.

– Greer.

– Greer, a repetat băgându-şi nasul în mine. Spune-mi, Greer, îți place să-mi simți buzele pe piele?

– Îmi place, am răspuns respirând cu dificultate. Şi...

– Şi mai ce?

– Îmi place că-mi spui ce să fac. Că-mi dai indicații. Îmi place cum mă mişti.

A gemut auzindu-mă, şi-a ridicat gura de pe gâtul meu şi m-a apăsat mai aproape de el. Chiar şi prin materialul uniformei sale şi al rochiei mele puteam simți linia fermă a pieptului şi a abdomenului său. Şi i-am simțit mirosul pentru prima dată. Mirosea a piele şi a lemn ars. Mirosea a foc arzând.

Aprinde-mă, mi-am spus în gând, puțin sălbatică. *Consumă-mă!*

Scanned with CamScanner

Privirea i-a căzut pe gura mea, cu pleoapele coborâte.

— Eşti atât de tânără... mi-a şoptit.

Cumva ştiam ce avea să urmeze, ce avea să mă întrebe. Aşa cum îmi ceruse permisiunea să mă atingă, voia să ştie dacă eram de acord să continue. Avea nevoie să-l asigur că eram destul de matură, că eram adultă, că acordul meu avea greutate legală. Îmi doream să mint. *Trebuia să mint.* Pentru că dacă-i spuneam ce voia să audă de la mine, avea să mă sărute, ştiam. Şi nimic nu mi se părea mai important în clipa asta, nimic nu părea mai urgent, mai indispensabil. Trebuia neapărat să mă sărute, altfel corpul meu s-ar fi torsionat ca o hârtie în flăcări şi-ar fi dispărut. Te rog, te rog, te rog...

Doar că eu nu ştiam să mint.

Doar că nu trebuia să sărut pe nimeni, indiferent cine ar fi fost, aşa îmi promisesem acum nouă ani, şi prin *indiferent cine* înțelegeam inclusiv un chipeş ofițer american.

Doar că eram sigură că el va ghici, cumva, că mințeam. Ştiam că ochii aceia verzi se vor adânci în ai mei şi-or să lumineze orice urmă de minciună sau orice jumătate de adevăr aş fi spus.

— Spune-mi că eşti majoră, mi-a şoptit.

— Nu sunt.

A-njurat.

Apoi mi-a înclinat fața spre a sa şi gura i-a coborât pe a mea oricum.

Nu sărutasem niciodată pe nimeni, băiat sau fată, nici măcar nu încercasem, iar acum simțeam

Scanned with CamScanner

buzele unui bărbat pe ale mele, insistent și stăruitor. Dacă mintea mi-ar fi fost limpede, ar fi trebuit să-mi fac griji, să mă întreb dacă mă pricepeam să sărut, dacă mă făceam de râs și dacă-l dezamăgeam pe acest frumos străin. Dar mintea mi-era înceţoşată, gândurile mi se învârteau în jurul câtorva cuvinte: *foc* și *piele* și *mai vreau*. Așa că nu-mi trebuia să știu dacă făceam bine ce făceam.

Știa el. Și toate erau cum trebuiau să fie.

Cu o mână îmi ținea delicat ceafa, pe cealaltă mi-o apăsa în josul spatelui, sub talie. Mi-a deschis buzele cu ale sale. Am gâfâit în clipa în care i-am simțit limba lingându-mi gura pe interior. Mă gâdila.

Era moale, periculos de moale, mătăsoasă și caldă. Fiecare terminație nervoasă din corpul meu s-a trezit la viață pleznind de dorință.

Fusese de ajuns o singură mângâiere a limbii sale.

Mi-am deschis gura mai mult pentru el, gemând în vreme ce el mă strângea și mai aproape, atât de aproape încât m-aș fi prăbușit dacă nu m-ar fi ținut. Mi se părea atât de natural să mă deschid pentru el, să mă lipesc de el, i-aș fi dat fiecare centimetru de piele de pe mine. Gâtul și spațiul dintre sâni, interiorul coapselor, totul.

Toate ideile astea mi-au dat curaj și mi-am dat seama că îmi doresc să-l sărut la rândul meu. A gemut simțind că încerc să-i ling gura și-am simțit cum corpul i s-a înfiorat când am făcut-o a doua oară.

Avea aromă dulce, curată, ca de mentă și gin, și cu cât îl sărutam mai tare, cu atât mai mult simțeam gustul sărat al sângelui meu. Tăietura de la deget mă înțepa și-mi doream să-l sugă iar, îmi doream atât de

Scanned with CamScanner

mult, încât i l-am dus la gură și i l-am apăsat pe buze, apoi în interior.

Ochii îi ardeau în vreme ce și-a închis buzele în jurul degetului meu. Și l-a supt. Tremuram și simțeam cum mi se umflă totul, mai ales spațiul dintre coapse. Și apoi i-am simțit buzele fierbinți pe gât, lunecând spre claviculă, jucându-se cu lobul urechii.

— Greer, a șoptit respirând greu. Dumnezeule, de unde ai apărut?

Nu știu, dar parcă te aștept dintotdeauna.

Și-apoi fruntea i-a căzut pe gâtul meu.

— Și de ce nu ești majoră? a mormăit cu gura încă pe pielea mea.

— Câți ani ai? am întrebat.

Și-a ridicat capul, resemnat, cu ochii plin de regret.

— Douăzeci și șase.

M-a eliberat din strânsoare și mâinile i-au alunecat departe de corpul meu. Un sunet mi-a ieșit din gât, un sunet de durere și pierdere, iar el a icnit de parcă cineva l-ar fi lovit în stomac.

— Te rog, l-am implorat. Te rog...

A inspirat cu greutate.

— Nu ai idee ce ceri...

— Nu-mi pasă. Orice. Fă-mi orice vrei.

— Te cred. Tocmai de aceea ești așa periculoasă.

Ne-am privit în ochi, mi-am dus degetele la buze, simțeam sângele și căldura pulsând prin piele, le simțeam umflate și moi.

Scanned with CamScanner

— A fost primul meu sărut, am spus, adresându-mă mai mult mie decât lui.

Buzele i s-au desfăcut a surpriză.

— Serios?

— Eu nu... *Nu trebuie să ştie că eşti virgină, Greer. E destul de stânjenitor că nu te-a sărutat nimeni până acum.* Serios. Mi-ai dat primul meu sărut.

Ochii verzi i s-au aprins, au devenit mai intenşi, ca o pădure care vara stă să ia foc şi, preţ de o clipă, am crezut că avea să mă ia din nou în braţe. Ca şi cum ideea de a fi primul bărbat care m-a atins declanşase în el un sentiment de posesie. Dar, chiar în acel moment, uşa bibliotecii s-a deschis şi Merlin Rhys a intrat de pe hol.

Nu da nimănui sărutările tale.

Spune-mi că eşti majoră.

Dumnezeule, ce făcusem?!

Am înlemnit amândoi, apoi Colchester a făcut un pas înapoi şi a tuşit uşor recăpătându-şi starea de spirit potrivită petrecerii.

— Salut, Merlin. Ţi-o prezint pe Greer... ăăăă...

— Greer *Galloway*, a completat Merlin, şi prietenul său şi-a rotit capul spre mine.

— Greer Galloway, adică Vicepreşedintele Galloway? Colchester îmi adresase mie întrebarea, cu chipul său puternic interesat şi vulnerabil în aceeaşi măsură.

— *Fost* Vicepreşedinte, am mormăit, pentru a nu ştiu câta oară în viaţa mea.

— Ah, bine... Greer, ţi-l prezint pe Merlin Rhys. Este un prieten de familie şi m-a invitat aici în această

Scanned with CamScanner

seară. Eu sunt între două misiuni şi n-am vrut să merg acasă, aşa că el a fost bun şi m-a rugat să-l însoţesc.

— Chiar aşa bun nu cred, dacă ai stat ascuns toată seara pe terasă, a zis Merlin cu blândeţe.

Nu chiar toată seara, am vrut zic, dar ochii negri ai lui Merlin mi-au examinat buzele şi cumva - *cumva* - şi-a dat seama. Şi-a dat seama că mă sărutasem cu prietenul lui. Şi că îmi doream să o mai fac. Că nu m-aş fi oprit, că i-aş fi cedat şi i-aş fi dat fiecare părticică din mine chiar acolo, în bibliotecă.

— Ar trebui să mergem, a zis Merlin scurt, către Colchester, dar cu ochii încă la mine. S-a făcut târziu.

Colchester s-a îndepărtat, apoi s-a întors să mă privească, muşcându-şi buza. Gestul l-a făcut să arate ca un băieţandru, aproape de-o vârstă cu mine, dar uitându-mă mai îndeaproape, am realizat că şi-a muşcat buza nu de nesiguranţă, ci ca să-şi recapete controlul.

Merlin a oftat şi a părăsit camera. Pentru o secundă am fost sigură că şi Colchester îl va urma imediat, blocând cu mâna lui mare uşa care stătea să se închidă şi dispărând fără o vorbă de adio. Dar uşa s-a închis. Şi străinul meu era încă acolo, în cameră, cu mine.

Într-o secundă a ajuns înapoi la mine, presându-mă în perete, făcându-mă din nou să mă simt cuprinsă de flăcări.

— Nu vreau să plec, mi-a spus, mângâindu-şi nasul pe maxilarul meu.

— Atunci n-o face, l-am implorat, practic, şi el mi-a înghiţit imediat rugăminţile cu gura peste a mea, sărutându-mă şi sărutându-mă şi sărutându-mă

Scanned with CamScanner

iar, până n-au mai rămas decât gura lui fierbinte şi sângele care-mi bubuia în mijlocul ființei.

A făcut un pas înapoi cu respirația îngreunată.

– Trebuie să plec, a spus cu regret sincer, trecându-şi mâna prin părul scurt. Se adunase şi arăta exact ca atunci când intrase de pe terasă, ca şi cum toate săruturile acelea nu se întâmplaseră. De parcă *eu* nu mă întâmplasem.

– Stai! am strigat când a ajuns la uşa dinspre hol pe care Merlin ieşise cu câteva momente mai devreme. Tocmai mi-am dat seama că nu-ți ştiu numele mic.

S-a oprit cu mâna pe mânerul uşii privindu-l.

– Căpitan Maxen Ashley Colchester. Şi-a plecat capul. La dispoziția dumneavoastră.

– Maxen, am repetat.

A privit în sus şi un zâmbet timid i-a traversat chipul.

– Cred că mi-ar plăcea să-mi spui Ash.

Şi-apoi a plecat.

Scanned with CamScanner

6

Cu zece ani în urmă

Dragă căpitane Colchester,

Sper să nu consideri îndrăzneț sau ciudat că mi-am permis să îți scriu. Dat fiind că Merlin este un prieten comun, l-am rugat pe bunicul să încerce să afle adresa ta de e-mail şi să mi-o dea. Voiam să îți spun că a fost tare frumos sâmbătă seară să te cunosc! Ştiu că nu prea am vorbit şi că mă poți vedea ca pe o băgăcioasă, dar m-am tot gândit la insomnia ta şi am considerat că te-ar putea interesa informațiile despre meditație pe care le găseşti la finalul acestui mesaj.

Sper că te bucuri de vremea petrecută la Londra!

CU SINCERITATE, A TA,

Greer Galloway

Dragă Ash,

Te superi dacă îți spun Ash? Mi-ai spus s-o fac în seara în care ne-am întâlnit, şi mi-ar plăcea să îți pot spune pe nume, deşi e un pic bizar, dat fiind că suntem

Scanned with CamScanner

aproape doi străini. Mai ales că eşti militar. Bunicul Leo are foarte mulţi prieteni militari de carieră şi sunt destul de obişnuită să salut ori de câte ori văd o uniformă. O să te rog să mă scuzi că nu ţi-am dezvăluit numele de familie când ne-am cunoscut. Uneori, la petreceri ca aceea, numele de Galloway înseamnă anumite lucruri, oamenii îmi cer să transmit mesaje bunicului ori cer favoruri. Uneori înseamnă că nici măcar nu vor să-mi vorbească pentru că-l urăsc pe bunicul şi partidul său politic. Alteori înseamnă că nu mă pot cunoaşte cu cineva pur şi simplu fără să conteze numele meu de familie. Ştiu că pare o prostie să-mi pese de aşa ceva, dar toată copilăria mea am fost prezentată drept nepoata lui Leo Galloway. Aici, la Cadbury, sunt întotdeauna ori verişoara lui Abilene, ori colega de cameră a lui Abilene. Nu sunt niciodată pur şi simplu Greer, dar cu tine am fost, şi pentru mine este un lucru special. Sper că nu ţi-am lăsat impresia că aveam ceva de ascuns.

Oricum, dacă mai eşti în Londra, îţi doresc şedere plăcută.

CU SINCERITATE, A TA,

Greer Galloway

Dragă Ash,

Nu intenţionam să te deranjez cu un nou mesaj, mai ales că au trecut trei săptămâni de la primul e-mail pe care ţi l-am scris (şi sunt sigură că te-am plictisit), dar mă uitam la ştiri şi am auzit despre bombardarea Cracoviei de aseară. Apoi m-a sunat bunicul Leo şi am discutat despre ce înseamnă bombardamentul acesta pentru Europa şi pentru NATO. Mi-a menţionat că ai fost relocat în regiunea

Scanned with CamScanner

Carpaților în săptămâna de după petrecere. Mă simt teribil de stânjenită pentru toate lucrurile futile despre care ți-am scris în vreme ce tu te întorceai la datorie. Voiam doar să îți spun că nu am știut nimic. Voi aprinde o lumânare la biserică și voi zice rozariul în fiecare seară pentru tine.

TE ROG SĂ AI GRIJĂ DE TINE.

CU SINCERITATE, A TA,

Greer Galloway

Dragă Ash,

Se întâmplă cu adevărat, suntem în război. Oficial. Regiunea Carpaților a fost o problemă vreme îndelungată, dar cred că nici bunicul Leo nu s-a gândit vreodată că se va ajunge la asta. Însă bombardarea Cracoviei de acum o săptămână, care s-a soldat cu peste nouă sute de victime, a făcut declararea războiului inevitabilă. Cel puțin așa zicea bunicul.

Știai că părinții mei au fost uciși de separatiștii din regiunea Carpatiei? Acum aproape zece ani. Au aruncat în aer un pod de cale ferată ucigând aproape o sută de persoane, printre care și părinții mei. Atâția morți, copilăria mea și a cine știe câtor alți copii complet distrusă și pentru ce? Pentru o bucată de pământ dintre Ucraina, Polonia și Slovacia. Pentru mine n-are niciun sens.

Deși, ar avea, într-un sens bizar. Sunt mai mult decât îndreptățită să urăsc locurile acelea, dar nu pot. Pot să-mi transpun propria durere și doliul meu în imaginile pe care le văd din război. În realitate, însă, mă gândesc

Scanned with CamScanner

la copiii din regiune care şi-ar putea pierde părinții. Îmi vine în minte sentimentul de împăcare şi liniște pe care îl trăiesc când mă gândesc la copilăria mea, în Oregon, când mi-amintesc cum era să fiu acasă. N-am niciun dubiu că o mână de militanți separatişti au făcut lucruri îngrozitoare şi înțeleg de ce suntem în război acum. Dar o parte din mine îşi doreşte să ne aşezăm la masa tratativelor şi să le garantăm ceea ce îşi doresc - pământul lor. Suveranitatea este o chestiune complicată, naşterea unei noi națiuni este un proiect cu infinite implicații, mai ales datorită poziției geografice în Estul Europei, dar nu există vreo soluție care să nu implice războiul? Am crescut printre politicieni şi nu sunt atât de naivă încât să mă amăgesc că am putea elimina crimele şi violența, dar nu ar merita să încercăm măcar să le reducem?

M-am rugat pentru tine în fiecare seară, aşa cum am promis că voi face. Sper că rugăciunile mele ajung la tine, oriunde te-ai afla. Cumva.

CU SINCERITATE, A TA,

Greer

Dragă Ash,

Ai devenit faimos. Nu-ți poți imagina cât de surprinsă am fost să văd chipul tău pe toate canalele de ştiri azi-dimineață, când m-am trezit. Şi spaima îngrozitoare când am aflat prin ce-ai trecut, sentimentul de uşurare să te ştiu nevătămat. Este incredibil cum ai reuşit să scapi dintr-o clădire înconjurată de separatişti, cărând pe umeri un soldat rănit. Nici nu-mi pot imagina cât curaj ți-a trebuit

Scanned with CamScanner

să stai acolo cu prietenul tău, în vreme ce restul plutonului a reuşit să scape. De câtă abilitate a fost nevoie ca să te lupţi cu inamicii şi să te salvezi şi pe tine, şi pe el. Însă, după ce am citit tot ce se spune despre tine, nu ar trebui să mă uimească nimic. Ai un trecut de erou, nu-i aşa? Nu încerc să te tachinez, să te provoc sau să te pun într-o situaţie jenantă. Am crescut printre preşedinţi, vicepreşedinţi şi prime doamne din fragedă copilărie, şi am văzut cât de obositor e să fie toţi cu ochii pe orice realizare de-a ta. Dar nu-ţi pot scrie această scrisoare fără să menţionez cât sunt de uimită de toate dăţile în care ţi-ai riscat viaţa pentru a-ţi salva camarazii de luptă. Nu există dovadă de iubire mai mare, spune Iisus despre cei ca tine, şi trebuie să spun că sunt onorată că am avut ocazia să te cunosc personal şi că eşti chiar mai cumsecade şi mai modest decât tot ce se spune despre tine.

Acestea fiind zise, pentru mine rămâi Ash. Ne-am cunoscut preţ de o oră, dar lucrurile care îmi aduc aminte de tine, tăietura de pe maxilarul tău, modul în care mâinile tale mi-au îndepărtat ciobul de sticlă din deget, toate înseamnă mai mult decât bătăliile la care ai participat. Pentru mine eşti şi un erou, dar eşti şi un bărbat. Poate chiar mai mult un bărbat decât un erou.

A TA,

Greer

Dragă Ash,

Au trecut şase luni de când ne-am cunoscut şi o parte din mine se simte stânjenită de şirul acesta lung

Scanned with CamScanner

de e-mail-uri. Practic, sunt un monolog. Îmi spun că nu-mi răspunzi pentru că eşti la datorie, că salvezi vieţi – săptămâna trecută, liceul acela în care se adăpostiseră atât de mulţi civili! – pe de altă parte, cred că sunt destul de lucidă să-mi dau seama că un erou de război de douăzeci şi şase de ani n-are nevoie să primească scrisori de la o fată de internat.

Ar trebui să încetez să te mai deranjez, ştiu că aşa ar trebui să fac, dar parcă toată treaba asta s-a transformat într-un hobby. Citesc despre tine şi apoi mă gândesc ce ar trebui să-ţi scriu.

Fetele de aici, de la şcoală, sunt obsedate de faptul că Abilene şi cu mine am fost la o petrecere la care erai şi tu astă-vară, şi, deşi este una dintre rarele ocazii în care cineva este interesat să-mi vorbească, ceea ce s-a întâmplat între noi a rămas un secret pe care-l păstrez pentru mine. Nu vreau să ştie nimeni altcineva cum e îmbrăţişarea ta. Nu vreau să ştie nimeni de micul geamăt care ţi-a scăpat când m-ai sărutat prima dată. Tânjesc după tine, sau, cel puţin, după amintirea a ceea ce s-a întâmplat. Nu sunt naivă, ştiu că probabil ai o iubită sau că ai avut mai multe, ştiu că nu sunt singura care a auzit geamătul acela discret sau care a simţit căldura palmelor tale pe spate. Dar îmi place să mă prefac c-aş fi. Îmi place să simt aceste părţi din tine doar ale mele, lucruri mici care nu aparţin imaginarului public şi, probabil, tocmai de-aia nu mă pot opri din a-ţi scrie.

A TA,

Greer

Scanned with CamScanner

Dragă Ash,

Azi împlinesc şaptesprezece ani. A trecut fix un an de când ne-am întâlnit şi, în vreme ce tu ai participat la numeroase bătălii cruciale şi ai salvat nenumărate vieţi, eu am terminat un an de liceu. Nu prea există comparaţie între cele două, nu-i aşa? După ultimul e-mail pe care ţi l-am trimis, mi-am spus că nu am să te mai deranjez, de dragul tău şi al mândriei mele personale, dar în seara asta mă bântuie un sentiment ciudat. De nelinişte, cred. E nefiresc de cald pentru Anglia, chiar şi pentru luna mai. E înăbuşitor. Am deschis ferestrele de tot, ventilatorul e pornit şi tot nu reuşesc să mă răcoresc. Fiecare părticică din mine e incandescentă. Abilene a ieşit din cameră, eu am dat de o sticlă de Prosecco, ascunsă în minibarul ei, şi mă simt ameţită şi singură, nu doar neliniştită şi înfierbântată.

Este genul acela de noapte în care ai chef să iei o decizie proastă. Cred că fetele de vârsta mea îşi găsesc vreun băiat cu care să ia decizii proaste, cel puţin asta face Abilene acum, dar eu nu-mi doresc asta. Genul de distracţie pe care îl caută Abilene este cumva vulgar, şi nu că aş judeca-o, mai ales că nu găsesc nimic imoral în sexualitate, cred că este mai mult o chestiune... estetică. Eu nu vreau prostii banale, plictisitoare. Îmi doresc experienţe care să mă scuture până-n măduva oaselor, care să mă facă să mai cer, în genunchi, vreau experienţe care să-mi lase semne de muşcături pe corp, urme care să înflorească purpurii. Vreau să mă rupt de mine, vreau pe cineva care să mă ducă dincolo de limite, să-mi prindă gâtul în mâini şi să mă facă să văd o întreagă galaxie de posibilităţi. Ce sens are sexul, dacă nu simţi că fiecare colţişor ascuns al sufletului ţi-a fost expus luminii? Dacă nu-ţi ia cineva toate poftele şi gândurile cele mai ruşinoase şi ţi le transformă într-o

Scanned with CamScanner

incantație care să te lase gâfâind ca un câine, implorând pentru mai mult? Cred că asta îmi doresc să trăiesc. Vreau și tot ce înseamnă o viață normală, vreau să-mi continui studiile, îmi doresc o carieră, o casă a mea, vreau să pot lua deciziile pe care cred de cuviință că trebuie să le iau, dar ori de câte ori mă gândesc la sex, la cum aș vrea să experimentez sexul când voi fi mai mare, nu-mi imaginez niciodată genul acela de scenă din Titanic, cu mâna care alunecă pe geamul aburit al mașinii. Îmi doresc să simt că venele îmi sunt sfâșiate de dorință, de cineva plin de forță, vreau să fiu condusă și apreciată și folosită și adorată. Îmi doresc un bărbat sau o femeie, pentru care să fiu partener cu drepturi egale în orice sens, să ne contopim în unu. Și apoi să mă tărăsc în fața sa. Într-o zi o să am toate astea, nu-i așa?

În clipa asta, în timp ce tastez, îmi țin un picior pe mânerul scaunului pentru că e prea cald, dar și pentru că mi-e mai ușor să mă joc cu mine în timp ce-ți scriu. O fac adesea când mă gândesc la tine. (Bănuiesc că nu ai de unde să știi asta, dar în seara aceasta, fără vreun motiv aparte, simt că trebuie să-ți spun.) Am început plimbându-mi vârful degetului pe sub dantela chiloților, imaginându-mi că o faci tu. Închipuindu-mi că suntem din nou în bibliotecă și că Merlin nu ne-a întrerupt. Mi te imaginez ridicându-mi fusta după ce ți-am mărturisit că ești primul bărbat pe care l-am sărutat ca să verifici dacă sunt virgină. Să simți că sunt neatinsă, să vezi dacă m-am udat din dorință de tine și pentru că vrei să știi cum e să mă simți strângându-te în mine.

Doamne, sunt atât de udă în clipa asta!... Aș vrea degetele tale în mine, degetul mare pe clitoris. Sunt sigură că ești bun la asta. Mă gândesc întruna la mâinile tale

Scanned with CamScanner

mari şi puternice. Sunt convinsă că verdele ochilor ţi s-ar incendia mângâindu-mă, că ţi-ai trece limba peste buze imaginându-ţi ce gust am, ştiind că niciun alt bărbat nu m-a gustat înainte de tine. Mă gândesc la cum ar fi fost dacă am fi făcut dragoste în noaptea aia, chiar acolo, sprijiniţi de perete sau pe biroul mare din colţ. Abilene spune că e bine ca bărbatul să folosească prezervativ, dar eu nu aş fi vrut asta. Aş fi vrut să-ţi simt pielea, să simt dacă e fierbinte, dacă e moale şi mătăsoasă. Aş fi vrut să mă simţi la rândul tău. Aş fi vrut să-mi murmuri la ureche cât e de bine, că vrei să îţi dăruiesc ceva nepreţuit, că ai rămâne acolo, în mine, la infinit, numai să te las.

Cum gemi când termini? Te tângui? Suspini? Şopteşti numele ei? Cred că mi-ar plăcea să-mi şopteşti numele. Câteodată mi te imaginez în patul tău de campanie, cu mâinile pe sub pătură încercând să nu faci zgomot, muşcându-ţi buzele să nu-mi pronunţi numele cu voce tare în vreme ce termini. Mi te imaginez masturbându-te la duş, dorindu-ţi să mă simţi pe mine, nu pumnul tău. Îmi imaginez că te gândeşti la mine în toate felurile în care un bărbat se poate gândi la o femeie, blând şi apăsat şi încet şi furios şi iubitor. Acum o să mă opresc din scris şi o să mă ating până termin. Şi când voi termina te voi striga pe nume.

Nu ştiu dacă vei citi vreodată rândurile astea. Nu ştiu dacă vor intra direct în spam sau în vreun director denumit «Nebuna de nepoată a fostului Vicepreşedinte». Aproape că-mi doresc să nu citeşti asta niciodată, dar trebuie să scriu. În seara asta trebuie. Însă va fi ultima oară când o voi face. Mâine mă voi trezi mahmură şi ruşinată, dar binedispusă de sentimentul de întunecată excitare care însoţeşte cele mai bune decizii proaste. În caz că nu o să ne mai auzim niciodată, îţi cer scuze dacă ce am scris te-a

Scanned with CamScanner

deranjat sau enervat. Dar vreau să ştii că, deşi nu-ţi voi mai scrie niciun e-mail, mă voi gândi la tine ori de câte mă voi mângâia şi masturba.

AI GRIJĂ DE TINE.

A TA,

Greer

Scanned with CamScanner

7

În prezent

Zece ani mă despart de acel moment din bibliotecă. Zece ani care includ războaie şi boală şi toată experienţa mea de adult, dar, cu toate acestea, cumva totul se reduce la o mică tăietură şi dispare în vreme ce păşesc în Biserica *St.Thomas Becket*. Tot ce se află între mine şi bărbatul îngenuncheat în faţa sanctuarului, cu capul plecat, se şterge şi piere. Nu mai există nici aer, nici timp şi nici alţi *noi*, în alte versiuni... Aş putea avea din nou şaisprezece ani şi el douăzeci şi şase.

Poate de aceea ezit în vreme ce mă apropii de el, cu pas încetinit şi pulsul accelerat. Când Embry a sugerat să ne întâlnim în biserica pe care o frecventez, mi s-a părut cel mai potrivit. Biserica este locul meu sigur, unde mă simt protejată de Dumnezeu, şi, mai presus de orice, este un teritoriu neutru. Nu suport ideea de a aştepta la rând să-l întâlnesc în aripa de vest, un vizitator cu programare, şi cu atât mai puţin aş suporta gândul de a mă furişa în reşedinţa sa. Înţeleg nevoia de discreţie, dar, în acelaşi timp, refuz să mă simt marfă de contrabandă. Ca o întruchipare a minciunii.

Nu te mai panica atât. Nici măcar nu ştii sigur de ce vrea să te vadă. Embry sugerase cumva care era motivul, dar mai sperasem şi altădată degeaba.

Scanned with CamScanner

Şi-apoi, de unde loc pentru speranţă? După Jenny, după noaptea lungă şi umedă din Chicago, *după zece ani*, pentru Dumnezeu! Cufărul ăsta ar trebui să rămână închis şi îngropat. Ar trebui să mă salvez cât mai pot.

Dar nu mă opresc din mers. Cu ochii spre tabernacul, spun repede o rugăciune vagă şi tăcută, pentru că în acest moment n-aş şti pentru ce să mă rog. Îndoi genunchii şi mă strecor pe banca din spatele Preşedintelui. Aranjez cu grijă perna, îngenunchez, îmi împreunez mâinile şi-mi aplec capul ca şi cum m-aş ruga, dar nu reuşesc să mă adun şi să pun unul lângă celălalt câteva cuvinte.

În schimb, îl studiez pe Preşedinte.

Şi el se roagă, îngenunchiat ca mine, cu capul brunet sprijinit pe mâini. Şi-a scos sacoul, rămânând într-o cămaşă albă. Are mânecile suflecate, lăsând la vedere braţele bronzate şi musculoase, şi, după modul în care gulerul i se aşază pe gât, pot vedea că şi-a desfăcut primul nasture, slăbindu-şi cravata. Capul plecat îi face cămaşa să se întindă pe umerii largi şi pe muşchii lungi ai spatelui.

Şi pentru că nu mă pot abţine, îmi las ochii să-i urmeze liniile înguste ale coapselor. Pantalonii sunt croiţi impecabil, dureros de perfect, materialul îi strânge fundul tonic şi pulpele groase. Mă simt inundată de căldură, scântei şi fulgere mi se plimbă pe piele. Cum aş fi putut uita vreodată câtă putere emană când sunt lângă el? Cum să uit că sub costumele închise la culoare şi insigna cu steagul ţării se află încă un corp de soldat?

Când începe să vorbească, scânteile care mi se preling pe piele se transformă în foc. În minte îl aud

Scanned with CamScanner

murmurându-mi, gură lângă gură, în noaptea aceea de acum zece ani: *Spune-mi că eşti majoră şi îţi place să-mi simţi buzele pe piele şi Dumnezeule, de unde ai apărut?*

– M-am rugat pentru lumea liberă, pentru lumea mai puţin liberă, pentru duşmanii şi aliaţii mei, pentru personalul meu şi pentru cățelul preferat al mamei, spune Preşedintele fără să se întoarcă spre mine, cu vocea încărcată şi moale pe alocuri. Am uitat ceva?

– Pe copiii blocaţi în Purgatoriu, poate.

– Cum am putut uita de ei?

Îşi apleacă fruntea şi mai jos pentru un scurt moment.

– Şi, te rog, ai grijă de copiii blocaţi în Purgatoriu. În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, amin.

Îşi face cruce şi eu îmi arunc privirea la mâinile mari şi late care odată m-au ţinut strâns.

– Mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim, spune Ash. Ştiu că a fost prezumţios din partea mea să-l trimit pe Embry, mai ales că nu vă cunoaşteţi, să aranjeze ceva atât de personal, dar nu am mai putut aştepta nici măcar un minut după ce te-am văzut duminică, aici. Şi nici nu puteam pleca eu, să mă ocup personal. I-am pomenit despre asta şi s-a oferit imediat să mă ajute, adaugă zâmbind. Este un prieten extraordinar.

Mai ales că nu vă cunoaşteţi...

Ash nu ştie că Embry şi cu mine ne ştim? Un sentiment de îngrijorare mi se ridică în piept, dar îl îndepărtez imediat.

Scanned with CamScanner

– Vicepreşedintele Moore este un sol foarte convingător.

– Ştiu. De-aia l-am trimis. Crede-mă, m-a convins să fac lucruri care nu pot fi pomenite în biserică. Preşedintele se ridică şi dă roată să ajungă pe băncuța unde stau eu, întinzând o mână spre mine. O prind, îmi ridic privirea, şi toate grijile în legătură cu Embry se transformă în fum. Nu mai există decât Ash.

Din noaptea când ne-am sărutat am văzut mii de fotografii cu Maxen Ashley Colchester, am urmărit toate mitingurile televizate, toate dezbaterile şi toate conferințele de presă, dar nimic nu m-a pregătit să-l am în fața ochilor acum. Chiar dacă este întruchiparea perfecțiunii în orice mediu, nicio poză şi nicio filmare nu e comparabilă cu realitatea. Nimic nu rivalizează cu a-l vedea personal, față-n față.

Aceleaşi trăsături rafinate - gura plină, ochii verzi de culoarea sticlei - este cu siguranță cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut, cu excepția lui Embry Moore. Dar Preşedintele nu este doar arătos. Chipul său exprimă noblețe, onestitate, sinceritate şi, mai mult decât atât, pare a avea un scop clar. Ştie cine este şi poate spune cu exactitate, după numai câteva secunde, cine eşti tu. Mă electrizează.

Îi permit să mă ajute să mă ridic. Tremur şi el observă.

– Ți-e teamă de mine? mă întreabă încruntând din sprâncene.

La fel ca la Embry, observ în jurul ochilor şi gurii riduri care lipseau acum zece ani şi câteva fire argintii ce se ițesc prin părul său negru abanos. Dacă e posibil, toate îl fac să arate şi mai atrăgător decât prima dată când l-am întâlnit.

Scanned with CamScanner

— Te-ai supăra dacă aş zice că da? reuşesc să spun.

Mâna îi alunecă dintr-a mea spre umăr şi-mi dau seama cât de aproape stăm unul de celălalt.

— Supărarea este ultimul dintre sentimentele pe care mi le trezeşti, Greer.

Ah, Doamne...

Nu fac faţă intensităţii sale, felului în care corpul meu reacţionează lângă el, deşi am petrecut împreună o singură oră acum zece ani şi încă una după alţi cinci. Caut cu disperare un mod de a detensiona conversaţia.

— Domnule Preşedinte...

Oftează.

— Nu-mi spune aşa, te rog. Nu aici. Nu acum.

Încerc să mă forţez să-i pronunţ numele cu voce tare, numele pe care l-am scris cu litere caligrafiate în timpul orelor, la şcoală, numele pe care l-am oftat în duş cu mâinile între picioare, dar bunele maniere mi-au fost forjate în sânul Partidului şi-mi vine greu să nu folosesc titlul pe care ştiu că trebuie să-l folosesc.

Se apleacă puţin şi-i simt mirosul de foc şi piele. Ameţesc.

— Îmi poţi spune *domnule*, dacă preferi, murmură. Dar doar când suntem singuri.

Simt nevoia să închid ochii.

Mă conduce pe culoar, apoi ajungem dincolo de altar printr-o uşă de pe latura bisericii. Trecem pe lângă un agent al Serviciilor Secrete cu chipul imperturbabil şi ieşim în grădina bisericii. Mâna sa

Scanned with CamScanner

alunecă de pe brațul meu pe spate, în josul taliei, conducându-mă cu ușoare atingeri încotro dorește să ne îndreptăm. Gestul este posesiv, peremptoriu, ca și cum ar avea dreptul să facă cu trupul meu orice.

Iar eu îl las. Vreau să-și ia toate drepturile asupra corpului meu.

Nu văd niciun agent în grădină, deși sunt sigură că sunt pe acolo, pe undeva. Pentru moment însă, e ca și cum am fi singuri printre copacii îmbrăcați în culori aurii și ruginii și florile uscate ale toamnei. Ne oprim într-o zonă pavată, lângă statuia albă ca neaua a Fecioarei Maria.

— Nu vreau să-ți irosesc timpul. Dumnezeu știe că nici mie nu-mi prisosește. Dar n-am putut... face o pauză.

Soldatul cunoscut pentru elocvența sa rămâne fără cuvinte.

— N-am mai putut să aștept, spune într-un sfârșit cu voce joasă.

Este atât aproape de mine că-i simt mirosul de piele și frunze, și mă oblig să fac un pas înapoi. Trebuie să gândesc, să-mi recapăt controlul, corpul și inima-mi strigă atât de tare că nu mai aud altceva. Urlă *da, te rog! da, te rog! da, te rog!* deși nicio întrebare nu-mi fusese adresată.

Președintele, *Ash,* mă corectez în gând, mă lasă să fac un pas înapoi, dar ochii săi mă țin pe loc de parcă ar fi fost mâinile sale, posedându-mă, conducându-mă încă.

— Nu cred că înțeleg, spun. Nu înțeleg de ce ai vrut să ne întâlnim.

Scanned with CamScanner

Își trece o mână prin păr, un gest pe care mi-l amintesc din acea noapte.

– Ai dreptate, cred, zice cu ochii pe pământul acoperit de frunze, în vreme ce se pregătește că continue ce are de spus. N-aș vrea să te îndepărtez fiind prea... direct.

– În sensul că mă surprinde că-ți amintești de mine. Ne-am văzut o singură dată.

– De două ori, mă corectează. La Chicago, acum cinci ani. Nu-ți amintești?

Simt că-mi ard obrajii și trag aer adânc în piept.

– Mi-amintesc, șoptesc. Doar fusese noaptea în care-mi pierdusem virginitatea. Fetele își amintesc chestiile astea.

– Deci de două ori. Ne-am vorbit de două ori.

Și-apoi îmi muşc buzele, amintindu-mi ceva ce cu greu am dat uitării timp de mai mulți ani, pentru că nu era tocmai adevărat că noi doi vorbiserăm doar de două ori. *Eu* îi vorbisem lui Ash de mult mai multe ori, deși fără răspuns.

E-mail-urile.

Mă înroşesc şi mai tare la față.

Doamne Dumnezeule, mesajele acelea! De ce-am fost așa de tânără și stupidă?! Am umplut de semnificație lucruri pe care adulții le fac fără a se gândi prea mult.

– Au fost de neuitat, spune. Două întâlniri în zece ani n-ar părea cine știe ce, dar pentru mine au fost importante... vocea i se face mică, iar inima mi se strânge.

Scanned with CamScanner

Însă respir uşurată că nu a pomenit de e-mail-uri. Nu primisem niciodată răspuns la ele şi ani de zile am presupus că nu ajunseseră la el, că era prea ocupat să lupte în război la vremea respectivă. Tânăra Greer de atunci a pierdut multe ore rumegând gânduri în legătură cu mesajele acelea necitite, dar acum, ca adult, mă rog să nu le fi văzut vreodată.

— E ceva în neregulă, zice, apropiindu-se şi înclinându-mi faţa spre a sa.

Îmi dau seama că mă holbez în gol.

Spune-i o minciună.

Dar eu urăsc să mint. Încerc să găsesc un răspuns care să nu dezvăluie în întregime ruşinosul adevăr.

— Mă simt stânjenită. De cum m-am comportat când eram mai mică.

Zâmbeşte surprinzător de tandru.

— Asta e tot? De ce te porţi de parcă n-ai înţelege de ce îmi doresc să te văd?

— Eu... m-am gândit de-atâtea ori la sărutul acela, îi şoptesc. Dar ştiam că era imposibil să-ţi aminteşti. De ce-ai face-o? La urma urmei tu erai adult, bărbat în toată firea, iar eu doar o copilă. Şi tu ai plecat şi ai trăit o viaţă incredibilă, ai devenit un erou şi acum eşti un lider. Ai avut şi o soţie fermecătoare...

Futu-i! Mi-am înghiţit restul cuvintelor dorindu-mi să-mi înghit şi limba odată cu ele. Dintre toate lucrurile pe care nu ar fi trebuit să le pomenesc, Jennifer Colchester, soţia lui moartă, era în capul listei. După cum era normal, chipul lui Ash se umbreşte când mă aude pronunţând cuvântul *soţie*. Doar puţin.

Scanned with CamScanner

— Am iubit-o pe Jenny, spune liniştit, dându-mi drumul la bărbie. Şi-atunci remarc cearcănele de sub ochi, semnele de epuizare pe chipul său. Încă are probleme cu insomnia, după atâta timp.

— Şi-mi lipseşte. Dispariția ei încă mă doare. A murit atât de tânără şi-a suferit atât de mult. Dar, Greer, n-o să mă prefac că am încetat vreodată să mă gândesc la tine. Nu pot s-o fac.

— Ne-am sărutat o singură dată, spun scuturând din cap. De ce-ai face-o?

Mă opreşte ridicând din mână şi eu amuțesc.

— N-o să te las să faci asta, îmi zice. Nu te las să te lepezi de ce s-a întâmplat, nici să-mi spui că merită uitat. Eu nu am uitat. Nu uit. N-o să uit nicio secundă din seara aceea.

— Mi-e imposibil să cred că *tu*, Maxen Colchester, îți aminteşti de mine. Că te-ai gândit la mine.

Ash scoate un sunet, pe jumătate expirație, pe jumătate hohot de râs.

— Ne întâlnim după atâta amar de vreme, spune, şi tu crezi că nu m-am gândit la tine?

Face un pas mai aproape, atât de aproape încât mi-aş putea lipi buzele de cravata sa bleu deschis, dacă aş vrea. Seamănă la culoare cu ochii lui Embry.

— Uită-te la mine, Greer, îmi ordonă Preşedintele. Iar eu mă conformez. Simt durere privindu-l direct în față, este pur şi simplu perfect, dar m-ar durea şi mai rău dacă nu l-aş privi.

— Toate cuvintele pe care bărbații le folosesc când vorbesc despre o femeie - fermecătoare,

Scanned with CamScanner

încântătoare, captivantă - nu descriu nici măcar o părticică din ce am simțit pentru tine și pumnul tău de cioburi. M-am gândit la tine în noaptea aceea și în toate cele care au urmat, apoi am fost detașat în Carpați. Doar *tu* erai în gândurile mele. Îmi imaginam că mă întorc acasă după război și că vin să te caut la facultate. Că aveam să te sărut până când te-ai fi transformat ca în seara petrecerii, implorându-mă să-ți fac orice. Ochii îi sunt întunecați, învolburați, iar pupilele dilatate. Ani mai târziu, când în sfârșit m-am întors acasă, tot ce-mi doream era să te găsesc. Dar s-au întâmplat altele, a reînceput războiul, am fost promovat și Merlin avea nevoie de timpul meu. Apoi am cunoscut-o pe Jenny... spune lăsând aerul să-i iasă din plămâni. Tocmai îi cerusem mâna cu o seară înainte să te revăd la Chicago.

Chicago. Seara când l-am întâlnit pe Embry. Noaptea în care mi-am pierdut virginitatea.

— Ash, nu trebuie să...

— Ba trebuie, mă întrerupe. Pentru că am impresia că nu mă crezi. Mă simt o persoană oribilă, pentru că te vreau după atâta timp, pentru că te-am vrut *tot timpul* ăsta. Pentru că te doream și când eram căsătorit cu Jenny. Îl căutam pe bunicul tău ori de câte ori aveam ocazia, doar să mai aflu vreo veste despre tine. Să aflu ce premii ai mai primit, ce specializare ai ales, dacă intenționai să te întorci în America sau voiai să rămâi în Anglia. Noaptea târziu, cu Jenny dormind lângă mine, revedeam sărutările noastre iar și iar. Mi te aminteam proptită în peretele ăla. Sunetul vocii tale îmi suna în minte, îmi imaginam respirația ta sacadată și plină de uimire, de parcă cine știe ce cadou îți făcusem. Și mă uram pentru asta, dar nu mă puteam abține.

Scanned with CamScanner

Îmi caută privirea cu ochii.

— Te întrebi de ce am vrut să te întâlnesc azi? Pentru că în zece ani nu am încetat nicio clipă să-mi doresc să te întâlnesc. Pentru că te vreau. Pentru că vreau să te sărut iar. Vreau să aflu totul despre tine, să știu ce iubești și ce urăști, ce studiezi, ce vrei de la viitorul tău.

Se apropie de mine trecându-mi un deget peste buza de jos.

— Vreau să fii a mea.

Încerc să-mi ascund tremurul. Nu poate ști, n-are cum să știe cum mi se rostogolesc acele cuvinte pe dinăuntru, trecându-mi dincolo de piele, strecurându-mi-se în vene.

Să fii a mea.

Nu *hai să ne întâlnim*, nu *vreau să fii iubita mea*. Ar fi sunat mult prea banal și Ash știe asta.

Dar euforia este înlocuită imediat de o voce nemiloasă:

Ai uitat că te-au rănit?

N-are cum să fie adevărat ce-ți zice.

E o nebunie.

Spune nu.

Pleacă.

Scutur din cap, dar degetul său rămâne pe buza mea. Încerc să mă abțin să i-l mușc sau să i-l ling. În loc de asta, îl privesc în ochi și-i spun cu voce fermă că nu știe nimic despre mine, în afară de felul în care sărutam acum zece ani. Și că nu se poate construi un viitor pe asta.

Scanned with CamScanner

— Te-a speriat aşa tare faptul că m-am gândit atât de mult la tine?

Stau şi mă gândesc o clipă. *Nu*, descopăr că nu mă sperie, mai ales ţinând cont de cât de mult m-am gândit *eu* la *el*. Mai mult decât atât, nu m-am limitat la a mă gândi, i-am scris. M-am masturbat, amintindu-mi cum fusese cu el.

— Nu. E doar neaşteptat. Habar n-am avut că ai simţit toate astea...

Îmi mai mângâie o dată buza cu degetul, apoi trece la lina maxilarului.

— Am fost în război, Greer. Şi apoi m-am căsătorit. Nu totul a depins de mine.

Dau din cap.

— Înţeleg.

Dar nu mai adaug altceva, pentru că mintea-mi aleargă mai repede ca pulsul, comparând ce ştiu cu ce simt.

Ştiu acum că în toţi aceşti ani Ash s-a gândit la mine la fel de mult pe cât m-am gândit şi eu la el. Atât de mult, încât acum îşi doreşte să fim împreună şi n-am cum să pretind că nu mă ia cu ameţeală. De parcă sângele mi s-ar transforma în sifon, de parcă tot corpul mi-ar deveni efervescent acoperindu-mi sentimentele. Excitare, voluptate, uşurare. Numai că ultimii zece ani nu au trecut fără să lase urme. M-am îndrăgostit de Ash şi a trebuit să stau să privesc în vreme ce el se căsătorea cu alta. M-am culcat cu alt bărbat, care apoi a dispărut fără urmă.

Pe scurt, ultimul deceniu a fost o lecţie despre cum să-mi păzesc inima, iar eu am fost o elevă foarte, foarte ascultătoare. Am construit ziduri dincolo de

Scanned with CamScanner

care mi-am ascuns sentimentele, bariere, poduri și tranșee, totul ca să mă asigur că nimeni nu mă va răni din nou.

Ar trebui nici să nu iau în considerare ideea de a-i spune *da* lui Ash. Cum aș putea eu, Greer cea de după ziduri, să accept să fiu a lui? Dacă mă va răni din nou? Dacă îl voi dezamăgi, dacă se va îndrăgosti de altă femeie?

Și, mai presus de orice, cum să am o relație cu Ash, când Embry e mereu prin apropiere?

Pentru prima dată Ash arată nesigur.

— Te gândești la motivele pentru care ar trebui să-mi spui *nu*, așa-i? mă întreabă încet. Vrei să cred că seara aceea nu a însemnat și pentru tine ceea ce a însemnat pentru mine?

Neg vehement din cap.

— Nu, în niciun caz. Seara aceea a însemnat totul pentru mine. Și tocmai de-aia cred că nu e o idee bună. Dincolo de faptul că ești Președinte, că nu ai nici timp, nici spațiu de o iubită, mi-e teamă că o să sufăr iar. Mi-e teamă că vom descoperi că nu avem nimic în comun, că sărutul nostru a fost un incident fericit și că oricum nu va conta, pentru că mă voi îndrăgosti de tine. Mă voi îndrăgosti de tine chiar dacă vom descoperi că nu ne potrivim și o să mi se frângă iar inima din cauza ta...

— Iar? mă întreabă.

Încerc să-mi îndepărtez privirea, dar nu mă lasă. Mă ține cu fața ridicată spre el și se apleacă până când nasurile ni se ating.

— Doamne, de-ai ști ce-nseamnă pentru mine să aud că ai simțit asta pentru mine!

Scanned with CamScanner

Vocea îi sună răguşit.

— Spune-mi ce să fac să-ți recâştig iubirea. Spune-mi cum să fac să-ți pierzi mințile după mine cum mi le-am pierdut eu după tine. Fac orice. Orice.

Îi simt respirația pe buze. Caldă şi intimă. Ar trebui să-i smulg promisiuni, să-i pretind fidelitate, onestitate şi infinită grijă. Dar ar fi tot un fel de minciună. Aşa că admit teribilul adevăr.

— Nu trebuie să faci nimic, Ash. Sunt deja a ta.

Lasă aerul să îi iasă din piept, se-nfioară şi apoi îşi apasă buzele pe ale mele.

Nu e deloc ca prima dată când ne-am sărutat şi, în acelaşi timp, este exact la fel. Când mă trage aproape de trupul lui, mă simt din nou moale şi tânără şi femeie. Simt din nou că mă dizolv în el, că mă dizolv în tot şi în nimic în acelaşi timp. Din gâtul lui iese acelaşi geamăt adânc, ca şi cum nu s-ar putea abține, de parcă l-ar fi lăsat puterile irevocabil când buzele sale le-au atins pe ale mele.

Primul nostru sărut a fost impulsiv, euforic şi uimitor, dar neaşteptat, ca între doi străini fără trecut şi fără viitor. De data asta, Ash mă sărută cu intenție, promițând mai mult - un viitor, afecțiunea şi grija sa. Iar eu răspund sărutului ca o femeie, nu ca o copilă, cu aceeaşi râvnă de atunci, dar cu mai multă ştiință. Cu atât mai pregătită să cedez.

Îşi dezlipeşte buzele de ale mele pentru o clipă şi mă uit în ochii lui.

— Ah, susur.

— Ah, râde şi el spre mine.

— E primul meu sărut din ultimii cinci ani.

Scanned with CamScanner

Nu știu de ce am simțit nevoia să-i fac această mărturisire, dar am făcut-o. Mi-am dorit să știe cât de mult a însemnat pentru mine, cât de mult înseamnă încă pentru mine.

Observ cum sprâncenele i se împreunează auzindu-mi confesiunea, cum mintea sa prelucrează informația și-o pune deoparte pentru mai târziu, dar pentru moment murmură *atunci hai să-l facem să conteze*, și-și coboară din nou gura pe a mea. Simt miros de frunze și piele, căldura fermă a buzelor sale și brațele puternice, și parcă mă scufund în el. Siguranță de sine și forță, dorință și nevoie. Apoi, fără reținere, îl simt cum și el se pierde în mine, dăruindu-mi-se până la ultimul atom, făcându-mă să-l simt al meu și să-mi doresc să-l păstrez. Ne volatilizăm și ne recompunem în același timp, cu buzele arzând și mâinile mototolind avide hainele în pumn.

O tuse discretă ne întrerupe și Ash se îndepărtează fără tragere de inimă. Observ un agent de la Serviciile Secrete așteptând la intrarea în grădină.

— E timpul, domnule Președinte...

Ash închide ochii un moment, apoi îi redeschide și oftează.

— Am o întâlnire la patru cu ambasadorul Poloniei.

— În legătura cu regiunea Carpatia? întreb.

Teoretic, războiul s-a terminat de mai bine de doi ani, dar situația din regiune este încă instabilă.

— Despre ce altceva? spune cu un zâmbet amar. Aș fi preferat să-mi petrec seara cu tine...

Dau să-l întreb când îl voi revedea, sau, mai precis, când îl voi săruta din nou, dar mi-o ia înainte.

Scanned with CamScanner

— Greer, funcția mea și genul de persoană care sunt... tind să cer foarte mult de la oamenii la care țin. Programul meu este... ei bine, complicat. Tot timpul. Ți-aș promite că ne vom revedea imediat, dar nu știu dacă e posibil.

— Înțeleg, zic încetișor. Uiți că știu cum e viața ta mai mult decât majoritatea celorlalți.

— Urăsc asta, spune dintr-odată cu ciudă. Vreau să te iau acasă cu mine în seara asta, nu vreau să mai trebuiască să aștept să te revăd.

— Înțeleg, serios, Ash.

— Nu! Exclamă. *Nu*. Am așteptat zece ani. Nu vreau să mai aștept. Dacă trimit o mașină după tine diseară, ai să te urci în ea?

Mă gândesc la mai devreme, la cât de ușurată m-am simțit că nu trebuia să mă strecor în Casa Albă ca o ibovnică, ca un secret murdar. Înțeleg nevoia de discreție, dar oare îmi doresc așa ceva? Să fiu genul de musafir băgat în casă în toiul nopții? Să fiu jucăria secretă a unui bărbat cu funcție importantă? Am stat departe de politică ani de zile, mi-am construit un cuib într-un turn de fildeș, astfel încât să nu mai fiu obligată să mă gândesc la societatea asta, și-acum tânjesc să cedez celui mai important om politic din lume după un singur sărut?

Mi-e de ajuns să mă uit la Ash, la ochii lui verzi care-mi pârjolesc pielea și-mi dau seama că toată negocierea asta cu mine e inutilă. Normal că o să mă urc în mașina aia. Normal că o să merg la el. Mă simt de parcă n-aș avea de ales, de parcă alegerea asta aș fi făcut-o pe când aveam șaisprezece ani, când un căpitan avid mă țintuise de un perete.

— Desigur, da, îi spun. Merg oriunde vrei.

Scanned with CamScanner

8

În prezent

Când maşina parchează în faţa casei, mă găseşte pregătită.

Mă simt atât de pregătită încât tremur.

O parte din mine ar lua-o la sănătoasa şi s-ar ascunde, iar cealaltă ar tuli-o direct la Casa Albă fără mă mai aştepte o secundă. Mi-am făcut duş, m-am epilat, machiat, apoi m-am demachiat pentru că mi s-a părut exagerat, după am aplicat din nou puţin machiaj... Şi tot a mai rămas o grămadă de timp de aşteptat. Mi-am schimbat hainele de cel puţin trei ori, decizându-mă în final la o rochie cloş scurtă, albastră, din bumbac brodat, ale cărei mâneci trec puţin peste umăr. Lungimea redusă a rochiei şi pantofii nude cu toc cui arată suficient de senzual cât să indice cam ce-mi doresc de la seara asta, însă decolteul decent şi albastrul transmit suficientă inocenţă cât să nu devină totul stânjenitor în cazul în care el nu-şi doreşte acelaşi lucru.

Nu-şi doreşte acelaşi lucru *de la mine*.

Mă rog din toată inima să nu mă înşel.

Şi, în acelaşi timp, mă trezesc dorind să nu mai vină maşina. Pentru că dacă vine şi dacă mă urc în ea, se termină totul. Voi înceta să mai fiu Greer Galloway,

Scanned with CamScanner

profesoara universitară și voi deveni Greer Galloway, amanta Președintelui. Și lumea politicii va mirosi sângele de Galloway în mine și în cele din urmă mă va înghiți complet și pentru totdeauna.

Lumini puternice de faruri pătrund pe ferestrele camerei de la sufragerie și, pentru un moment, mă gândesc să încui ușa pe dinăuntru și să refuz să ies. Să-i trimit un mesaj lui Ash: *scuză-mă, nu pot face parte din lumea ta*. Și să-mi continui viața singuratică, eu și cărțile mele.

Dar apoi privesc de jur împrejurul camerei de zi – podeaua din lemn lustruit, rafturile pline de cărți și șemineul folosit atât de des - și văd anii scurgându-se sub ochii mei. O zăresc apoi pe noua Greer, cu cicatricile și toate reținerile sale, singură și golită pe dinăuntru, în vreme ce vechea Greer, o copilă care scrisese unui soldat aflat de cealaltă parte a lumii cele mai întunecate gândurile ale sale, se sufocă murind încet, prăfuită și îngropată în teme de corectat.

Ies din casă și merg la mașină.

Agentul de la Serviciile Secrete zâmbește vag și-mi deschide portiera.

– Bună seara, domnișoară Galloway.

– Bună seara, îi răspund cam fără suflare.

Nu mai schimbăm apoi nicio vorbă pe tot parcursul drumului.

Crescând ca nepoata lui Leo Galloway am învățat să nu mă las intimidată de agenții Serviciilor Secrete. Cu toate astea, nu mă pot împiedica să mă întreb ce crede despre mine cel care mă conduce în seara asta, din moment ce e mai mult decât evident

Scanned with CamScanner

care e scopul vizitei mele. Dar el se comportă de parcă nu e nimic ciudat în faptul că o tânără blondă este convocată de Președinte la o oră așa târzie.

Un gând teribil îmi trece prin cap, un gând care-mi face stomacul să se contorsioneze. Și dacă nu e anormal? Dacă nu sunt decât una dintre multele femei furișate în secret în reședința Președintelui, un fel de concubină modernă? Dacă vorbele lui Ash cum că ar fi *al meu*, că mă dorește, nu reprezintă altceva decât un joc prin care convinge femeile să se culce cu el? Public nu s-a afișat niciodată cu nimeni de la moartea lui Jenny, dar asta nu înseamnă că în privat nu a frecventat alte femei. Vreau să zic, cât de probabil este ca Ash, un bărbat atât de senzual și de puternic, să fi rămas singur vreme de mai bine de un an?

Nu am niciun drept să mă supere gândul ăsta, dar descopăr că mă deranjează, de fapt. Îmi fusese și așa greu de suportat să știu că era cu Jenny, când încă trăia, că era ea cea care-i stătea alături, care-l săruta, care-i auzea suspinele și gemetele noaptea, târziu. Dar să mai fi fost și un lung șir de alte femei...

Dintr-odată mă simt singură, îmi ridic picioarele pe bancheta mașinii și îmi sprijin bărbia pe genunchi, cum obișnuiam să fac când eram mică și călătoream cu bunicul Leo de colo-colo prin Manhattan. Însă, oricât mi-aș dori să mă pot preface c-aș mai fi încă o copilă în siguranță alături de bunicul său, nu mai pot. Nu în cazul ăsta. Nu când urmează să mă întâlnesc cu *el*. Până și orașul de dincolo de ferestre, cu străzile adormite și parcurile grandioase, aflat parcă la celălalt capăt al lumii distanță de aglomeratul, dezordonatul, capitalistul Manhattan, îmi amintește că nu mai sunt o copilă.

Scanned with CamScanner

Şi *totuşi* este atât de frumos! Mă las legănată de ritmul domol al maşinii, iar copacii trec prin faţa ochilor mei cu coroanele lor aurii şi ruginii, stâlpii de iluminat sunt înfăşuraţi în ceaţă, iar clădirile nobile cu aspect auster apar la orizont în timp ce ne apropiem de *Pennsylvania Avenue*.

Apoi maşina trece de porţi, dincolo de punctele de control şi, în fine, se opreşte. Agentul taciturn mă ajută să cobor şi mă predă unui tip de origine latină, îmbrăcat cu o geacă de tweed şi ochelari cu ramă de bagá pe nas.

Ceva pe chipul său de băieţandru tocilar îmi câştigă imediat încrederea. Şi cu toate astea, în ciuda faptului că arată cumsecade, capabil şi discret, stomacul tot mi se strânge la gândul că mai e implicată încă o persoană în toată povestea asta. Altcineva care cine ştie ce-o crede că sunt. Vreo amantă? O prostituată? O femeie slabă de înger şi singură?

— Domnişoara Galloway? întreabă.

Gândul la buzele lui Ash pe ale mele mă ajută să fac un pas înainte.

— Bună, spun. Mulţumesc că ai venit să mă întâmpini.

Dă din mână ca şi cum ar fi o nimica toată.

— Oricum sunt mai tot timpul pe-aici. E prima dată când fac ceva distractiv pentru Preşedinte.

Cuvintele sale mă fac să respir mai uşurată. Poate că în definitiv Ash nu se culcă cu orice femeie disponibilă din Washington.

— Numele meu este Ryan Belvedere, dar toţi îmi zic Belvedere pentru că mai sunt vreo patru Ryan angajaţi aici, spune vorbind repede, cum fac de obicei

Scanned with CamScanner

oamenii cronic de ocupați. Îmi întinde mâna și eu i-o scutur.

– Sunt asistentul personal al Președintelui Colchester, continuă. Și-ar fi dorit să vă întâmpine chiar el, dar e în ședință cu cei de la Afaceri externe și au întârziat mai mult decât era planificat. Vă roagă să-l scuzați, dar au apărut chestiuni importante după întâlnirea cu ambasadorul, din păcate.

Carpatia, mă gândesc. Înseamnă că a primit vești îngrijorătoare de la ambasadorul polonez.

– Nicio problemă, înțeleg.

– Știam că veți înțelege. Sunteți nepoata lui Leo Galloway, nu? Cum era?

– Cum e să lucrezi aici?

Belvedere se uită de jur împrejurul său, apoi spune:

– Mai puțin fascinant decât arată în broșuri.

– Atunci ți-ai răspuns singur.

Râde și se pune în mișcare, făcându-mi un gest să-l urmez.

– Nu cred să fi fost chiar așa de rău. Și le-ați ușurat mult treaba cu toate verificările necesare în seara asta. Vi s-au făcut deja multe de-a lungul anilor.

– Probabil mi-au cercetat antecedentele de dinainte să mă nasc, spun și el râde din nou. Râde adesea. Și înțeleg de ce Ash l-a ales să-i fie mâna dreaptă.

Mergem pe un hol, apoi pe altul, urcăm și cotim printr-un labirint de scări și apoi ajungem într-o cameră luminată slab de mai multe veioze discrete,

Scanned with CamScanner

cu sofale capitonate, măsuțe și rafturi de cărți și cu un birou așezat la capătul încăperii. Culoarea pereților și mobila au fost schimbate de când am trecut ultima oară pe aici, pe vremea când bunicul Leo lucra la Casa Albă, dar știu exact unde mă aflu. Stomacul mi se strânge și mă simt din nou plină de dubii. Chiar îmi doresc să fiu aici, la reședință? Mă arunc, practic, în gura leului, în brațele primitoare și profitoare ale zeilor politicii.

— Domnul Președinte Colchester vă invită să vă simțiți ca acasă, îmi spune Belvedere, întrerupând șirul gândurilor mele negre. V-aș sugera sufrageria, aici, sau... dormitorul lui.

Belvedere face cu ochiul.

— E dincolo de ușile acelea.

Sângele mi se ridică în obraji fără să reușesc să mă controlez. Am înnebunit? Mi-o caut cu lumânarea, o să ia foc Internetul după ce se va afla am fost aici.

— Să mă iertați, spune Belvedere, cu ochii strălucind amuzați. Nu ar trebui să vă tachinez. Doar că suntem toți extrem de încântați.

— Încântați? întreb precaută.

— Că Președintele are o întâlnire cu dumneavoastră în seara asta. Încercăm de luni de zile să-l convingem că viața merge înainte. A venit timpul să se bucure și el de puțină companie. Și... cu toată francheța, are nevoie să facă sex. La greu.

Am izbucnit într-un hohot de râs șocat.

— Nu poți vorbi așa despre Președinte.

— Ei, pe dracu! Nu l-ați văzut cum l-am văzut eu. Și vorbesc ca bărbat acum, are neapărat nevoie de o femeie!

Scanned with CamScanner

Mă urăsc puțin pentru că vreau să-l întreb, dar nu mă pot abține:

– Păi şi are nevoie neapărat să-şi dea întâlniri ca să rezolve problema asta? Să fie cu cineva?

Spune-mi ce vreau s-aud, te rog, te rog, te rog!

Belvedere ridică din umeri, îndreptându-se către ieşirea spre holul ce conduce în aripa de vest.

– Poate că n-are. Dar nu s-a întâmplat. Cel puțin din câte ştiu eu, şi, practic, sunt cu el tot timpul.

– Deci, eu sunt prima? După Jenny?

Belvedere se opreşte şi mă priveşte. Zâmbetul de pe chipul său e mai puțin vesel acum şi pare mai înțelegător.

– Nu se dă în vânt după aventuri şi, oricum, ar fi prea riscant, dată fiind poziția lui. Adăugând la asta doliul după moartea lui Jenny şi entuziasmul pentru îndatoririle sale... nah... înțelegem cu toții de ce a aşteptat. Dar suntem bucuroşi că sunteți aici. Are nevoie de cineva care să-i fie aproape, să fie doar a lui, şi chiar sper să fiți dumneavoastră aceea. Chiar şi dac-o fi să fie doar pentru o singură noapte.

Cuvintele aghiotantului mă impresionează şi, undeva, dincolo de toate temerile mele, simt că e adevărat.

– Şi eu sper să fiu acea cineva, spun convinsă.

Durează o oră până când Ash revine la reşedință, oră pe care mi-o petrec explorând, făcându-mi de lucru cu telefonul şi verificându-mi

Scanned with CamScanner

coafura din zece în zece minute în oglinda de la baie. Livingul e decorat generos, în culori ca de unt și mentă verde, mobila clasică îi dă un aer foarte tradițional, gen *vedere-de-la-Casa-Albă*, făcându-mă să intuiesc că alegerile au aparținut unui designer de interior, cel mai probabil.

Însă, când îmi fac suficient curaj să întredeschid ușa dormitorului și să-mi arunc o privire înăuntru, regăsesc personalitatea lui Ash. Nuanțe de gri estompat și gri cărbune, câteva piese simple de mobilier așezate conform unei rigide geometrii. Fără colțuri comode, fără decorațiuni inutile. Totul extrem de funcțional, solid și lipsit de ostentație. Camera unui soldat.

Ochii mi se luminează când văd patul mare cu baldachin și mi se taie răsuflarea. Oare o să mă întind în patul acela în seara asta? O să mă trezesc în el mâine dimineață? Sau o să mă facă pachet și-o să mă trimită acasă în toiul nopții pentru a evita presa?

Mă apucă anxietatea când mă gândesc, mă întorc în baie și-mi mai aranjez încă o dată părul, privind în gol femeia din oglindă.

Văd un gât zvelt și un maxilar delicat. Sânii ridicați și tari, talia mică, șoldurile înguste. În lumina slabă care pătrunde din living, gropița din barbă și alunița de pe obraz par exotice și atrăgătoare, buzele pline și rozalii, genele lungi și închise la culoare. Părul blond platinat, care a început deja să se închidă la culoare odată cu venirea toamnei răcoroase, e prins într-un coc îngrijit.

Te invidiază, să știi.

Așa-mi spusese Ash acum mulți ani. Și nu am înțeles atunci ce voia să spună, nu puteam concepe

Scanned with CamScanner

un univers în care Abilene ar fi avut vreun motiv să mă invidieze. Mi-a luat câțiva ani să-mi dau seama, în sfârşit, ce văzuseră cu toții la mine în noaptea când împlinisem şaisprezece ani şi-am recunoscut până şi eu că nu mai eram rățuşca cea urâtă care mă crezusem a fi. Poate că nu sunt lebăda senzuală şi exuberantă care era şi încă este Abilene, dar am o frumusețe a mea.

Ca să păcălesc timpul, merg în capătul livingului să privesc peluza verde din partea sudică. În depărtare, *Monumentul Washington* străpunge aerul nopții, străjuit îndeaproape de domul *Memorialului Jefferson*. Nu am mai văzut niciodată peisajul acesta noaptea, din perspectiva asta, şi îmi dau seama dintr-odată, că mă aflu la Casa Albă, aşteptând la câțiva paşi de dormitorul Preşedintelui. Aşteptând nu ştiu exact ce, dar simțindu-mă foarte pregătită. *Fie ce-o fi.*

Mă îndepărtez de la fereastră şi mă plimb de-a lungul camerei, simțind cum tocurile mi se afundă în covorul gros, şi mă opresc în fața unei fotografii mari, înrămate pe perete. Din cauza luminii difuze, nu reuşesc să văd bine cine este în poză. Apoi pulsul mi-o ia razna în momentul în care realizez despre cine este vorba.

Ash şi Embry, undeva în munții Carpați, cu uniformele şi muniția pe ei, cască şi vestă de protecție. Se țin cu brațele de după umeri şi, după cum zâmbesc la obiectiv, par a împărtăşi un secret, ca şi cum tocmai o scoseseră la capăt cu ceva. Din fotografie răzbate un sentiment puternic de prietenie, frăție, încredere, ceea ce mă face să-mi amintesc că Embry fusese cel pe care Ash îl salvase în ziua aceea cu ambuscada din Carpați. Pentru Embry înfruntase singur un întreg pluton de inamici. Au mai fost şi alte bătălii după aceea, patru

Scanned with CamScanner

sau cinci, din care Embry şi Ash au ieşit eroi. Ash, tactician strălucit şi Embry, luptătorul nesăbuit care se arunca în faţa fiecărei rafale de gloanţe ce-i ieşea în cale.

E adevărat că am încetat să-i scriu lui Ash în anul în care am împlinit şaptesprezece ani, dar asta nu a însemnat că nu i-am mai căutat numele prin articolele apărute, ceea ce, practic, a presupus să-l caut şi pe Embry. Sentimentele mele profunde pentru Ash nu au dispărut niciodată, dar acum constat că sunt însoţite de alte emoţii, noi, pentru arătosul soldat cu chip de uşuratic care a apărut de-a lungul timpului în fiecare ştire sau articol online despre Ash.

Ce fată nu s-ar fi îndrăgostit de ei?

Ating geamul fotografiei cu degetele de parcă i-aş putea simţi pe amândoi în acelaşi timp şi ameţesc doar la gândul de a o face cu adevărat.

Ai grijă, mă avertizez. *Dacă te bagi în treaba asta cu Ash, nu vei avea unde să fugi de Embry. Te joci cu focul!*

— A fost făcută în Caledonia, spune Ash din spatele meu. Când Embry a fost rănit şi a trebuit să-l car eu.

Încercând să-mi ascund tresărirea, las mâna să-mi cadă, simţind încă geamul rece pe degete.

— Eraţi prieteni de dinainte?

— Da. Dar după aceea am devenit mult mai mult. Am devenit ca fraţii.

Mă întorc spre el în timp ce mâinile sale calde şi mari şi puţin aspre îmi mângâie braţele goale.

— Mă bucur că ai decis să vii, spune, aplecându-şi capul pentru a-mi întâlni privirea. M-am temut că o să te răzgândeşti.

Scanned with CamScanner

— Eu m-am temut că *tu* o să te răzgândești, îi spun. Totul e ireal pentru mine.

— Că vreau să-mi petrec timpul cu tine?

— Că nu m-ai uitat.

Îmi zâmbește cum știe el, cu ridurile încrețindu-i-se în jurul ochilor și o expresie de căldură și bucurie greu de descris îi apare pe chip. Îmi amintește îngrozitor de mult de Embry. Poate că cei doi sunt ca frații, legați emoțional. Au până și același zâmbet malițios și bătut de vreme care mă face să spun *da* la orice.

— Nu te mișca, spune Ash dispărând în dormitor.

Se întoarce cu o cutie mică de lemn.

— Stai jos. Indică spre celălalt capăt al camerei.

Crezând că se referă la sofaua de lângă fereastră, mă îndrept într-acolo, dar el mă corectează, moment în care sesizez o schimbare în vocea sa. E un pic mai aspră, și corpul meu reacționează imediat.

— Așază-te pe birou, cu fața spre scaun.

E o cerere bizară și-mi vine să întreb de ce. Dar apoi observ că ochii îi ard, exact cum ardeau demult, atunci când i-am spus că-mi place să-mi spună ce să fac cu trupul meu.

Mă pune la încercare, îmi dau seama. Iar eu vreau să trec testul, este o încercare la care vreau să mă supun. Îmi vine natural să fac ce-mi spune Ash și, după o scurtă ezitare, merg spre birou și alunec pe el, atentă să nu mi se ridice prea mult fusta pe coapse.

Nu știu exact la ce să mă aștept, ce urmează să facă, dar când se apropie și se așază pe scaunul din fața mea, totul pare normal. Exact cum trebuie să fie.

Scanned with CamScanner

– Mulțumesc că m-ai ascultat, îmi spune.

Mă țintuiește cu privirea.

– Îmi place să ascult, spun în șoaptă.

– Îți place? mă întreabă așezându-și cutia în poală și rezemându-se de spătar. Cât de mult?

– Mult de tot, recunosc încet. Îmi vine natural... când sunt cu tine.

Schițează un zâmbet.

– O să-ți spun un secret: îmi place să mă asculți. Și mie mi se pare la fel de natural.

Privesc în jos la cutie întrebându-mă ce conține. Arată ca o cutie de trabucuri, dar nu cred că Ash e fumător. Și atunci ce să fie? Vreo jucărie sexuală? Prezervative sau lubrifiant? Cleşti pentru sfârcuri?

Ash remarcă privirea mea preocupată.

– Nu e nimic care să muște, promit.

Deci nu sunt cleşti de sfârcuri.

– Îți aduci aminte la biserică? mă întreabă schimbând subiectul. Când ți-am spus că pretind mult de la oamenii pe care îi îndrăgesc?

– Îmi amintesc.

– Mă refeream la mai multe lucruri. Sunt ocupat, mai mereu pe drumuri și stresat și... se oprește căutând cuvintele potrivite.

Îi împing ușor genunchiul cu piciorul.

– Nu mă sperii dacă vorbești pe șleau. Promit.

– Nu răspunde niciodată înainte de a auzi întrebarea, spune Ash citând un proverb și apoi oftează.

Scanned with CamScanner

— A fost nevoie de mult timp ca tu şi cu mine să putem fi singuri într-o cameră. O parte din mine îmi şopteşte că ar trebui să mă bucur de asta înainte de a strica totul.

— Şi cealaltă?

Ochii i se întunecă.

— Cealaltă parte din mine spune că ar trebui să te simți mai emoționată.

Mă înfior. E un fior plăcut şi el observă, îmi priveşte gâtul, unde pulsul bate cu putere şi apoi pielea de pe coapse. Se uită o clipă la cutia de lemn şi apoi pare a lua o hotărâre.

— Trebuie să vorbim despre ceva printre altele, spune. Mă vei putea opri în orice moment.

— Nu vreau să te opresc.

— E greu să vrei să te opreşti, continuă, mângâind cu degetele marginile cutiei. E şi mai greu să spui *cuvântul* când ştii că ar trebui. Ai folosit vreodată un *cuvânt de siguranță*?

Adică atunci, singura dată în viața mea când am făcut sex? Încep să râd tare.

— Nu.

Hohotele mele nu par să-l deranjeze.

— Poate ar trebui să găsim unul pentru tine.

— Nu cred că am nevoie de un *cuvânt de siguranță* pentru o simplă conversație. Chiar şi în cazul unei conversații care mai include şi *alte lucruri*. Mai ales cu tine.

— Ba tocmai pentru că eşti cu mine vei avea nevoie de unul. O spune calm, măsurat.

Scanned with CamScanner

Şi-l cred pe loc.

În ciuda chipului atrăgător, a clădirii istorice în care mă aflu şi a mobilierului vechi şi elegant din jurul nostru, îl cred. Simt ceva în modul detaşat în care o spune, în strălucirea din ochii săi, sau poate sunt doar frânturi de amintiri din acea seară. Modul în care îmi spusese *ce fată ascultătoare eşti*, când îi executasem ordinul, sau modul în care-mi linsese sângele de pe vârful degetului.

— Chiar ai fost serios când m-ai întrebat dacă mă tem de tine?

— Am avut motive întemeiate. Se apleacă înainte şi continuă: Nu încerc să te provoc sau să te sperii fără motiv. Dar sunt dur cu persoanele pe care le iubesc. Mi-a luat mult timp să înțeleg asta, iar tu eşti prea importantă pentru mine să tratez chestiunea în mod superficial. Trebuie să ştii că mă poți opri în orice moment, îmi poți opri vorbele sau corpul. Trebuie să ştii că poți să pleci oricând vrei.

N-am să plec niciodată. Gândul apare nechemat şi îl îndepărtez imediat. Dar nu îmi este la fel de uşor să alung cuvântul *iubesc*. Ca şi cum eu aş fi cineva iubit. Şi să fiu iubită de Ash era ceva ce-mi dorisem de când aveam şaisprezece ani.

— Dacă nu îți vine în minte niciun cuvânt, îmi poți spune pe numele mic, primul.

— Maxen?

Dă afirmativ din cap.

— O poți spune când suntem singuri, împreună, şi totul va înceta. Ca să facem pauză, dacă ai nevoie, sau de tot, dacă asta doreşti.

Scanned with CamScanner

Stau şi mă gândesc o clipă. Mai văzusem şi eu filme porno şi citisem cărți, nu-mi erau chiar noi chestiunile astea. De fapt, anumite aspecte ale acestui stil de viață făceau parte din gândurile mele încă de pe vremea când începusem să am fantezii. Dar acum, când sunt pusă în postura de a începe o relație de genul ăsta, simt că mă intimidez. Nu neapărat de frică, deşi îmi este un pic de teamă şi aş fi nebună să nu mă îngrijorez măcar puțin, dar mai ales pentru că îmi dau seama că ştiu prea puține despre toate astea. Că experiența mea romantică şi sexuală este aproape inexistentă.

Când vorbesc din nou, vocea mea sună ezitant:

— Asta înseamnă că eşti un... dominator?

Confirmă dând din cap.

— Da.

— O să mă biciuieşti sau chestii de-astea? întreb dintr-odată cuprinsă de nervozitate.

— Nu toți dominatorii sunt sadici, Greer. Nu o să vreau mereu durere sau umilire, dar îmi voi dori întotdeauna controlul asupra ta.

— O să vrei totuşi să-mi provoci durere şi să mă umileşti câteodată?

Se reazemă din nou de scaun cu fața gânditoare.

— Cred că abordez chestiunea în mod greşit. Trebuie să mă scuzi. Au trecut şase ani de ultima dată când am început o relație cu cineva şi cred că mi-am ieşit din mână. Şi oricum, spune frecându-şi barba cu degetul mare, nu mă cunoşteam suficient atunci, ca să o pot avertiza pe Jenny.

Scanned with CamScanner

Mă simt motivată când aud numele lui Jenny. E o dorință bolnavă, vreau să întrec o femeie care nu mai e, să demonstrez că sunt mai bună decât era ea, dar reușesc să mă controlez la timp.

— Arată-mi, îi spun. Arată-mi lucrurile despre care încerci să mă avertizezi.

Scanned with CamScanner

9

În prezent

– Arată-mi, repet.

Ochii săi se ridică spre ai mei.

– Ai zis că o să avem o conversație, printre altele, nu? Hai s-o facem. Știu ce trebuie să spun ca să te opresc. Mă încred în tine.

– Abia dacă mă cunoști, subliniază el.

– Ești un erou de război și Președintele Statelor Unite. Dacă nici în tine nu mă pot încrede, atunci în cine?

Zâmbește din nou la spusele mele.

– Dai un exemplu greșit, dat fiind numărul mare de președinți manipulatori care s-au perindat pe aici, dar vreau să te cred, așa că o să o facem. Se lasă în jos și-mi scoate mai întâi un pantof dintr-un picior și apoi pe celălalt, frecându-mi ușor linia roșie formată deasupra degetelor.

– Te temi de durere, dar porți așa ceva. Ești un mister pentru mine.

Chicotesc ușor și expresia care-i apare pe față la sunetul râsului meu este electrizantă. Belvedere, Embry, eu... Se pare că Președintelui îi plac oamenii care râd. Gândul mă umple de melancolie. Câtă

Scanned with CamScanner

singurătate şi întuneric poartă în suflet dacă simte nevoia să se înconjoare cu oameni care râd des?

Îmi pune piciorul stâng pe brațul scaunului pe care stă, iar eu îl retrag imediat ce-mi dau seama că vrea să facă acelaşi lucru şi cu celălalt, pentru că ar însemna să-mi desfac picioarele cu fusta asta scurtă pe mine. Nu face nimic, dar îşi ridică privirea spre mine şi-mi dau seama că aşteaptă să vadă dacă-i voi spune numele. Dacă voi folosi noul meu *cuvânt de siguranță*. Îmi muşc buza şi-mi forțez corpul să se relaxeze.

Îmi pun piciorul înapoi în mâinile lui şi el îl aşază pe celălalt braț al scaunului. Sunt recunoscătoare că, datorită înălțimii noastre, ochii săi îmi ajung la nivelul pieptului şi nu în dreptul pelvisului, dar sentimentul dispare imediat pentru că el îmi spune:

— Ridică-ți fusta pentru mine.

Mâinile îmi tremură în vreme ce execut ce îmi cere, un pic din cauza excitării, un pic din cauza nervozității. Nu am mințit când i-am spus că-mi vine natural să fac ce-mi zice, dar nu mă expusesem niciodată deliberat în fața nimănui cu atâta neruşinare, atât de intim. În ciuda expresiei impasibile de pe chipul lui Ash, pot vedea că e fascinat şi excitat de modul în care-mi ordonă să fac lucruri şi asta mă încurajează să continui.

— Nu am făcut asta niciodată, mărturisesc ridicându-mi fusta de tot. Aerul rece îmi adie pe interiorul pulpelor şi ajunge la dantela chiloților care-mi acoperă vaginul.

— Ce anume nu ai mai făcut niciodată? mă întreabă cu ochii la picioarele mele, mai exact la peticul de dantelă dintre ele.

Scanned with CamScanner

— Să execut ce mi se spune să fac. Să mă expun aşa. Am făcut sex o singură dată, mărturisesc.

Ridică brusc capul.

— Doar o dată?

Dau din cap, înghiţindu-mi saliva.

— La douăzeci de ani.

Geme proptindu-şi capul de genunchiul meu.

— Vrei să spui că voi fi al doilea bărbat care intră în tine?

— Ce sigur eşti că o să ajung la tine în pat! îl provoc eu, dar vorbele îmi ies mai lipsite de suflare decât intenţionasem. E din cauza modului în care privirea i se întunecă în timp ce se sprijină de pulpele mele, din cauza modului relaxat în care îşi ţine picioarele puternice întinse în timp ce stă pe scaun. Da, mă tem că o să ajung la el în pat. Şi dacă nu mă duce el, mă duc eu singură acolo.

— Treaba mea e să fiu sigur de cum stau lucrurile, Greer.

Simt mişcarea buzelor sale pe pielea coapselor în timp ce vorbeşte şi mi-e imposibil să stau nemişcată.

— Spune-mi, cum de nu ai avut mai mulţi bărbaţi? Sau femei.

— Mulţi m-au curtat, spun. Şi bărbaţi, şi femei... vreo două. Dar i-am refuzat pe toţi.

— Ţi-a făcut rău cineva când ai făcut sex prima dată? Sau a fost neplăcut?

Mă gândesc la corpul înalt şi musculos al lui Embry peste al meu, la mâinile sale puternice afundându-se în şoldurile mele.

Scanned with CamScanner

— A fost incredibil. Dar a fost a doua oară când am sărutat pe cineva și din nou am rămas cu inima frântă, așa că am decis să nu mai repet schema.

— Și de-asta nu ai mai sărutat pe nimeni de atunci? spune Ash retoric. Ți-ai închipuit că dacă mai săruți pe cineva, acel cineva îți va frânge inima din nou?

— Exact.

— N-o să-ți frâng inima, îmi promite el.

— Din nou.

Geme iar. Ca și cum și-ar fi amintit că are puterea de a-mi face asta. Și-a ridicat capul.

— Dă-ți chiloții la o parte. Vreau să te văd.

— Bine, susur, și fac ce îmi cere. E aproape înfricoșător cât de ușor mi-e să-l ascult, să fac ceva ce nu-mi stă în fire, cum ar fi să-mi desfac picioarele pentru un bărbat pe care îl cunosc atât de puțin, așezată pe un birou, dar, la dracu, îmi vine natural! Și-mi place. E ca și cum aș fi o altă Greer, o Greer pe care am dat-o uitării și-am îngropat-o undeva în străfundul minții și care acum începe să se trezească. Acea Greer care îi scria mesaje lui Ash, Greer care l-a mușcat pe Embry de umăr și care i-a trasat urme de unghii pe spate, pe când el i se mișca între coapse. Acestei Greer îi place să se trezească astfel la viață, vrea să se alinte ca o pisică, în vreme ce Ash trage îndelung aer în piept la vederea cărnii umede.

Palmele îi alunecă pe partea de sus a pulpelor, pielea aspră gâdilându-mi genunchii și ajungând apoi pe interiorul coapselor. Își apropie brațele, împinge și îmi îndepărtează picioarele. Mă văd deschizând-mă, îi observ ochii fixând acea parte din

Scanned with CamScanner

mine pe care un singur alt bărbat a mai văzut-o. Un alt bărbat care, printre altele, este cel mai bun prieten al său. Și Vicepreședintele Statelor Unite.

— Ești atât de frumoasă, spune, aproape copleșit. Pur și simplu extraordinar de frumoasă!

Îmi sug buza cât pot de tare, picioarele îmi tremură, pentru că indiferent de cât de excitată este vechea Greer de situație, noua Greer se îngrijorează că poate arată prea umedă sau prea puțin umedă, poate se simte vreun miros ori poate gustul pe care l-ar găsi dacă ar decide să o guste nu i-ar plăcea...

— Privește spre tavan și inspiră numărând până la patru, apoi expiră numărând tot până la patru, îmi spune Ash. Te va ajuta să te calmezi.

Mă surprinde cu câtă ușurință citește semnalele corpului meu, dar poate că nu ar trebui să fiu așa uimită. În definitiv, descifrează chipurile demnitarilor și cuvintele politicienilor, de ce nu ar descifra ușor corpul unei femei? Îmi dau capul pe spate și respir așa cum m-a învățat, inspir și expir.

Unu doi trei patru... unu doi trei patru... unu doi trei patru.

— Unora dintre dominatori nu le place să țină capul mai jos decât capul partenerei, spune Ash pe un ton lejer, iar degetele sale încep să traseze cercuri în interiorul coapselor mele. Pentru că e degradant. Dar privește-ne pe noi în clipa asta. Cine e umilit?

Îmi iau privirea de la tavan și mă uit direct în oglinda din spatele biroului. Văd o tânără femeie cu obrajii îmbujorați și cu ochii larg deschiși, cu partea de sus a pulpelor descoperită. Și silueta lui Ash pe scaun, cu umerii mari și gâtul puternic. Și apoi mă uit în jos la el: are mânecile suflecate, cravata perfect

Scanned with CamScanner

aranjată şi fixată de cămaşă cu o clemă subţire de argint.

– Eu, răspund înghiţind. Eu sunt cea umilită.

– Şi cum te face să te simţi?

Tonul său este în continuare distant şi curios, de parcă m-ar întreba ce carte citesc.

– Puţin excitată. Şi puţin ruşinată.

– De ce ruşinată?

Închid ochii.

– Pentru că îmi place mai mult decât ar trebui.

– Nu există *ar trebui* când eşti cu mine, spune Ash. Singurele lucruri de care ar trebui să te îngrijorezi sunt cele despre care îţi spun eu. Ai înţeles?

– Da.

Degetele îi alunecă pe linia care-mi împreunează picioarele cu şoldurile şi-mi muşc din nou buza.

– Acum, spune Ash apăsându-şi buzele pe interiorul coapsei, a venit momentul să mi te adresezi cu *domnule*.

– Da, domnule, spun expirând.

– Şi pentru că eu iau deciziile când suntem împreună, vreau să ştii că nu ai voie să-ţi faci griji în legătură cu modul în care să mă satisfaci. Poate părea că ai multe de învăţat, de ştiut, dar nu există aşa ceva. O să-ţi spun chiar eu tot ce e nevoie, tu nu trebuie să faci decât două lucruri: să-mi cedezi complet şi să-mi spui numele cu voce tare dacă simţi că te rănesc fizic sau psihic şi vrei să mă opresc. Ai înţeles?

– Da, domnule, spun din nou.

Scanned with CamScanner

Şi cine sunt *eu* acum? Acum, că accept să fac lucruri extreme cu un bărbat cu care am fost în aceeaşi cameră de două ori în viaţa mea? Dar nu-mi pasă. Îmi doresc asta, îmi doresc asta, îmi doresc asta. Nu-mi pasă cât de nebunesc sau umilitor poate părea. În momentul ăsta simt că tremur toată şi că e perfect normal.

— Doamne, spune cu un zâmbet în voce. Nici nu-ţi poţi imagina cât îmi place să te am aici, cu mine. Mi-am imaginat clipa asta de atât de multe ori.

— Da?

Se ridică în capul oaselor şi ia cutia care i se balansa pe pulpele picioarelor.

— Poftim. Deschide-o.

Curioasă, o apuc cu degetele aducând-o mai aproape de mine. Ash se întinde pe spate, în timp ce eu o examinez, şi-şi netezeşte cravata arătând destul de amuzat.

— Nu e nimic periculos înăuntru, mă informează.

Cu toate astea aştept puţin înainte de a o deschide, întrebându-mă ce poate fi atât de important încât să o păstreze în dormitor, la îndemână. Habar nu am la ce să mă aştept: gloanţe sau medalii de merit, amintiri legate de soţia moartă sau poate nimic din toate astea. Ridic capacul, îl deschid de tot şi scot din interiorul cutiei un teanc de foi împachetate în patru. Paginile sunt murdare şi tocite de vreme.

Îi arunc lui Ash o privire derutată, iar el înclină capul spre hârtii într-o invitaţie mută. Vrea să le citesc.

Desfac o foaie cu degete ezitante. Este scrisă la calculator şi mă gândesc că, poate, cu multă vreme

Scanned with CamScanner

în urmă, a fost impecabilă. Negrul cuvintelor s-a decolorat în timp, iar hârtia e plină de pete ce seamănă a ulei şi noroi şi sânge.

Dragă Ash,

Azi împlinesc şaptesprezece ani. A trecut fix un an de când ne-am întâlnit...

Uimită, îmi mut privirea la el.

— E-mail-urile mele, zic, puţin ameţită. Am crezut că nu au ajuns niciodată la tine.

— Au ajuns, replică. Le-am primit şi le-am citit de mii de ori şi apoi le-am imprimat ca să le pot citi oriunde.

— Dar nu mi-ai răspuns niciodată. Nici măcar ca să-mi spui să încetez să-ţi mai scriu.

— Aveai şaptesprezece ani, Greer. Ce voiai să fac? Să-ţi răspund că da, seară de seară mi-o luam în mână gândindu-mă la tine? Că de fiecare dată când citeam mesajele tale trebuia să mă masturbez, că mi se scula doar când îţi vedeam numele pe monitorul calculatorului? Deja mă uram că simţeam toate astea pentru o copilă de vârsta ta. Aş fi putut înrăutăţi lucrurile răspunzându-ţi. Îmi zâmbeşte cu tristeţe. Dar nici nu am găsit puterea să-ţi spun să te opreşti. Sau să-ţi blochez mesajele. Te doream atât de mult, Dumnezeule, şi nu aveam decât bucăţile astea mici din tine. Aşa că am continuat să le citesc şi să le tot recitesc. Să mă masturbez şi să termin imaginându-mi-te cum te atingeai stând la birou, aşa cum mi-ai scris.

Scanned with CamScanner

– Ash, zic năucită.

– Le-am învățat pe dinafară, știi? Cuvânt cu cuvânt. *Nu vreau să fac prostii banale, plictisitoare,* citează, cu mâinile din nou pe interiorul coapselor mele. *Vreau experiențe care să-mi lase semne de mușcături pe corp, urme care să înflorească purpurii. Vreau pe cineva care să mă ducă dincolo de limite, să-mi prindă gâtul în mâini și să mă facă să văd o întreagă galaxie de posibilități. Și apoi să mă târăsc în fața sa.*

Obrajii îmi frig pe când el repetă cuvintele pe care i le scrisesem. Mă simt complet stânjenită, dar și încântată pentru că mi-a memorat frazele, că s-a atins cu gândul la ceea ce-i scrisesem, că a luat scrisorile mele cu el oriunde...

– Greer, îmi spune, cu mâinile alunecându-mi pe pulpe și strângându-mă tare, trebuie să știu dacă îți dorești cu adevărat lucrurile pe care mi le-ai scris. Au trecut zece ani de când mi-ai trimis acele mesaje, zece ani pe care i-am petrecut visând să fii a mea, dar sunt conștient de faptul că e posibil ca lucrurile să se fi schimbat pentru tine.

Toate s-au schimbat. Atât de multe s-au schimbat. Și totuși toate sunt la fel, pentru că mă aflu aici, cu respirația tăiată și la fel de agitată ca atunci când l-am sărutat la șaisprezece ani. La fel de infatuată și obsedată ca atunci când îi scriam.

– Vreau să știu dacă pot fi eu bărbatul acela care să te ia gât, îmi spune. Vreau să știu tot ce-mi vei permite să-ți fac, cât de departe mă vei lăsa să merg, pentru că tu ești singura femeie care mi-a spus vreodată asemenea cuvinte. Singura femeie care și-a dorit asta de la mine.

Scanned with CamScanner

Degetele i se afundă în carnea şoldurilor mele şi eu dau din cap că da, da, vreau cu disperare.

– Da, implor. Te rog, da!

Umerii par a i se relaxa şi-mi zâmbeşte luminos.

– Am aşteptat atât de mult momentul ăsta. Mi l-am dorit atât de mult, dureros de mult, iar acum... Trage aer în piept mişcându-şi palmele pe partea de sus a picioarelor mele, trecându-şi degetele pe cuta coapselor. Şi-acum eşti aici şi-mi spui că vrei să fii a mea.

– Mi-am dorit asta de când mă ştiu, îi spun. Îi simt căldura degetelor, fiecare mişcare delicată, îl simt apropiindu-se de carnea mea cea mai intimă şi simt că tânjesc după mai mult, atât de rău că nu mă pot abţine. Încerc să-mi mişc subtil şoldurile, astfel încât atingerea lui să ajungă exact acolo unde îmi doresc cel mai mult, dar el mă opreşte proptindu-mi palmele pe pulpe.

– Ce-ţi doreşti? îl întreb în şoaptă. Lasă-mă să-ţi dau ce doreşti.

Cuvintele mele sunt ca apa pentru un însetat, şi-şi închide ochii strâns pentru un moment. Apoi îi deschide.

– Nu te mişca îmi ordonă, desfăcându-mi complet picioarele. Sunt total expusă în faţa lui, iar degetele sale sunt îngrozitor de aproape de locul acela care pulsează de nevoie.

– Da, domnule, murmur.

Şi-atunci simt presiunea primei sale atingeri. Degetul lui alunecă pe pliurile mele, sus şi jos, sus şi jos. Mă forţez să nu mă zvârcolesc. Apoi el mă deschide complet. Poate vedea fiecare pliu, cută şi

Scanned with CamScanner

linie şi, după modul în care mi-o priveşte, de parcă ar fi de vânzare, făcută să-i facă orice plăcere, toată numai a lui, mă face să nu mă mai pot abține şi încep să mă mişc. Mă curbez deasupra biroului.

Şi-atunci mă plesneşte.

Scurt, pe partea interioară a pulpei.

Durerea ascuțită mă ia prin surprindere, dar şi mai mult mă uimeşte modul în care vaginul mi se strânge, pielea mi se înfioară şi sfârcurile mi se întăresc. Nu-mi pot opri geamătul care-mi iese din gât.

— Sunt primul care te vede aşa, e-adevărat? Primul care-ți desface picioarele şi se uită la păsărica ta.

— Da, domnule, confirm simțind valuri de căldură în stomac, amintindu-mi de Embry în acea noapte. Nu făcusem nimic din toate astea cu el. Fără provocări, fără uitat. Doar mâini şi guri şi nevoie. Ash dozează timpul şi controlul într-un mod care face totul să fie natural. Embry mă văzuse ca pe o comoară pe care nu se putea abține s-o prăduiască. Ash mă tratează ca pe o bijuterie de şlefuit, de cioplit şi apoi de şlefuit din nou. Ca şi cum, cu cât mă frânge mai rău, cu atât devin mai frumoasă.

— Vreau să-mi arăți ce-ți făceai când îmi scriai. Vreau să văd cum arăți când te masturbezi.

Expir cu greu.

— Acum?

— Da. Acum, imediat.

Dintr-odată tot curajul mă părăseşte.

— Păi... n-am făcut asta în fața nimănui. Mă tem că o să arăt ridicol.

Scanned with CamScanner

— De zece ani visez la tine, mă liniștește Ash reîncepând să mă frece cu blândețe. Să te am aici, pe biroul meu, cu picioarele desfăcute pentru plăcerea proprie, depășește orice fantezie a mea. Ar fi imposibil să mă dezamăgești în vreun fel.

Dar, simțindu-mi ezitarea, îmi cuprinde mâna cu a sa și o strânge ușor.

— O să te ajut să începi, mă informează, ghidându-mi mâna spre vaginul pulsând. Sunt complet descoperită, pielea este atât de delicios de moale.

— Nu trebuie să te gândești la asta decât ca fiind ceea ce este. Eu te oblig s-o faci. Nu ai de ales. Nu contează dacă te simți ciudat sau stânjenită, pentru că singurul lucru de care trebuie să te preocupi este să asculți de ce-ți zic și să-ți amintești cuvântul tău de siguranță. Spune *da, domnule*, dacă ai înțeles.

Cuvintele sale mă fac să mă relaxez, mă liniștesc. Nu există motiv pe lumea asta să mă opresc din ce fac. Din clipa în care cedez controlul și corpul meu capitulează dorințelor și ordinelor sale, teama și rușinea dispar.

— Da, domnule.

— Ce fată ascultătoare! Acum arată-mi ce-ai făcut stând pe scaunul din fața calculatorului acum mulți ani. Vreau să te văd juisând.

Fac ce-mi spune închizând ochii, pe când mâna lui îmi conduce degetele în sus, pe pliurile umede, și mai sus, pe clitorisul umflat. În momentul în care îl ating, tresar săltându-mă pe birou. Nevoia mă înnebunește, pentru că, deși fac asta aproape în fiecare noapte, prezența lui Ash schimbă totul. Nu mai sunt doar eu, singură, cu amintirile mele

Scanned with CamScanner

estompate sau cu fanteziile mele cele mai întunecate. Suntem noi, eu și Ash, mâna sa mișcându-mi-se pe șolduri și strângându-le, pulsul său bătând puternic deasupra gulerului cămășii, strălucirea clemei de la cravată sclipind în lumina difuză din livingul Casei Albe. Suntem împreună și mi se pare la fel de intim ca sexul, chiar dacă suntem amândoi aproape complet îmbrăcați, chiar dacă mâna care-mi mângâie clitorisul este a mea.

Nu-mi trebuie mai mult de câteva minute să-mi găsesc ritmul, timpii și presiunea perfectă pentru a-mi conduce corpul din ce în ce mai aproape de climax. Îmi muşc buzele ca să opresc gemetele care mi se formează în adâncul gâtului, dar nu-mi pot opri mișcările sacadate ale șoldurilor în vreme ce corpul mi se trezește pretinzând din ce în ce mai mult. Îmi desfac de tot picioarele, iar Ash expiră șuierând de plăcere. Respirația sa trece prin mine ca un meteorit și-mi dau seama că am subestimat intensitatea dorinței mele pentru că simt că mă apropii, că sunt atât de aproape, deşi nu au trecut decât vreo două minute.

— Nu mai poți, nu-i așa? mă întreabă cu voce joasă. Dau din cap gâfâind. Sunt udă peste tot, pielea îmi arde, pulpele-mi sunt strânse, clitorisul e tare și umflat în acelaşi timp. Încep să simt crampe la cealaltă mână, cea cu care-mi țin chiloții deoparte ca să mă pot atinge pentru Ash, iar el observă și-mi eliberează mâna apucând de dantelă cu degetul mare. Mă sprijin în cotul mâinii astfel eliberate ca să-mi pot da capul pe spate și să mă pot întinde, savurând senzația mâinilor lui Ash pe mine, ochii înfometați fixați pe vaginul meu... Și nu mai pot rezista.

— Spune-mi când, îmi ordonă. Vreau să știu când.

Scanned with CamScanner

— Acum, reuşesc să spun. Chiar acum.

Fără se ezite, îmi bagă două degete înăuntru. Intruziunea brutală îmi face corpul să se convulsioneze, orgasmul se intensifică la infinit datorită degetelor străine şi mari din mine şi simt că mă strâng în jurul lor tremurând eliberată.

— Priveşte-mă, îmi spune, iar eu o fac, în timp ce orgasmul mi se extinde în stomac şi coapse. Continui să mă zvârcolesc şi să-mi perpetuez plăcerea provocată, după atâta vreme, de prezența altei persoane lângă mine.

— E bine, e foarte bine, spune privind în jos la trupul meu care încă se mişcă înainte şi înapoi pe degetele sale. Continuă. Este exact ce am nevoie. O spune de parcă modul în care mă înfipsesem în degetele lui fusese un fel de test pe care-l trecusem cu brio, iar gândul acesta îmi prelungeşte tremuratul provocat de contracții până când, mai multe secunde, pe care le simt ca ore, rămân nemişcată pe birou, simțind furnicături în tot corpul. Şi-atunci râd uşor, incredulă, extrem de amuzată.

Nu-mi vine să cred că am făcut aşa ceva. Mi-e imposibil să cred!

— Ți-a plăcut? mă întreabă Ash ținându-şi încă degetele în mine.

— Da, spun expirând.

Îmi răsuceşte degetele înăuntru provocându-mi durere şi un val de intensă dorință.

— Nu fi nerecunoscătoare, mă mustră Preşedintele. Ce-ai spus?

Scanned with CamScanner

Mi-e greu să gândesc cu degetele lui în mine şi cu plăcerea prelingându-mi-se încă prin picioare.

– Da, *domnule*?

Îşi mişcă din nou degetele, obligându-mă să mă lupt cu dorința de a mă freca iarăşi pe ele în sus şi-n jos.

– Mai încearcă.

Degetele se mişcă, eu gem.

– Cum – se – spune... *simt mişcările în mine. O dată, de două ori. De trei ori.* După ce te-am făcut să te simți bine?

– Mulțumesc, domnule, icnesc fără să mai rezist, frământându-mă pe mâna lui.

Un zâmbet ca o virgulă îi apare în colțul gurii.

– Foarte bine.

Îmi apasă degetul pe clitoris şi începe să-l plimbe din nou, făcându-mă să mă apropii de al doilea orgasm, atât de repede, încât nu mai apuc să-mi dau seama că termin, şi-apoi mă dezintegrez de plăcere, încleştându-mă în contracții în jurul mâinii Preşedintelui, gâfâind repetat *mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc* cu ochii în ochii săi aprinşi de plăcere. De recunoştință.

– Nu, eu îți mulțumesc ție, iubito, murmură cu privirea pe chipul meu, jucându-se în continuare în mine. Mai mult decât vei putea şti vreodată.

Scanned with CamScanner

10

În prezent

Degetele sale se adâncesc, o dată sau de două ori, apăsându-mi punctul G şi testându-i sensibilitatea, apoi le scoate şi-şi şterge mâna pe rochia mea. Gestul mi se pare degradant şi incredibil de sexy în acelaşi timp şi, înainte de a apuca să-mi reiau monologul interior despre *ce fel de persoană sunt*, Ash îmi spune:

— De data asta pocneşti din degete în loc să-mi spui numele, dacă e nevoie.

Clipesc spre el derutată şi, dintr-odată, mâna lui mare mi se strânge în jurul părului de pe ceafă, trăgându-mă pur şi simplu jos de pe birou, forţându-mă să mă aşez în genunchi. Mă împiedic de picioarele sale şi nu mă pot reechilibra pentru că mă ţine de păr. Cad direct pe covor, cu fusta prinsă între corp şi picioarele lui Ash, descoperindu-mi astfel fundul.

Mâna lui e deja pe catarama curelei, abilă şi sigură. Îşi desface pantalonii şi ochii îmi cad pe penisul său. Masculin, tare şi gros, şi mult mai frumos decât mi-aş fi putut vreodată imagina, cu vene fine şi glandul lat şi dilatat, de un roşu închis. E excitat pentru mine şi, ca o fată pofticioasă, întind ambele mâini să-l apuc.

Ash mă trage scurt de păr, înapoi.

Scanned with CamScanner

— Doar cu gura, spune.

Experiența mea în ceea ce privește sexul oral e aproape inexistentă, dar mi-amintesc vorbele liniștitoare pe care Ash mi le-a spus mai devreme și uit de îngrijorare. El vrea să încerc, eu îmi doresc s-o fac și asta e tot ce contează. Așa că mă aplec înainte și-mi trec limba, cu toată lățimea ei, pe partea inferioară a penisului său, simțind fiecare rotunjime și umflătură, savurând sunetul respirației sale îngreunate deasupra capului meu. Repet mișcarea, mai repede de data asta, și-ncep să-mi mișc limba în jurul glandului, căutând și găsind fiecare punct sensibil care-l face să mă tragă și mai tare de păr, locurile care îi fac abdomenul să se contrate și respirația să i se oprească. Fără ajutorul mâinilor, mi-e greu să aplic presiunea corectă, așa că mă aplec și mai mult în față, lipindu-i penisul de abdomenul musculos, încă parțial acoperit de cămașa albă și scumpă. Simt o bucată de bumbac italienesc pe obraz și cravata de mătase rece în contrast cu căldura pielii sale, apoi el își apucă penisul cu mâna, de la bază, ținându-mă cu cealaltă de păr și mi-l bagă cu forță în gură.

Glandul său este prea mare și simt că mă înec, iar el mă ține apăsat. În clipa în care îmi ajunge în gât, fără să intre până la capăt, îmi trage capul în sus și eu inspir adânc, simțind înțepături în ochi și lacrimi începând să se scurgă odată cu rimelul. Inima îmi bubuie, sângele mi-este inundat de adrenalină și realizez că mă zvârcolesc puțin, cu vaginul deja doritor de mai mult. Mă simt stârnită, euforică și rușinată în același timp.

Ash nu spune nimic, nu relaxează strânsoarea din jurul părului meu și nici nu-și mișcă mâna pentru a-și controla erecția. Îmi dau seama că e în așteptare.

Scanned with CamScanner

Mi-a arătat o mică parte din ce ar urma şi acum aşteaptă să vadă dacă voi alege să pocnesc din degete sau să-i spun numele şi să-l opresc. Dar nu o fac.

În schimb, îmi ling buzele.

Atunci el zâmbeşte, un zâmbet scurt care nu pare a fi neapărat adresat mie. Ca şi cum şi-ar zâmbi sieşi, de satisfacţie. Ca şi cum ar avea confirmarea că făcuse alegerea corectă.

Mi-l bagă în gură din nou, cu forţă, dar de data asta sunt pregătită, deschid buzele şi trag aer profund în piept respirând pe nas.

— Relaxează-ţi limba, murmură de deasupra mea, apoi un *ahhhhh* îi iese de pe buze când fac cum îmi spune. Se mişcă puţin mai încet la început, deplasându-mi gura în sus şi-n jos pe erecţia sa, în ritm egal, dar nu nemilos, adâncindu-mi-se în gură din ce în ce mai mult, până când soseşte momentul să mi-o împingă de tot în gât. Corpul mi se împotriveşte, cu gâtul convulsionat, aproape mă înec, apoi simt că mâna din păr mă mângâie şi că el îmi susură ceva. Din cauza panicii nu reuşesc să aud ce spune, sângele mi se urcă în urechi, dar simplul sunet al vocii sale mă readuce cu picioarele pe pământ. Respir pe nas, lăcrimând abundent, şi înghit din reflex, să nu mă înec.

— *Băga-mi-aş*, înjură Ash când încep să-l sug, împingând din şolduri. *Futu-i!*

O fac din nou, obţinând acelaşi răspuns, înjurături, mişcări sacadate în menghina strânsă a gâtului meu. Mă cuprinde un sentiment de victorie, văd cum lacrimile pline de rimel picură pe cămaşa lui albă. Cred că le vede şi el, pentru că scoate un geamăt, pe jumătate de părere de rău, pe jumătate de dorinţă

Scanned with CamScanner

pură. Îmi ridică fața și, ezitant, mi-l scoate din gură. Mă cuprinde un sentiment copleșitor de recunoștință, dar și de mândrie greu de descris pentru că am reușit să-l fac să reacționeze astfel.

Trag aer în piept de mai multe ori cu disperare în vreme ce el se uită în jos la mine și-mi șterge delicat cu degetul mare lacrimile negre de rimel de pe obraji.

— Mai mult, spune, am nevoie de mai mult, și mi-l bagă iar în gură, de data asta fără milă. Nu pocnesc din degete și nu mă zvârcolesc, pentru că, să mă ierte Dumnezeu, dar îmi place prea mult ce fac. Mâinile mi se înfig în coapsele lui și lovesc cu picioarele goale în covor în timp ce el mi se mișcă în gură. E invaziv și brutal și amețitor. Eu sunt cea folosită, dar în căldura aceea murdară și lipsită de aer, el este cel slab, la mila gurii mele. El este cel care se expune, împingând și înjurând și transpirând. El este mai mult bestie decât om, și toate astea ca urmare a lucrurilor pe care i le fac. Și i le fac bine.

— Trebuie să termin, mormăie răgușit. O să ejaculez.

Trag repede aer în piept și mi-l bag la loc în gură. Îi simt ambele mâini pe cap împingându-mă până la capăt, făcându-mă să ating cu nasul părul scurt de la baza penisului. Acum că știu schema cu înghițitul, o fac din nou și din nou, ducându-l în pragul frenezieiei. Aproape imediat antebrațele i se încleștează pe capul meu, corpul i se curbează peste mine, ținându-mă în timp ce se mișcă repede și scurt în gâtul meu. Cravata de mătase mi se freacă de obraz, mâinile mele se mișcă disperate peste tot, trăgând de pantaloni, de curea, de pielea scumpă cu care este capitonat scaunul.

Apoi în sfârșit erupe, dând drumul aerului într-un geamăt grav, făcându-mă să-mi încleștez

Scanned with CamScanner

degetele de la picioare. O să aud geamătul acesta noaptea în vis, în fanteziile mele, o să-i aud vulnerabilitatea și puterea care îl fac atât de incredibil de masculin. Sunetul acesta îmi coboară până-n miezul ființei și, când fluxul fierbinte de spermă îmi ajunge în gât, îmi dau seama că sunt o cauză pierdută. Nimic, nici literatura, nici studenții mei, nici călătoriile, nici vederea nocturnă a Manhattanului, nimic nu se compară cu asta. Să simt corpul unui bărbat puternic lipit de mine, oferindu-mi și oferindu-i plăcere. Să-mi dezvăluie sinele decojit, intim, fără apărare.

Simt că în noaptea asta, în momentul acesta, sunt singura femeie din lume, singura gură și singurul corp pentru el, și știu, asta nu e iubire, dar îi seamănă foarte mult. Și poate că nimic altceva nu contează.

Îmi iese din gură ridicându-mi capul și-mi spune: *Acum linge-mă să mă cureți.* Ceea ce fac. Cu mare atenție. Cu atâta grijă, încât i se întărește din nou și mă îndepărtează.

— Suficient, spune aspru, dar când privesc în sus, ochii săi strălucesc amuzați. Ești incredibil de bună...

În pofida iritației ușoare din gât, în ciuda lacrimilor de pe obraji, cuvintele sale mă fac să vreau să torc și să mă întind ca o felină. Nu cred să mă fi simțit vreodată atât de apropiată de o persoană, atât de admirată și, în ciuda brutalității cu care mi-a posedat gura, respectată. Nu am fost niciodată atât de fericită și împăcată, cu excepția celor câtorva momente petrecute în brațele lui Embry, acum mulți ani. Îmi frec fața de genunchiul lui Ash, exact ca o pisică, și el mă răsfață, mângâindu-mă pe păr și acoperindu-mă de laude pentru plăcerea pe care tocmai i-am oferit-o.

Scanned with CamScanner

După câteva momente petrecute astfel, se ridică și își trage înapoi pantalonii pe el.

— Rămâi așa, în genunchi, și pune-ți mâinile la spate.

Fac cum îmi cere privindu-l cum se ridică și merge spre dormitor din nou, gândindu-mă la ce vom face restul nopții. Vaginul îmi freamătă, m-a excitat teribil să-l fac pe Ash să ejaculeze în felul ăla, dar el se întoarce din dormitor fără vreo jucărie sexuală sau prezervative. Ține în mână însă un prosop moale și o perie de păr.

Se așază din nou pe scaun, îmi înclină capul pe spate și începe să-mi curețe fața cu gesturi delicate, încetișor, ștergând dârele de rimel negru și răcorindu-mi obrajii încinși. Apoi îmi spune să mă întorc, tot în genunchi, și simt cum începe să-mi scoată agrafele din cocul ciufulit, una câte una.

— Părul tău, spune cu voce joasă. Aud cum agrafele cad pe birou una după alta, *clinc, clinc, clinc*, ca și cum mai întâi le-ar strânge în mână și abia apoi le-ar da drumul pe tăblie, ca o ploaie liniștită.

— N-aș putea număra toate lucrurile la care m-am gândit că le-aș putea face cu părul tău. A fost primul lucru pe care l-am remarcat la tine în seara aceea, îngenuncheată să aduni cioburile, cu părul strălucind ca soarele. Ca aurul alb.

Pot să-l aud, practic, cum dă din cap.

— Cred că nu o să știu niciodată dacă ce m-a captivat la tine mai întâi a fost părul tău sau modul în care stăteai în genunchi. Și nici dacă faptul că ai remarcat că eram nedormit sau că te-am privit sângerând pentru cineva drag a făcut să devii pentru mine de neuitat.

Scanned with CamScanner

Cuvintele sale mi se rostogolesc prin vene, o vrajă de foc şi căldură.

— Dar părul ăsta... M-am gândit la el neîncetat, la cum ar fi arătat strâns pe pumnul meu, în timp ce te luam pe la spate. La ce aş fi simţit dacă mi l-aş fi înfăşurat în jurul penisului, ca pe o panglică de mătase. Erau momente când nu mă puteam gândi la altceva. Mă întrebam ce parfum are părul tău şi ce aş simţi dacă l-aş atinge cu buzele. Şi o face, îşi lipeşte buzele de el, sărutându-mi creştetul capului.

Am fost atât de intimi, degetele sale în mine şi penisul lui în gura mea, dar dintr-un motiv aparte sărutul acesta pe creştet reverberează în mine ca o bătaie de clopot de biserică. Blândeţea însoţită de dorinţă, mai ales după tot ce tocmai am făcut, şi căldura plină de afecţiune par mult mai preţioase, tocmai pentru că urmează abuzurilor de dinainte. Ochii mi se umplu de lacrimi, dar de data asta nu sunt cauzate de durerea fizică.

Ia peria şi începe să mi-o treacă prin păr cu mişcări egale şi liniştitoare. Nu este încurcat decât puţin, însă Ash are grijă de fiecare şuviţă în parte şi aproape că nu simt nicio durere.

— Dar dintre toate lucrurile la care m-am gândit, continuă, cel mai mult mi-am dorit să-ţi perii părul. Să-l privesc cum licăreşte în lumină, să aud zgomotul periei trecând prin el. În unele nopţi, când eram în Carpatia să patrulăm munţii, îngheţând în întuneric cu orele, când era prea periculos să facem un foc pentru a ne încălzi, ca să-mi treacă timpul, îmi imaginam că te pieptăn. Uneori aveai vârsta la care te-am cunoscut, şaptesprezece sau optsprezece ani, alteori mi te imaginam adultă. Gravidă, aşezată la picioarele mele, cu un inel de la mine pe deget.

Scanned with CamScanner

Imaginea mă face să pun scena pe pauză o clipă. În orele mele de singurătate şi eu îmi imaginasem lucruri asemănătoare şi confesiunea sa mă face să simt cum un alt tremur ca de clopot mă străbate.

Peria se opreşte.

— Te stânjeneşte că-ți spun toate astea? mă întreabă Ash. Ştiu că practic tocmai am recunoscut că am o făcut o obsesie pentru tine. Şi nu-mi doresc ca asta, combinat cu poziția mea de Preşedinte, să te facă să te simți obligată sau amenințată.

— Nu mă simt deloc aşa, murmur şi peria începe să se mişte din nou.

Apoi o lasă deoparte şi începe să-mi treacă degetele prin păr, o dată şi încă o dată, îndreptând şuvițele şi despărțindu-le şi îndreptându-le din nou, ca o mână care trece prin apă cu degetele răsfirate. Mi-e imposibil să descriu cum e să fii atins aşa când nicio femeie şi niciun bărbat nu m-au mângâiat aşa vreodată. Când eram copilă, părinții şi bunicii mă atingeau cu dragoste, când eram adolescentă, mă gâdilam şi mă ghemuiam cu verişoara mea care-mi era şi cea mai bună prietenă. Dar nu am fost niciodată dezmierdată astfel de un alt adult, cu atâta respect şi grijă. Cu aerul încă mirosind a sex. Mă încântă şi mă sperie în acelaşi timp. Dacă se termină? Nu sunt o femeie cu stima de sine scăzută, dar mă întreb dacă sunt vrednică de iubirea unui bărbat ca Ash. Dacă el va ajunge să considere că nu?

— Ştiu că probabil nu am câştigat acest privilegiu, spune Ash după un lung moment de tăcere în care mi-a periat în continuare părul, şi că asta va schimba lucrurile, dar mi-ar plăcea foarte mult dacă ai petrece noaptea cu mine. Să te culci, la propriu, cu mine.

Scanned with CamScanner

— Ce se va schimba dacă o fac? întreb.

— E posibil ca presa să te vadă plecând de aici. E posibil ca un membru al personalului să te recunoască atunci când vei părăsi reşedinţa. E posibil să-ţi mâzgălesc numele pe orice act voi avea de semnat mâine.

Nu reuşesc să-mi ascund un rânjet copilăresc şi mă bucur că nu-mi poate vedea faţa. Îmi acord un minut să reflectez. După experienţa pe care am împărtăşit-o, după ce am aflat despre e-mail-uri, teama mea de a fi atrasă din nou în vârtejul acestui stil de viaţă nu s-a diminuat, dar fricile trebuie puse în perspectivă. Ash merită. Greer cea de demult merită.

Aşa că, mă întorc cu faţa spre el având răspunsul pregătit:

— Am putea face mai mult decât să dormim, ştii?

Îmi loveşte uşor umărul cu peria.

— Nu mă ispiti. Cred că am comis destule păcate pentru o singură seară.

Probabil că privirea mi-a fost traversată de o urmă de vulnerabilitate pentru că, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, mă ridică în picioare şi mă sărută profund. Limba lui Ash alunecă pe a mea, buzele-i sunt ferme, iar mâinile îi coboară pe spate în căutarea fermoarului. Mi-l desface, rochia îmi cade la picioare, revărsându-se ca o piscină albastră din bumbac şi rămân doar în sutien şi chiloţi. Ash se retrage cu un zâmbet, îmi ia mâna şi mi-o apasă pe şliţul pantalonilor încă desfăcut.

— Simţi? mă întreabă în vreme ce degetele mele se strâng pe erecţia sa groasă. Crede-mă, Greer,

Scanned with CamScanner

nu-mi doresc altceva decât să te arunc în patul meu și să mă adâncesc în tine până la epuizare. Dar am așteptat atât de mult să te am aici... Se apropie și-și învârte o șuviță de păr în jurul degetului.

— Nu vreau să mă grăbesc. Știu că sună îngrozitor de demodat, dar toate primele noastre dăți se vor întâmpla o singură dată. Vreau să le savurez.

Cuvintele sale mă emoționează. Și eu vreau să savurez aceste momente, deși ideea de a mai aștepta e de nesuportat.

— E greu să te contrazic dacă pui problema în felul ăsta.

— Sunt greu de contrazis în general, mă informează. De-aia sunt Președinte.

Mă ridică în brațe dintr-o singură mișcare și mă duce în dormitor. Râd, iar chicotele par un șuvoi de bule de aer eliberate din apă. Chipul său se luminează mai tare cu fiecare hohot al meu. Mă așază pe pat.

— Ai un râs incredibil, spune aplecându-se să-mi sărute buzele care nu așteaptă nimic altceva.

Se duce la comodă și scoate un tricou simplu pe care mi-l întinde să-l îmbrac.

— Ți-a mai spus cineva vreodată asta?

— Doar tu.

Oftează de plăcere; se pare că ideea de a fi primul sau singurul pentru mine îi provoacă o plăcere profundă. Când îmi întinde tricoul, degetele noastre se ating și rezist cu greu nevoii de a-l trage spre mine să mai încercăm și alte *prime dăți*.

Se întoarce spre comodă, își scoate cravata și clema care o fixa și le lasă să cadă în primul sertar. Chipul său exprimă incertitudine.

Scanned with CamScanner

— Greer... dacă ți se pare prea mult să-ți petreci noaptea cu mine, te rog să-mi spui. Știu că-mi place să dețin controlul și uneori uit să îi întreb pe oameni ce își doresc înainte de a le cere să facă cum zic eu. Probabil este o calitate potrivită pentru un soldat sau pentru un președinte, dar nu neapărat potrivită pentru un iubit. De aceea mesajele tale au avut asupra mea un impact atât de puternic. Tu ai știut exact ce îți doreai cu mult înainte ca eu să înțeleg cum sunt și ce vreau. Îți doreai să-ți fac genul de lucruri pe care eu ți le-aș fi făcut și asta m-a determinat să simt că... poate... Face o pauză și-și trece degetul mare peste frunte, cum l-am mai observat făcând. E așa drăguț să-l văd pe faimosul orator, Președintele cunoscut pentru siguranța sa de sine, rămas fără cuvinte. Din cauza mea.

Mă ridic, acoperită încă doar de chiloți și sutien, cu tricoul strâns în mână. Merg spre el și i-l întind, apoi mă întorc cu fața spre pat. Înțelege imediat, iar mâinile sale îmi desfac sutienul capsă după capsă.

— Încă mai vreau toate acele lucruri, îi spun privindu-l peste umăr. Și vreau să mi le faci tu. Îți amintești ce îți ceream în ultimul e-mail?

Expiră profund, semn că știe exact despre ce vorbesc.

— *Îmi doresc un bărbat sau o femeie, pentru care să fiu partener cu drepturi egale în orice sens, să ne contopim în unu. Și apoi să mă târăsc în fața sa.*

Când îmi simt sutienul desfăcut, mă întorc cu fața la Ash lăsând bretelele să-mi alunece pe umeri, până rămân goală. Ochii i se întunecă, transformându-se într-un un verde mult mai închis văzându-mi sânii dezgoliți.

Scanned with CamScanner

— Nu s-a schimbat nimic, îi susur. Dimpotrivă, e mai adevărat acum ca nicicând. Ți-am promis să-ți spun totul, chiar și atunci când voi ști că nu-ți va plăcea ce vei auzi, dar vreau să te asigur că nimic nu e prea mult. Știu că totul se întâmplă prea repede, dar am așteptat deja zece ani ca să ajungem aici. Și deși mi-am spus că te-am uitat, că am trecut de momentul acela din viața mea, cumva cred că în subconștient te-am așteptat tot timpul.

Îmi trec degetele peste maxilarul lui și el închide ochii o clipă.

— Nu vreau să mai aștept.

Deschide ochii și zâmbește.

— Nici eu. Ridică-ți mâinile.

Nu-mi scapă modul în care ochii îi alunecă înfometați pe sânii mei când îmi ridic brațele și sper să-l fi convins totuși să facă sex cu mine în noaptea asta, dar, în ciuda erecției vizibile din pantaloni, autocontrolul său pare de neclintit. Îmi trece tricoul peste brațe și cap și-mi dă o palmă ușoară la fund.

— Găsești o periuță de dinți nouă la baie. Te aștept la culcare.

Mă supun și mă îndrept spre garderobă, intrând apoi în baie. În timp ce mă spăl pe dinți, mă uit de jur împrejur, încercând să conștientizez faptul aproape ireal că mă aflu în baia Președintelui. Spre deosebire de garderobă, care e realizată în stil tradițional, baia este modernă, liniile simple de marmură neagră și ceramică albă lăsând impresia că a fost recent renovată. Garderoba însă păstrează alura veche. Un șemineu bogat decorat într-unul dintre colțuri și draperiile roșii, grele, de la ferestre, atrag atenția. Lângă un geam înalt, se află o masă de machiaj ce pare

Scanned with CamScanner

nefolosită. Oglinda e impecabil curățată, nu același lucru se poate spune însă și despre rama foto de lângă aceasta. Mi-amintesc că văzusem fotografii cu prime doamne chiar aici, pe această masă de machiaj, în timpul copilăriei mele, și simt cum o căldură intensă mi se ridică în piept. Nu mi-am dorit niciodată așa ceva, nu m-am imaginat niciodată trăind aici, nici ca Președinte, nici ca Primă Doamnă, și cu toate astea, pentru o clipă, încerc să mă văd așa. Și nu-mi displace. Nu de dragul faimei, a puterii ori a acestei frumoase case antice, ci de dragul lui Ash. De dragul lui aș putea trăi aici.

Mă apropii puțin să mă uit la fotografie. Îl văd pe Ash cu două femei, una în vârstă și cealaltă tânără. Pe cea tânără o recunosc imediat. E Key Colchester, sora vitregă a lui Ash și actuala Șefă de Cabinet. Femeia mai în vârstă este probabil mama adoptivă a lui Ash. Studiez atent fotografia cercetând fiecare detaliu pentru că face parte din biografia lui Ash, și tot ce găsesc e căldură și iubire. Cei trei zâmbesc la obiectiv în vreme ce soarele luminează o căsuță îngrijită aflată în spatele lor și, cu toate că mass-media descrisese trecutul de orfan al lui Ash în culori tragice, nu găsesc nimic trist în fotografia asta. Se pare că Ash avusese totuși o copilărie fericită. Gândul mă emoționează până la lacrimi, însă reușesc să mă abțin.

Mă întorc grăbită în baie să termin ceea ce am început. Ash mi se alătură și, deși mi-ar plăcea să stau să-l privesc spălându-se pe dinți, îmi face semn cu mâna să plec, cu o privire care nu lasă loc de proteste. Bosumflată, mă îndrept spre patul cu baldachin și mă strecor sub așternuturile moi, de culoare gri.

Când Ash se întoarce în dormitor, e îmbrăcat doar în pantaloni. Cămașa și cravata au fost probabil

Scanned with CamScanner

abandonate pe undeva. Rămân mută de uimire atunci când îl văd: mușchii puternici, linia lată a umerilor și trupul zvelt ce i se îngustează spre șolduri, dar mai alesV-ul atât de evident care dispare în pantalonii ce se așază perfect pe el, fiind probabil făcuți la comandă. Felul în care mă uit la el îl face să zâmbească. Își scoate pantalonii, îi împachetează și-i așază pe sofa, apoi mă urmează în pat.

Nu-mi vine să cred că toate astea sunt reale. Că se întâmplă, aici, acum. Președintele Ash, la care am visat vreme de zece ani, se îndreaptă spre mine îmbrăcat doar în boxeri, cu ochii plini de dorință. Poate că visez. Ori am halucinații.

Dar nu. Stinge lumina și se strecoară în pat, iar brațul său puternic mi se încolăcește în jurul mijlocului și mă trage spre el, lipindu-mi protectiv spatele pe pieptul său. Oftez fericită și-mi curbez șoldurile sugestiv simțindu-i erecția între fese. Mă ciupește ușor.

— Fii cuminte, îmi șoptește la ureche. Am avut zece ani să visez la toate modurile în care te-aș putea pedepsi și abia aștept să le încerc.

— Și eu sunt nerăbdătoare.

— Te cred. Și-mi face mai multă plăcere decât îți poți imagina. Mă trage mai aproape și mă sărută pe ceafă. Ai dormit vreodată cu un bărbat? Dormit și atât.

Oricât i-ar plăcea să fie primul în toate pentru mine, nu pot minți. Dau din capul sprijinit pe pernă:

— Da. În noaptea în care mi-am pierdut virginitatea.

Scanned with CamScanner

Îl simt că devine mai tensionat, tulburat de gelozie.

— Nu eşti supărat că nu mai sunt virgină, nu-i aşa?

— Oh, Greer, bineînţeles că nu. Cum aş putea când eu am fost căsătorit cu altcineva? Nu-ţi pot purta pică pentru nimic. Dar lui, oricine ar fi, lui da. Pentru totul.

Cuvintele îi sunt încărcate de o amărăciune neagră şi mă bucură, pentru că tânjesc să fiu posedată. Dar mi se face şi puţin teamă. Deoarece dintr-odată, fără motiv, realizez că Ash nu ştie că celălalt bărbat este Embry. Nu ştie că omul căruia i-ar băga toate reproşurile pe gât este chiar prietenul lui cel mai bun.

Firul de îngrijorare pe care-l simţisem după-amiază revine strident şi tăios. Nu mai cred că Ash e cel care mă împinge către un destin nesăbuit şi greu de imaginat, ci că eu îi fac asta lui. Că ne precipităm împreună spre un destin cumplit, însă frumos şi inevitabil şi că, dacă nu fac ceva să opresc totul, o să-i cădem victimă şi-o să ne înghită.

Mă mişc agitată de gânduri, dar Ash e acolo şi-mi sărută un umăr.

— Nu te mişca, iubito, murmură. Lasă-mă să te mai strâng câteva minute.

Cum i-aş putea refuza asta? Cum mi-aş putea refuza mie asta? Încetez să mă mişc şi mă relaxez în braţele sale, decisă să-mi înăbuş gândurile legate de Embry până mâine. Corpul meu se pliază pe al lui Ash de parcă a fost făcut pentru asta.

— Te avertizez că am încă probleme cu somnul, spune după vreo două minute de linişte,

Scanned with CamScanner

şi-mi amintesc că-i observasem după-amiază ochii încercănați.

— Cică meditația ajută, spun, aparent detaşat.

— Ştiu, am auzit şi eu, răspunde la fel de sec.

— Am dormit ani de zile cu verişoară-mea care dă din picioare şi mormăie în somn. Mă descurc eu cu tine.

Râde scurt.

— Mi-ar plăcea să ajung să dorm atât de mult, încât să vorbesc în somn. Dar cel mai probabil mă voi ridica şi voi merge în birou undeva în inima nopții. Să nu te simți abandonată sau îngrijorată dacă te trezești şi nu mă găseşti lângă tine.

Mă frec din nou de penisul lui.

— Am auzit că mai există şi alte remedii, pe lângă meditație, care ameliorează insomnia la bărbați.

Îmi capăt o altă ciupitură şi îmi scapă un strigăt uşor.

— Culcă-te, Greer, îi aud glasul din întuneric.

— Da, domnule.

Şi o fac.

Scanned with CamScanner

11

Cu cinci ani în urmă

Când aveam şaisprezece ani, am minţit prin omisiune de două ori. Ambele minciuni s-au strecurat uşurel, silenţios, ca o pisică, şi vreme de mulţi ani le-am crezut inofensive.

Dar greşeam.

Prima dată l-am minţi pe Ash. Când îi scrisesem că toate fetele de la mine din şcoală erau obsedate de el, obsedate de faptul că eu şi Abilene participaserăm la o petrecere la care fusese prezent şi el cu doar câteva săptămâni înaintea faptelor eroice care l-au făcut faimos. Nu i-am spus că, de fapt, Abilene era cea obsedată de el.

A doua minciună i-am spus-o lui Abilene.

Nu era neobişnuit să păstrez un secret câteva zile înainte să-i povestesc şi ei, aşa că, vreme de o săptămână după ce se întâmplase, nu i-am spus nimic despre faptul că mă sărutase Ash. Apoi a explodat vestea despre ce se întâmplase în satul din Caledonia. La ştiri a apărut o fotografie oficială a lui Ash îmbrăcat în uniformă, chipul său nobil şi puternic umplând ecranul televizorului de la noi din dormitor.

Abilene, care refuzase să vorbească cu mine de atunci, de la ziua mea, şi-a uitat furia şi s-a întors spre mine cu ochii de un albastru închis strălucind.

Scanned with CamScanner

— Mi-amintesc de el! a exclamat. Era la petrecerea din Chelsea!

Acela ar fi fost momentul potrivit să-i spun *ştiu, ne-am sărutat în bibliotecă.*

— Şi eu mi-amintesc că l-am văzut pe-acolo, am spus în schimb.

Abilene a început de atunci să-i spună oricărei fete despre scurta noastră întâlnire cu tipul faimos.

Cu cât mai multe informaţii apăreau despre Ash la ştiri şi pe Internet, cu atât creştea fascinaţia ei pentru el. A imprimat fotografia lui în uniformă şi şi-o ţinea în mapă. A învăţat pe dinafară în mod obsesiv toate detaliile despre viaţa lui: părinţii absenţi, primii ani în plasament şi cum a terminat liceul ca şef de promoţie. A început să spună oricui era dispus s-o asculte că într-o zi se va căsători cu el. A intrat în fan cluburile online dedicate cultului lui Colchester. Şi am ştiut, graţie felului în care bunicul îmi ascuţise percepţia, că adevărul ar fi rănit-o pe loc şi ne-ar fi despărţit, distrugând ceea ce reuşiserăm să recuperăm împăcându-ne.

Şi, oricum, fusese vorba doar despre un sărut, iar săptămânile treceau şi Ash nu răspunsese la niciunul dintre mesajele mele, aşa că am decis că nu merita să distrug o prietenie din cauza asta. În fervoarea adoraţiei ei pentru faimosul erou de război, a început să-mi facă din nou confidenţe, iar lucrurile s-au reaşezat exact aşa cum fuseseră înainte de petrecere. Nu suportam ideea să renunţ la prietenia noastră. Nu din nou.

Şi, dincolo de faptul că-i recâştigasem încrederea, am presupus că-l va uita pe Ash la fel de repede cum trecea peste majoritatea lucrurilor. Nu că

Scanned with CamScanner

Abilene ar fi fost nestatornică, dar era pasională - azi avea o pasiune, mâine o înlocuia cu alta mai nouă. Mă gândeam în că câteva luni va întâlni un alt băiat sau va începe vreun sport nou şi o să uite de Maxen Colchester.

Dar greşeam.

Timpul a trecut. Am împlinit şaptesprezece ani şi am încetat să-i mai scriu lui Ash, deşi inima-mi tresărea ori de câte ori îi auzeam numele. Am împlinit optsprezece ani şi am absolvit *Academia Cadbury*. Abilene a plecat la facultate acasă, în America, eu am aplicat la *Cambridge* şi am intrat. Am împlinit nouăsprezece ani şi am ales o specializare care nu avea absolut nimic de-a face nici cu politica, nici cu lumea afacerilor, spre dezamăgirea bunicului. Am împlinit douăzeci de ani, am aruncat o privire la apartamentul meu golaş, la ceainicul uzat şi la salteaua gonflabilă degradată şi mi-am cumpărat un bilet de avion spre casă, unde intenționam să stau pe timpul verii.

Îl vizitam des pe bunicul, dar în vara aceea am simțit ceva diferit. Gândul de a petrece zece săptămâni la rând în America sau poate faptul că bunicul a călătorit des în interes de serviciu şi eu am rămas în apartamentul din Manhattan, m-au făcut să mă simt nelalocul meu şi singură. Aşa că, atunci când bunicul ne-a invitat pe mine şi pe Abilene la Chicago să-i ținem companie în timp ce el se ocupa de ultimele sale achiziții în materie de energie verde, am profitat de ocazie şi-am luat un zbor chiar a doua zi.

Scanned with CamScanner

Avionul meu a aterizat simultan cu cel al lui Abilene şi, când ne-am regăsit, ne-am aruncat una în braţele celeilalte ţopăind de bucurie.

— Doamne, mi-a zis Abilene, ai învăţat în sfârşit să te machiezi!

— Şi eu mă bucur să te revăd, am răspuns tachinând-o.

Mi-a zâmbind studiindu-mi părul şi rochia roz aprins, cu o umbră nouă în zâmbet.

Te invidiază, să ştii.

Am îndepărtat gândul. Arăta uimitor în pantalonii scurţi şi maioul decoltat, cu părul roşu strălucitor şi umerii albi, pudraţi de pistrui. Cearta aceea de acum multă vreme nu-şi avea locul aici, mai ales că nu ne văzuserăm de atâta vreme şi aveam de petrecut o întreagă săptămână împreună. Mi-am aruncat un braţ în jurul umerilor săi ridicându-mă puţin pentru că era cu câţiva centimetri mai înaltă, şi-am strâns-o lângă mine.

— Mi-a fost dor de tine, Abi, am spus. Mi-ar fi plăcut să mergem la aceeaşi facultate.

Abilene şi-a dat ochii peste cap punându-şi la rândul ei braţul peste umărul meu.

— Dacă asta vrei, va trebui să vii tu la *Vanderbilt*. Eu una nu vreau să mai aud de încă o vară ploioasă în Anglia.

— Fetelor, ne-a întâmpinat bunicul cu căldură imediat cum am intrat în apartamentul din hotel după o călătorie toridă de la aeroport.

Am alergat la el şi l-am îmbrăţişat de parcă aveam şapte ani, nu douăzeci, făcând comentarii despre chelia lui şi despre barba lungă şi faţa sa slabă.

Scanned with CamScanner

— Trebuie să mănânci mai mult, bunicule!

— Şi trebuie să-ţi razi barba!

Ne-a expediat ca pe doi vânzători ambulanţi insistenţi, dând din mână.

Mă simt bine. Şi-am auzit că femeilor le plac bărbaţii cu barbă în ziua de azi. Nu-i aşa?

Abilene şi cu mine am strâmbat din nas şi-apoi am râs.

— Bine, nu contează. Consideraţi că m-am bărbierit deja. Trebuie să plec, iau prânzul cu nişte vechi prieteni, vreţi să vă alăturaţi, fetelor?

— Eu o să trag un pui de somn, a declarat Abilene trântindu-se dramatic pe canapea, de parcă ar fi călătorit toată ziua când, de fapt, zburase o oră cu avionul.

Bunicul a privit spre mine.

— Tu, Greer? Ştii că în situaţii de genul ăsta îmi place să te am lângă mine, pe te tine şi spiritul tău de observaţie.

Mă simţeam tentată să rămân la hotel, dar ştiam că Abilene avea să-şi pună spusele în practică şi va dormi, iar eu n-aveam chef să mă învârt singură prin cameră. De-aia şi venisem, să-mi petrec vara în State, să mă întâlnesc cu oameni, să schimb câteva vorbe, şi, deşi-mi doream să stau cât mai mult timp cu verişoara mea, voiam şi mai mult să fug de gândurile mele.

— Sigur că vin, am spus.

Bunicul mi-a zâmbit satisfăcut.

— Îmi iau servieta şi putem pleca.

Scanned with CamScanner

Abilene sforăia prefăcut, iar când m-am dus la ea să o îmbrățișez de la revedere a continuat să se prefacă adormită.

— Nu te băga în belele fără mine, mi-a spus.

Genele lungi și închise la culoare se odineau încântător pe obrajii ei pistruiați, o Frumoasă Adormită roșcată.

Am înghiontit-o.

— Tu ai fost întotdeauna motivul pentru care am intrat în belele.

A zâmbit pisicește, cu ochii încă închiși.

— Tocmai asta am vrut să spun: vreau să fiu prezentă dacă dai de vreun bucluc.

— La prânz cu bunicul? Puțin probabil.

A căscat de-adevăratelea întorcându-se pe-o parte.

— Chiar și așa. Trebuie să împarți cu mine orice bărbat drăguț întâlnești.

Prânzul avea loc într-o cafenea modernă și luminoasă de la *Institutul de Artă* din Chicago și erau prezenți aceiași câțiva politicieni și oameni de afaceri care discutau despre cicluri electorale și politică. Bunicul Leo, care nu mai bea de treizeci de ani, a împins către mine, fără să mă întrebe, paharul pe care ospătarul tocmai i-l umpluse.

Am ascultat politicos, gustând din vinul alb și răcoros, urmărind figurile fiecăruia, măsurându-le

Scanned with CamScanner

tonul, înregistrând mental detaliile, pe care apoi aveam să i le raportez bunicului. Parte din gânduri îmi alunecaseră deja înapoi la *Cambridge*, la cursurile la care mă înscrisesem în sesiunea următoare, la cărțile jerpelite adunate în teancuri lângă salteaua gonflabilă din apartamentul meu soios.

Până am auzit numele lui Merlin pronunțat de cineva de la masă.

Mi-am ridicat capul alarmată, și, bineînțeles, Merlin Rhys în persoană se apropia de masă, înalt și cu ochii întunecați, proaspăt bărbierit, cu expresia cea mai prietenoasă și deschisă pe care i-o văzusem vreodată. Până când ochii i-au căzut pe mine. Privirea i-a devenit opacă și riduri de resemnată oboseală i-au apărut pe chip. Se vedea cu ochiul liber că nu știuse că eram acolo, că nu voia să fiu acolo, din cine știe ce motiv.

Mi-am lăsat capul în jos jenată, deși nu făcusem nimic greșit.

De ce n-oi fi stat la hotel? m-am dojenit. Dacă mi-aș fi imaginat că Merlin avea să apară...

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus o voce din spatele lui acestuia.

Mi s-a oprit inima în piept.

Lumea din jurul meu a dispărut și-a rămas doar Maxen Colchester.

Cu patru ani mai matur și dureros de arătos, cu un aer puțin neîngrijit, ca după misiune, care-i sublinia linia puternică a pomeților și maxilarul. Era îmbrăcat cu un tricou cu mânecă lungă și pantaloni cu talie joasă, care-i puneau în valoare trupul zvelt. Și-a așezat aura de soldat pe un scaun de lângă

Scanned with CamScanner

Merlin, fără ca vreo persoană din cele prezente la masă să reușească să estompeze forța și puterea pe care corpul său le emana. Uitasem, cumva, de ceea ce simțeam când eram lângă el.

Aveam senzația că mă înec.

Spune-mi, Greer, îți place să-mi simți buzele pe piele?

Da.

Te cred. Tocmai de aceea ești așa periculoasă.

Degetele mi s-au strâns în jurul piciorului paharului de vin și m-am forțat să mă concentrez pe atingerea sticlei pe piele. Netedă și fără asperități, spre deosebire de cioburile pe care le ținusem în mână în seara când l-am întâlnit pe Ash. Toți acei ani îmi spusesem că nu-mi pasă de el, că nu mă urmărea gândul la sărutările sale. Mi-aș fi dorit să fiu sofisticată, genul de fată distantă care sărută bărbați ca Ash și apoi îi uită. Nu voiam să semăn cu Abilene, obsedată de grupurile de fani online și de tot felul de fantezii, voiam să fiu înțeleaptă și cu picioarele pe pământ și să mă țin departe de amorurile adolescentine.

Dar nu mai era posibil să mă prefac. Nu când a trebuit să-i înfrunt prezența, corpul cald și ochii verzi.

În clipa asta eram Greer cea care i-a scris acele mesaje jenant de sincere, Greer cea care s-a topit sub atingerea lui, care a tremurat când el i-a lins sângele de pe deget. În clipa asta eram o mare de dorință, gata să-i dau orice mi-ar fi cerut, gata să mă strecor în venele lui și să-l fac al meu. Mă simțeam dornică și umilită, tânjind după el, iar în clipa aceea am înțeles adevărul adevărat: că eram îndrăgostită de Maxen Colchester. Era o prostie, o absurditate, era naiv

Scanned with CamScanner

şi deloc sofisticat, dar cumva era adevărat, teribil, incredibil de real.

— ... şi nepoata mea, Greer.

Mi-am ridicat privirea realizând că bunicul Leo vorbise în tot acest timp, prezentându-i pe Ash şi Merlin celor de la masă. Dintr-odată mi-am dorit să fi fost îmbrăcată într-o ţinută de adult, nu în rochiţa roz, lungă până la genunchi, cu fundiţa înnodată la spate. Mi-aş fi dorit să-mi fi prins părul şi să-mi fi retuşat luciul de buze sau orice altceva m-ar fi putut face să mă simt mai proaspătă şi mai drăguţă, mai *altfel* decât eram. În schimb, când privirea mi s-a întâlnit cu cea a lui Ash, aflat de cealaltă parte a mesei, m-am simţit complet expusă şi mică.

El a înlemnit, preţ de o singură secundă, cu o străfulgerare în ochii verzi, înainte de a reveni la obişnuita culoare de smarald. Apoi mi-a adresat un zâmbet sincer, bucuros, şi a spus cu vocea aceea joasă şi plină de încredere:

— Greer, bucuros să te reîntâlnesc.

Reîntâlnesc.

Nu a uitat.

Am luat o gură de aer şi am zâmbit la rândul meu, un zâmbet care probabil arăta prea nesigur, prea excitat şi prea plin de speranţă.

— Asemenea. Şi eu mă bucur să te revăd.

Apoi mi-am ridicat paharul cu vin la buze sperând că nu a mai remarcat nimeni în afară de mine tremuratul mâinii.

Prânzul a continuat ca de obicei. Merlin urma să dea o petrece cu ocazia zilei sale de naştere -

Scanned with CamScanner

împlinea patruzeci de ani - şi toţi cei de la masă aveau să participe, apoi conversaţia a virat din nou spre politică, dar prezenţa lui Merlin acolo a făcut-o să-şi schimbe direcţia de la amănuntele electorale şi de la numere, la ceva un pic mai interesant. Merlin tocmai l-a întrebat pe bunicul meu dacă ar susţine un candidat independent, iar toată masa s-a agitat respingând discuţia cu antipatia tipică clasei politice.

Dar nici măcar asta nu-mi putea atrage atenţia cu Ash prin apropiere. A vorbit foarte puţin, preferând să asculte, iar când a făcut-o, a fost atât de concis, elegant şi perspicace, încât până şi aceşti oameni, care-şi petrecuseră viaţile convingându-i pe ceilalţi, nu au reuşit să găsească răspunsurile potrivite la observaţiile sale.

Am reţinut fiecare cuvânt al său, ca şi cum opiniile lui despre viabilitatea unui candidat independent mi-ar fi dezvăluit ceva despre sine. I-am urmărit pe sub gene fiecare mişcare, modul în care arăta mâna sa în vreme ce răsucea între degete paharul cu vin, ţinându-l de picior, modul în care rămânea perfect nemişcat când asculta pe cineva, mai puţin atunci când dădea afirmativ din cap, semn că înţelesese. O nemişcare ca de lunetist, atât de deliberată şi neclintită. O nemişcare care lua în calcul direcţia vântului şi mişcarea frunzelor şi respiraţia. O nemişcare plină de răbdare.

De prădător.

Dacă Ash ar fi intrat în politică, ar fi tăiat în bucăţi aceşti oameni cum taie cuţitul. I-ar fi distrus înainte ca ei să-şi dea măcar seama ce se întâmplă.

Eu nu eram capabilă să stau perfect nemişcată, ca el. Eram un bun observator, desigur. Dar nu aveam răbdare.

Scanned with CamScanner

Era o agonie să fiu atât de aproape de el, să-i absorb fiecare mişcare a umerilor, fiecare îndoire a degetelor, fiecare cuvânt profund şi plin de semnificaţie şi să ştiu că nu puteam face nimic să liniştesc tumultul care mă cuprinsese. Nu exista niciun mod să scap de sentimentul de nelinişte, de nervozitate, de năuceală pe care-l simţeam în piept. În orice moment îmi puteam pierde controlul şi toate ar fi izbucnit afară din mine.

Chiar îţi aminteşti de mine? aş fi spus, aplecându-mă înainte. *Îţi aminteşti sărutările noastre? Pentru că eu mi le amintesc. Îmi amintesc cum mi-ai îngrijit rana, cum mi-ai spus să stau nemişcată, cum m-ai proptit de perete. Am visat toate astea ani de zile şi încă le visez. Am crezut că nu-mi pasă, am încercat s-o îngrop pe fata aceea, am încercat să devin altcineva, dar acum, că sunt cu tine, nu cred că mai pot. Nu cred că pot dori pe altcineva şi nu cred că vreau să fiu altcineva, nu vreau să fiu diferită de fata căreia îi dădeai ordine.*

Pot să sângerez din nou pentru tine.

Lasă-mă s-o fac pentru tine.

Şi în momentul acela, ca şi cum m-ar fi auzit, ca şi cum gândurile mele ar fi ajuns la el, şi-a întors capul şi privirile ni s-au întâlnit. Degetele i s-au strâns aproape imperceptibil pe paharul de vin, iar eu mi le-am imaginat strângându-se pe părul meu, înfigându-se în şuviţele aurii şi trăgându-mi capul pe spate ca să mă poată muşca de gât.

Respiraţia mi s-a oprit doar la gândul acesta şi mi-am smuls privirea dintr-a lui. Trebuia să plec. N-aveam cum să stau la masa aceasta, udă şi gâfâind nefericită, nu lângă oamenii ăştia, nu lângă bunicul, nu cu motivul care-mi provoca toate astea, aflat la o distanţă care-mi tăia respiraţia.

Scanned with CamScanner

M-am apropiat de bunicul.

— Te superi dacă merg să-mi arunc puțin un ochi prin muzeu? am întrebat cu voce joasă.

— Mergi, draga mea. Bănuiesc că te-ai plictisit de moarte. Îți trimit un mesaj când o să termin.

Plină de recunoștință, i-am depus un pupic pe obraz.

— Merci, bunicule.

Mi-am tras scaunul înapoi, am șoptit o scuză grăbită având grijă să nu întâlnesc ochii lui Ash. Chiar și așa, îi puteam simți privirea pe spate în timp ce mă îndepărtam și muream de dorință să mă întorc și să mă asigur că se uita la mine în tot acest timp, să aflu dacă îmi urmărea picioarele, șoldurile sau părul, dar n-am făcut-o. Am părăsit restaurantul în viteză, reîncepând să respir abia după ce m-am aflat dincolo de uși, în drum spre muzeu. Ceva în mine se agita și urla că mă îndepărtam de Ash, la fel cum ceva se agita și urla când eram lângă el.

În timp ce-mi plăteam biletul de intrare în muzeu și luam mica broșură informativă cu harta galeriei, am derulat în minte cum mă comportasem și tot ce spusesem. Mă făcusem de râs în vreun fel? Mă uitasem prea mult la el? Respirația-mi fusese agitată când vorbeam? Nu suportam ideea ca cineva de la masă să mă fi considerat ridicolă, mai ales Merlin, care și așa părea a nu mă suferi din motive pe care doar el le știa. Dar și mai mult, îmi doream ca Ash să nu mă creadă îndrăgostită de el. Cu siguranță i s-ar fi părut jenant, cum, de altfel, mi se părea și mie.

M-am plimbat prin galerie fără să văd nimic, fără să mă simt atrasă de nimic, gândindu-mă numai la Ash. Nici măcar nu m-am obosit să-mi arunc o

Scanned with CamScanner

privire la harta pe care o ţineam în mână. M-am trezit într-o curte înconjurată de statui, fără să am cea mai vagă idee unde mă aflam. Eram singură şi lumina soarelui dădea spaţiului un aer sacru, ca de biserică. Liniştea era atât de profundă, încât aveam impresia că aud statuile din marmură care păreau atât de reale de parcă respirau.

Mintea mi s-a calmat.

M-am oprit în faţa uneia dintre statui, atrasă de modul delicat în care fusese lucrată piatra. Reprezenta o tânără femeie înveşmântată în voaluri, cu o tamburină atârnând moale într-una din mâini. Chipul ei era deosebit, părea descurajat şi puţin uimit. Sau poate era modul în care tamburina îi atârna fără vlagă în vârful degetelor, care o făcea să arate de parcă uitase cine era. De parcă s-ar fi dezintegrat dacă ar fi încercat să se ridice sau să vorbească.

Simţeam că o înţeleg cumva.

— Este fiica lui Iefta, s-a auzit vocea lui Ash din spatele meu.

Fusesem aşa de absorbită de sculptură, că nu-i auzisem paşii şi m-am întors repede în direcţia opusă pentru a-mi ascunde uimirea.

— Ce? am întrebat sperând că vocea îmi sunase normal, nu plină de panică şi încântare, cum mă simţeam.

— Iefta, a spus, indicând cu capul spre statuie şi făcând un pas mai aproape de mine. Lumina s-a reflectat pe cadranul ceasului mare pe care-l purta la încheietură în timp ce-şi băga mâinile în buzunar.

— Era judecător în Israelul antic, un comandant de război, care a luptat împotriva amoniţilor şi care

Scanned with CamScanner

a făcut un jurământ în fața lui Dumnezeu. A promis că, dacă avea să câștige războiul, urma să-i ofere spre sacrificiu, să jertfească în foc, primul lucru care îi va ieși în față când va ajunge acasă. Te las să ghicești cine i-a ieșit în întâmpinare.

— Fiica sa, am spus, cu un gust amar, de dezamăgire, în gură.

— Fiica sa, a confirmat Ash. L-a întâmpinat dansând și cântând din instrumentul său. Când a văzut-o, și-a smuls hainele de pe el de disperare, iar când i-a spus fetei despre jurământul făcut, ea a refuzat să-l lase să-și renege cuvântul dat Domnului. A cerut un răgaz de două luni pe care voia să-l petreacă în munți cu suita ei pentru a-și putea plânge virginitatea.

— Pentru a-și putea plânge virginitatea, am repetat. Cunosc sentimentul.

Gura i-a tresărit, dar nu am putut înțelege dacă era vorba de un zâmbet sau o încruntătură.

— Apoi s-a întors la tatăl ei. *Biblia* povestește doar că tatăl și-a respectat cuvântul dat lui Dumnezeu, dar nu intră în detalii, ca și cum autorul ar fi știut cât de cumplit era chiar și pentru vremurile respective. După jertfa fetei, femeile s-au adunat an de an, timp de patru zile, pentru a-i jeli moartea.

— Și-asta e tot? am întrebat uimită. I s-a permis să-și ucidă fata și să-i ardă cadavrul? Doar pentru că făcuse o promisiune în legătură cu o bătălie la care nici nu participase?

Ash a dat din cap.

— Cumplit, nu-i așa? De aici expresia de șoc de pe chipul ei. Și de profundă tristețe.

Scanned with CamScanner

A mai făcut un pas, ajungând lângă mine, şi s-a uitat la chipul statuii care privea în jos.

— Unii spun că a fost un jurământ grăbit, un jurământ pronunţat fără a chibzui asupra lui şi poate aşa a fost. Dar cred că cei mai mulţi dintre oameni nu au participat niciodată la un război. N-ai cum să ştii ce i-ai promite lui Dumnezeu sau ţie însuţi într-un moment ca acela. Când viaţa a numeroase persoane depinde de tine şi numai de tine.

M-am întors să-l privesc, adică să-i studiez chipul, să înţeleg mai bine, dar mi-am pierdut firul gândurilor într-o clipă pentru că, la dracu, era prea arătos. *Sexy* nu era cuvântul potrivit şi nici măcar *chipeş*. Pentru că nu reuşeau să redea masculinitatea brută care părea să dea pe-afară din trupul lui. Nu reuşeau să redea potenţa pe care o inspira corpul său musculos, străfulgerarea de pasiune din ochi, liniile neaşteptat de generoase ale gurii.

— Deci, eşti de acord cu faptul că şi-a sacrificat fiica?

— Morţii mă-sii, nu! a spus Ash, şi mi s-a părut incredibil de erotic că un bărbat ca Ash, cu atâta autocontrol, vorbească vulgar. Chiar şi luând în considerare faptul că sacrificiile umane erau permise în regiunea Levantului, ele nu erau permise israeliţilor, cu siguranţă nu în perioada Judecătorilor. Deja de acum mai bine de o mie de ani, rabinii au afirmat că Iefta nu şi-a ucis, de fapt, fiica, şi că sacrificarea ei a însemnat o viaţă dedicată servirii Domnului. Alţii consideră că povestea nu e adevărată şi că a fost adăugată posterior pentru a explica ritualul prin care femeile se strâng pentru a jeli moartea fecioarei.

Scanned with CamScanner

— Şi tu ce crezi?

Ochii lui Ash s-au îngustat privind spre statuie ca şi cum ar fi încercat s-o convingă să-şi mărturisească secretul. După o clipă sau două, a ridicat din umeri şi a oftat.

— Cred că ce s-a întâmplat contează mai puţin decât povestea în sine. E o poveste cu morală, care ne avertizează în privinţa jurămintelor nesăbuite? Sau, dimpotrivă, o poveste cu morală care ne spune că jurămintele trebuie respectate chiar şi atunci când preţul este mare? E doar o născocire în care a fost înghesuită o tradiţie păgână printre poveştile bine ordonate ale autorilor leviţi? Ca să înţelegi ceva, orice, că e vorba de *Biblie* sau de *Cincizeci de umbre ale lui Grey*, trebuie să ţii cont de faptul că fiecare dintre noi are o perspectivă deja structurată. Vrem să însemne ceva, conştient sau nu, suntem subiectivi şi, de obicei, rămânem cu ce ne-am dorit oricum să rămânem.

— Tu cu ce vrei să rămâi de la ea? Ce semnificaţie vrei să aibă?

Pentru prima dată a privit în jos şi, preţ de o clipă, o clipă scurtă, am văzut apăsarea fiecărei morţi, a fiecărei bătălii, a fiecărei nopţi petrecute în frig prin mlaştinile din Estul Europei. Dar apoi s-a întors spre mine şi totul a dispărut, lăsând în urmă doar un zâmbet plin de regret.

— Bănuiesc că-mi doresc ca Dumnezeu să-i ierte pe soldaţi pentru sacrificiile inacceptabile. Pentru deciziile luate în momente dificile, când nu există alegere corectă, fiind vorba doar de a salva cât mai mulţi oameni, chiar dacă asta înseamnă să-i laşi pe alţii să ardă în focuri. A inspirat adânc. Metaforic vorbind, vreau să zic.

Scanned with CamScanner

L-am tras lângă mine şi l-am strâns în braţe.

Nu ştiu de ce am făcut-o, cum am depăşit sentimentul derutant şi bizar cauzat de agonia de a-l şti lângă mine, dar vocea lui păruse plină de durere şi de fantasme şi inima mea n-a ştiut altă cale de a-i spune: *Este totul în regulă. Sunt aici, înţeleg şi este totul în regulă.*

Aşa că mi-am strâns braţele în jurul taliei sale, mi-am proptit faţa de pieptul lui larg şi l-am strâns cu putere. Ash a expirat profund scoţând un sunet care semăna cu un geamăt şi apoi m-a cuprins în braţe la rândul său. I-am simţit buzele pe creştet, apoi nasul şi apoi obrazul, ca şi cum şi-ar fi mângâiat faţa de părul meu. Ca şi cum mă însemna sau ca şi cum ar fi vrut să-mi lase urme de el pe mine, ca şi cum şi-ar fi dorit să rămână acolo cu faţa îngropată în şuviţele ciufulite pentru tot restul vieţii.

— Parcă ai fi făcută să mă linişteşti, mi-a spus, cu buzele lipite de părul meu auriu.

— Îmi place să te fac să te simţi bine, am susurat. *Mai bine*, am auzit un gând îndepărtat, *voiai să-i spui că-ţi place să-l faci să se simtă mai bine.* Dar nu era adevărat în totalitate, nu era chiar aşa. Ideea de a-l face pe Ash să se simtă bine mi-a adus în minte tot felul de scene care implicau muşcat de buze... Şi nu ştiu ce fel de imagine i-o fi evocat lui Ash, probabil aceeaşi, pentru că am i-am simţit erecţia groasă apăsându-mi pelvisul.

M-am împins în el, provocându-i un geamăt adevărat de data asta, şi mâna i s-a înfipt în părul meu strângându-mi-l cu pumnul pe ceafă, trăgându-mi capul pe spate, exact cum îmi imaginasem la restaurant. N-a scos o vorbă, s-a uitat pur şi simplu la buzele mele deschise şi la gâtul

Scanned with CamScanner

expus, respirând cu greutate, cu erecția ca de fier apăsându-mi carnea.

Nu mi-a cerut nimic, n-a zis un cuvânt, dar întrebările i se citeau pe chip, pe corp, în penisul întărit şi pe mâinile aspre. *Îți place așa?* părea a mă întreba chipul lui. *Vrei mai mult? Te-ai târî la picioarele mele? Ai sângera pentru mine?*

Nu a pronunțat întrebările, dar eu i-am răspuns cu voce tare.

— Te rog, da.

Mâinile i s-au strâns mai tare pe părul de pe ceafă, pupilele i s-au dilatat şi, preț de o clipă perfectă, am crezut că mă va săruta din nou. Am crezut că mă va împinge jos, în patru labe, în mijlocul curții cu sculpturi, dându-mi motive să nu-mi mai jelesc virginitatea. Am crezut că mă va târî de păr până în camera sa de hotel ca să-mi arate ce însemna fiecare umbră care-i pâlpâise în ochii verzi ca o pădure.

Şi apoi, clipa s-a evaporat, s-a spart ca un val când întâlneşte malul. Energia s-a disipat, mâinile i s-au desprins din părul meu şi-a dispărut. A făcut un pas înapoi trecându-şi o mână tremurândă peste față.

— A fost deplasat din partea mea, a spus nesigur, frecându-şi fruntea cu degetul mare. Şi greşit. Scuză-mă.

Am făcut un pas înainte cu inima în mâini.

— Nu a fost greşit, ți-am spus da, Ash...

Dar ce-aş fi adăugat în continuare, ce-ar fi făcut el, s-a transformat într-o scenă vagă scrisă în jurnalul lucrurilor care ar fi putut fi, pentru că în acel moment bunicul meu a păşit în curtea cu sculpturi, îndreptându-se spre noi, nesuspectând nici măcar

Scanned with CamScanner

pentru un moment ceea s-a întâmplat între mine şi Ash cu doar câteva clipe înainte.

— Domnule maior Colchester! Mă întrebam dacă ai dispărut să te bucuri şi tu de puţină artă. E un păcat să vii să mănânci într-un loc făcut pentru privit.

L-am lăsat pe bunicul să mă tragă lângă el într-o îmbrăţişare şi să-mi dea o sărutare bărboasă pe tâmplă.

— Ash, vreau să zic, domnul maior, tocmai îmi explica povestea acestei statui. E una foarte tristă.

Ash a încetat să-şi mai frece fruntea cu degetul mare, părând a avea nevoie de mult efort pentru a-şi reveni.

— E o istorie din *Scripturile* evreieşti, a spus, cu un aer absent.

— Dacă e aşa, nu mă interesează, a răspuns bunicul. Toate poveştile alea din *Vechiul Testament* sunt prea macabre pentru oasele mele bătrâne. Este partea când ies de la slujbă să merg la baie.

— Nu faci aşa, bunicule, am zis.

— Dar n-ar fi amuzant dac-aş face-o? a întrebat cu ochi veseli. Oricum, ţi-o fur pe Greer deocamdată, dar n-am să mă scuz pentru că o vei revedea oricum diseară, să vă continuaţi poveştile sinistre din *Vechiul Testament*.

— Diseară? am întrebat şi eu şi Ash în acelaşi timp.

— La petrecerea lui Merlin, desigur, a spus tare bunicul. Vin cu nepoatele mele şi ştiu că tu vei veni cu extraordinarul căpitan Moore. O să aveţi şi mai multe de povestit.

Scanned with CamScanner

Buzele lui Ash s-au deschis, apoi s-au închis la loc. Apoi s-au deschis iar.

— Așa e. Eu și Greer trebuie să stăm de vorbă.

Privirea pe care mi-a aruncat-o era plină de dorință, aproape rugătoare, și m-a făcut să simt urma degetelor sale în părul meu. Doamne, l-aș fi lăsat să-și facă toate plăcerile, să-mi ceară orice. Îl doream atât de mult, încât mă simțeam aproape pregătită să fac și eu jurăminte nechibzuite.

— Abia aștept să mai stăm de vorbă, am spus cam fără noimă.

Ash nu a părut prea satisfăcut de răspunsul meu. Părea nefericit.

— Pe curând, fiule, a spus bunicul, iar eu i-am făcut cu mâna lui Ash, în vreme ce ne îndreptam spre ușă. El m-a salutat la rândul său, din nou cuprins de nemișcarea aceea greu de pătruns, și-am simțit un fior atunci când m-am întors și am părăsit curtea interioară.

Tocmai se întâmplase ceva și nu înțelegeam ce.

Scanned with CamScanner

12

Cu cinci ani în urmă

Abilene a țipat și și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu îmbrățișându-mă.

— O petrecere cu Maxen Colchester!

Tocmai îi spusesem despre petrecerea lui Merlin din acea seară și că bunicul ne invitase pe amândouă. Ochii ei albaștri-închis au clocotit de entuziasm și, trei secunde mai târziu, după ce s-a calmat puțin, a început să țipe și să mă îmbrățișeze țopăind.

— Doaaaamne, realizezi cât de fain o să fie?! a exclamat. E perfect, pică la țanc. *Maxen Colchester*. Cât am așteptat momentul ăsta!

Și apoi, ca și cum și-a dat seama că eu eram încă acolo, a adăugat:

— Poate vine cu prietenul ăla al lui drăguț, cel cu care apare mereu la știri.

— Embry Moore, i-am amintit, simțind un curent de adrenalină traversându-mi șira spinării. Mă simțeam de parcă mă puteam vedea din afara corpului meu, plutind, de parcă alunecam înapoi în timp, înapoi la Ash și la săruturile noastre de acum patru ani. Înapoi la curtea cu statui, cu mâinile ținându-mi strâns părul și cu ochii pe gâtul meu, ca un vampir înfometat. Dumnezeule, revedeam încontinuu chipul

Scanned with CamScanner

său în momentul acela, îi simțeam corpul apăsat de al meu!

— Corect, a spus Abilene, eliberându-mă din îmbrățișare și bătând din palme, Embry Moore. Și-apoi tu-l vei întâlni pe Embry și eu pe Maxen, ne vom îndrăgosti și vom trăi fericiți până la adânci bătrânețe. A spus-o cu un hohot care dezvăluia cât de ridicol suna totul, ca și cum ar fi înțeles că era o idee prostească, dar chiar și așa, ochii îi străluceau de energia aceea a ei care însemna că nimic nu-i va sta în cale. Mai văzusem aceeași energie înaintea meciurilor de lacross, înaintea întâlnirilor cu directorul școlii și de fiecare dată când se strecura noaptea afară din dormitor sărind de pe fereastră.

Pentru prima dată în patru ani, mica mea minciună prin omisiune nu a mai părut așa mică. Era cât pe ce să deschid gura să-i spun tot, nu știam exact ce, căci nu-mi pregătisem un discurs, când ea m-a întrerupt, înfigându-mi geanta în mână.

— Plecăm la cumpărături, a declarat. Și nu ne vom opri până nu găsim ținuta perfectă.

Și, așa cum făceam mereu, m-am lăsat atrasă în planurile ei. Cine știe ce ne putea aduce noaptea care avea să vină? Poate că Ash se va răzgândi și nu va veni sau poate nu va mai dori să stea de vorbă cu mine. Mă îngrozea gândul, deși o parte din mine știa că ar fi mai bine așa. M-ar durea înfiorător, dar nu atât cât m-ar durea să pierd prietenia lui Abilene.

Sau nu?

Scanned with CamScanner

Petrecerea lui Merlin avea loc pe acoperișul unui hotel de lux cu vedere spre râul Chicago. Când eu și Abilene am ajuns acolo, atmosfera părea deja încinsă. Și dacă bunicul se dusese acolo devreme pentru că intenționa să plece din timp ca să prindă o ședință planificată mai târziu în acea seară, Abilene a insistat ca noi două să ajungem la petrecere cam la o oră după începere, astfel încât să nu părem prea disperate sau chiar mai rău, să nu fim obligate să facem conversație cu oameni lipsiți de importanță.

Mi-am dat ochii peste cap când am auzit-o, dar nu m-am împotrivit. Eram prea emoționată la gândul de a merge acolo știind că-l voi întâlni pe Ash și nu i-a trebuit prea mult să mă convingă să mai stau o oră ascunsă la mine în cameră.

Iar când am ajuns, a trebuit să recunosc că Abilene luase decizia corectă. Una era să ieși din lift și să te pierzi în mulțimea ocupată să converseze și alta era să stai pe-acolo holbându-te stângaci la oaspeții care soseau. M-am oferit să merg să iau ceva de băut pentru mine și Abilene și m-am îndepărtat de ea trăgând în jos de fusta scurtă de culoarea zmeurii pe care Abilene reușise cumva să mă convingă s-o cumpăr.

— Domnișoară Galloway, s-a auzit o voce din spatele meu.

Surprinsă, m-am întors și am dat cu ochii de Merlin, pironit în spatele meu, elegant ca de obicei, într-un costum din trei piese. Până și părul de la spate, ciufulit de briza care sufla în acea seară, arăta rafinat.

Scanned with CamScanner

Dar toată eleganța aceea nu reușea să mascheze neplăcerea care-i scăpăra în ochii ca de onix, nici nemulțumirea ce-i trăgea în jos colțurile gurii.

— Domnule Rhys, am spus politicos, dând să mă întorc, cu pieptul bubuind de nervozitate.

M-a prins de braț înainte ca eu să mă pot întoarce și m-a răsucit îndepărtându-mă de la coada ce se strânsese în fața barului și conducându-mă într-un colț al terasei.

— Știu că ai venit aici la invitația bunicului tău, a spus imediat ce s-a asigurat că nimeni altcineva nu ne putea auzi și, de dragul lui, nu am să-ți cer să părăsești petrecerea. Deși ar trebui.

— Doriți să plec? am întrebat înmărmurită. Dintre toate lucrurile care mă îngrijorau, la așa ceva nu mă așteptasem. Că nu eram binevenită, adică.

— Desigur.

— Desigur? am repetat. Îmi cer scuze, dar nu înțeleg. V-am greșit cu ceva? Mă urâți cumva?

— Ură e un cuvânt folosit de tineri, mi-a spus, privindu-mă exasperat și mustrător. N-am niciun motiv să te urăsc. Sunt sigur că probabil știi că nu acționez și nu vorbesc fără a avea un motiv să o fac.

— Și ce motiv ați avea să nu doriți să mă aflu aici în seara asta?

La auzul cuvintelor mele, fața lui Merlin s-a înmuiat, permițându-mi să observ că sub masca de prădător, era, de fapt, un bărbat frumos. Frumos și obosit, exact ca Ash când l-am cunoscut.

— Am un motiv foarte bun, și anume că nu vreau să ai de suferit nici tu, nici cineva la care țin.

Scanned with CamScanner

Dar bănuiesc că pentru asta e deja prea târziu. Oftează şi-şi trosneşte gâtul, apoi continuă:

— Ţi-aminteşti seara aceea de la Londra când l-ai sărutat pe Maxen?

Obrajii mi s-au încins.

— Da. Nu că v-ar privi în vreun fel chestiunea.

Oftează din nou.

— Ba dimpotrivă. Nu că m-aş bucura că e treaba mea, dar ăsta e doar unul dintre lucrurile pe care nu le pot evita. Vezi, ţin foarte mult la Maxen. Cred că într-o zi, nu foarte îndepărtată, Maxen va deveni mai mult decât un erou. Cred că va deveni un lider. Iar un lider este puternic atât timp cât oamenii cu care se înconjoară sunt puternici.

Vorbele sale mă irită.

— Nu sunt o persoană rea, domnule Rhys. Şi nu sunt nici slabă, nici proastă.

— Cu siguranţă că nu, a adăugat Merlin negând din cap, m-ai înţeles greşit. Nu eşti, în niciun caz, nimic din toate astea. Dimpotrivă, eşti exact contrariul.

Nu mi-am putut da seama dacă tocmai îmi făcuse un compliment sau dacă îmi dăduse un avertisment, dar ştiam că nu voiam să-l pierd pe Ash, cel puţin nu din cauza lui Merlin.

— Nu sunt sigură că aveţi dreptate.

Merlin mi-a zâmbit trist.

— Uite cum stă treaba, domnişoară Galloway, nu e nevoie ca tu să fii convinsă de ceva. S-a terminat, că îţi place sau nu. Apoi m-a luat de umeri şi m-a întors cu faţa spre mulţime. Zgomotul petrecerii s-a

Scanned with CamScanner

diminuat până când n-a mai rămas decât sunetul respirației mele sacadate și al vântului bătând deasupra lacului.

Ash. Ash era acolo. Pieptul mi-a explodat.

Apoi s-a întors și am văzut că la brațul lui se afla o brunetă frumoasă. Ea a ridicat capul și i-a zâmbit, el s-a aplecat și a sărutat-o pe nas, apoi amândoi au râs. Soarele a făcut să-i sclipească un inel uimitor pe deget.

Ash era aici cu o altă femeie. Același Ash care fusese la un pas de a mă săruta mai devreme, care-și lipise erecția de mine, care-mi mirosise și sărutase părul de parcă ar fi fost singurul lucru pe care și-ar fi dorit să-l sărute și să-l miroasă pentru tot restul vieții. Am simțit o împunsătură de furie, ca un fulger fierbinte și alb. Și-apoi mi-am amintit cum s-a îndepărtat de mine în curtea cu statui, modul nesigur și neliniștit în care spusese *a fost deplasat, scuză-mă.* Tristețea profundă de pe chipul său când adăugase că trebuia neapărat să stăm de vorbă mai târziu.

Bineînțeles. Totul avea sens acum: sărutul neîmplinit, nefericirea, *discuția*.

Pieptul mi s-a contractat și, undeva în profund, am simțit cum plăpânda speranță se năruia, lăsând în urmă doar fum și mirosul vag a ceea ce ar fi putut să fie.

— I-a cerut mâna ieri, a spus Merlin, cu vocea lustruită tăind vântul. Deci acum înțelegi cum stau lucrurile.

Simțeam că mă sufoc. Că nu pot gândi.

Și, da, înțelegeam cum stăteau lucrurile. Măcar atât puteam face.

Scanned with CamScanner

— De asta ar fi trebuit să te protejez, a continuat calm. De a afla acest lucru într-o situație publică.

M-am întors, mărind distanța dintre mine și fericitul cuplu, simțindu-mă dezorientată, slabă.

— Bineînțeles că putea întâlni pe cineva, am murmurat mai mult pentru mine. E normal. Doar nu e preot. De ce să nu fi avut o relație?

Dar, sincer, nu mi-l imaginasem niciodată pe Ash cu o altă femeie, niciodată nu-mi trecuse prin cap așa ceva. Realitatea a devenit și mai cruntă, pentru că era atât de evidentă. Era arătos și celebru, blând și încântător, de ce să nu se poată îndrăgosti de o femeie frumoasă? De ce nu mă gândisem oare la asta?

Oricare ar fi fost motivele, mi-era îngrozitor de rușine. Mi-era rușine că mă îndrăgostisem de un bărbat pe care nu-l cunoșteam, mi-era rușine că sperasem să-și amintească ceva ce se întâmplase în altă țară cu patru ani în urmă, rușinată de tinerețea și neștiința mea, de cât de neajutorată și stupidă mă simțeam.

— Ar trebui să plec, am spus brusc, simțind o durere familiară în gât. Trebuie să plec.

Merlin nu a spus nimic ca să mă oprească, a dat însă ușor din cap.

— Ești o fată de treabă, Greer. Și meriți să fii fericită. Singurul lucru pe care ți-l cer este să îți ții sărutările pentru tine încă puțin. Și într-o bună zi îți vei găsi și tu finalul tău de basm.

Nu voiam să nu sărut pe nimeni și, cu siguranță, nu mă interesa o promisiune vagă cum că voi fi și eu fericită *cândva*. Îl voiam pe Ash și simțeam că după-amiaza asta, în curtea cu statui, îmi pecetluise

Scanned with CamScanner

cumva soarta. Eram condamnată să-l doresc și să nu-l am, să țes tapiserii precum *Doamna de Shalott*[2], în care să-mi exprim durerea și devoțiunea în toți anii ce aveau să vină.

— La revedere, am murmurat înghițind nodul din gât și îndepărtându-mă. Merlin a rămas în colț, înlănțuindu-mă cu privirea pe când eu încercam să fug, ținându-mă legată de el și de cuvintele lui îngrozitoare. Și aveam o teribilă premoniție că voi rămâne legată de lanțurile acelea ani la rând. Blestemul meu, pedeapsa pentru un păcat pe care nu m-am putut abține să-l comit, care mă urmărea chiar și acum.

Blestemată din cauza unui sărut. Așa fac vrăjitorii, nu?

Aveau să urmeze lacrimile, știam, și curând chiar. Mi-am ținut capul în jos, mergând cât puteam

---

[2] *Doamna de Shalott (Lady of Shalott)* este titlul unei picturi în ulei ce poartă semnătura artistului englez John William Waterhouse (1849-1917). Tabloul înfățișează o scenă de la sfârșitul poemului omonim al lui Alfred Tennyson.
Textul descrie suferințele doamnei de Shalott, blestemată să trăiască într-un turn izolat, unde nu îi era permis nici să se uite pe fereastră. Singurul mod în care putea observa lumea exterioară era prin intermediul unei oglinzi poziționate în dreptul ferestrei. Astfel, își ocupa timpul realizând tapiserii ce înfățișau scene inspirate din ceea ce vedea în oglindă. Într-una din zile, îl zărește în oglindă pe Sir Lancelot și rămâne fermecată de frumusețea cavalerului. Uitând de blestem, îi face cu mâna și se uită la el direct pe fereastră. Imediat, oglinda se sparge. Doamna de Shalott coboară din turn și se urcă într-o barcă în încercarea de a ajunge la castelul Camelot, reședința lui Lancelot. Aceasta este scena pictată de Waterhouse, cu femeia în barcă, alături de una din tapiseriile sale, de un crucifix, un felinar și de trei lumânări. Una singură a mai rămas aprinsă, anunțând că sfârșitul este aproape. Pictura prezintă, printre altele, chipul deznădăjduit al femeii, de un dramatism impresionant, aceasta înțelegând că visul său de a-l revedea pe cavaler nu se va împlini niciodată. Capodopera a intrat în posesia lui Sir Henry Tate, care a expus-o în 1894. Poate fi admirată în muzeul londonez *Tate Britain*, potrivit tate.org.uk– sursă: https://www.agerpres.ro

Scanned with CamScanner

de repede fără să privesc înainte, navigând printre oameni de afaceri cercheliți și lobbyiști și senatori, încercând să nu mă împiedic de sofa și de mesele din sticlă, amintindu-mi vag că liftul se afla în centrul terasei.

Și, bineînțeles, dat fiind că nu mă uitam pe unde mergeam, iar mintea mi-era așa de ocupată de vorbele lui Merlin și inima distrusă de rana mortală pe care o încasase, m-am împiedicat de o treaptă pe care nu o văzusem și-am căzut direct la pieptul puternic al lui Ash.

N-aveam de unde să știu că se afla acolo, încercasem să evit să ajung în apropierea lui, dar în momentul în care mâinile mi s-au proptit de pieptul lui solid și m-a apucat de umeri să mă împiedice să cad, am fost sigură că era el. Trupul și mâinile acelea îmi rămăseseră gravate în minte pentru totdeauna. Mai mult decât gravate, însemnate cu fier roșu.

Obrajii mi-au devenit roșii de umilință, pulsul mi-a luat-o razna și mi-am simțit pieptul apăsat de greutatea stânjenelii. Să mă sprijin de singurul bărbat pe care mi-am dorit întotdeauna să-l ating și să trebuiască să eutanaziez instant acea fantezie... În clipa aceea am realizat că urma să se căsătorească cu o altă femeie.

Pleacă, pleacă, pleacă îmi urla mintea, panicată, țipând ca un miel, dar corpul meu se topea sub atingerea lui, implorând să mă țină mai strâns și să mă dizolv în momentul acela pentru totdeauna.

Am reînceput să respir, dar nu-mi mai găseam vorbele. Mi le furase el.

— Greer, a șoptit trăgând cu greu aer în piept. Pupilele i s-au micșorat și apoi s-au dilatat ca un lac

Scanned with CamScanner

negru, ca și cum ar fi pășit dincolo de o ușă invizibilă într-un fel de întunecime pe care nimeni altcineva nu o putea vedea. Și-a trecut limba pe buza de jos, de parcă, inconștient, își amintea sărutul nostru, după-amiaza care abia trecuse, și am lăsat să-mi scape un sunet mic pe care doar el l-a putut auzi. Mâinile i s-au strâns pe coatele mele.

Simțeam privirea lui Merlin, cu brațele adâncite în buzunarele elegante, așteptând să vadă ce voi face. Așteptând și observând dacă lanțurile care mă făceau prizoniera sa și avertismentele funcționau.

— Îmi pare rău, am bâlbâit cu capul plecat pe pieptul lui Ash. Trebuie să plec.

Am încercat să fac un pas înapoi, dar mâinile sale au rămas ferme pe brațele mele, arzându-mi cu ochii creștetul capului. Nu voia să-mi dea drumul și nici eu nu voiam să o facă, dar nu puteam continua treaba asta, orice ar fi fost ea. Nu puteam pretinde că suntem două simple cunoștințe discutând despre una sau alta. Nu mă puteam preface și zâmbi sau răspunde politicos la întrebări, când știam că el va pleca acasă în seara aceea cu cea care, cândva, curând poate, urma să îi devină soție.

M-am extras cu putere din mâinile sale, am făcut câțiva pași înapoi și m-am răsucit, sfârșind prin a mă ciocni de logodnica lui Ash care se întorcea de la bar cu câte un pahar de martini în fiecare mână. Ne-am lovit una de cealaltă și rochia mi s-a îmbibat cu gin, materialul zmeuriu transformându-se într-un maro închis.

— Scuză-mă, sunt teribil de neîndemânatică! a exclamat în vreme ce eu clipeam, incapabilă să procesez ceea ce tocmai se întâmplase. Îmi pare atât

Scanned with CamScanner

de rău, stai, uite... și așezând paharele pe jos, a început să-mi șteargă rochia cu a ei, agitându-se în jurul meu cum fac femeile de treizeci de ani cu surorile mai mici.

Știu acum că numele ei era Jenny, Jennifer Gonzales, în curând Jennifer Gonzales-Colchester, avocat în dreptul familiei și trăgător amator, dar în acel moment știam doar ce puteam vedea. Că era adorabilă, cu ochii mari, castanii, și pielea cu culoarea ambrei.

Că era bună, după felul în care se tot scuza și încerca să-mi usuce corsetul cu tivul rochiei ei vaporoase. Că era fericită, pentru că Ash o făcea fericită.

Și am înțeles că uneori, când ești rănit de moarte, nu e neapărat vina cuiva. Uneori, lumea este un loc nemilos, și ar fi fost incorect să le port pică pentru că erau fericiți, chiar dacă asta însemna ca eu să fiu nefericită.

Lacrimile îmi ardeau fierbinți în ochi, gata să curgă, și i-am îndepărtat mâna lui Jenny.

— Mulțumesc, e în regulă, am zis răgușit. Vă rog să mă scuzați, trebuie să plec.

Și am trecut pe lângă ea, spre lift. Nu mă gândeam decât să fug, eram disperată. Sfâșiată de dorința de a fi singură, i-am ignorat îngrijorarea din voce și șoaptele oamenilor din jurul nostru.

Dar n-am putut să nu iau în seamă vocea lui Ash. Eram aproape de lift, aproape liberă, când l-am auzit strigându-mă:

— Greer?

Nu voiam să privesc înapoi, dar, în același timp, era singurul lucru din lume pe care mi-l

Scanned with CamScanner

doream. Capul mi s-a rotit fără să mă pot împotrivi şi l-am văzut pe deasupra umărului. Se uita înapoi, către colțul îndepărtat în care se afla Merlin, apoi s-a întors spre mine, derutat, şi dintr-odată a părut că face legătura, realizând ceea ce se întâmplase. A păşit spre mine, implorându-mă din ochi să mă opresc, dar n-am putut. Nici chiar pentru el nu m-aş fi lăsat eviscerată în public. M-am întors şi-am apăsat cu putere, repetat, butonul liftului. Din fericire, s-a deschis imediat şi am păşit înăuntru. Am refuzat să ridic privirea, ațintindu-mi ochii pe butonul care închidea uşile, pe care l-am apăsat tare, până mi s-a albit degetul. În ultimul moment, l-am zărit zicându-i ceva lui Jenny şi venind spre mine. Am intrat în panică.

Din fericire uşile liftului au alunecat şi s-au închis, permițându-mi în sfârşit să fiu singură. Cu o smucitură uşoară, a început să coboare, iar eu m-am trântit de peretele de oglindă, izbucnind, într-un final, în plâns.

Încă plângeam când uşile liftului s-au deschis în holul hotelului. De fapt, lacrimile se transformaseră în suspine zgomotoase şi supărătoare, care mă lăsau fără respirație, contorsionându-mi chipul şi transformându-l într-o mască urâtă şi scălâmbată. Telefonul bâzâia insistent în buzunarul hainei. Am bâjbâit după el ieşind din lift, încercând să-mi maschez suspinele, fără să reuşesc, şi ascunzându-mi privirea de orice persoană prezentă în jur. Am reuşit într-un final să dau de el şi să văd mesajele de la Abilene care

Scanned with CamScanner

soseau în succesiune rapidă, fără să-mi lase timp să le citesc.

Abilene: eşti bine?

Abilene: ai plecat de la petrecere

Abilene: părea că ai fugit spre uşă

Abilene: maxen *este* aici dar, pizda mă-sii, e cu o femeie

Abilene: avocat sau ceva

Abilene: te mai întorci? vino înapoi sus să vedem ce facem cu max şi cu tipa asta avocat

Dă-o-n mă-sa, Abilene! Am încercat să-mi şterg ochii ca să pot vedea ecranul telefonului şi să pot răspunde, dar lacrimile nu se mai opreau, şi-apoi am sfârşit într-o învălmăşeală de oameni care intrau în hotel şi, pentru a treia oară în acea seară, m-am ciocnit de o persoană.

— Băga-mi-aş, am înjurat împleticindu-mă şi încercând să ajung la uşă.

— Cuvintele mele preferate, aud o voce plăcută şi lină, hipnotică. Împotriva voinţei mele, mi-am ridicat capul şi-am dat cu ochii de *aproape* cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată. Frumuseţea sa era pur fizică, în vreme ce Ash era atractiv mai ales prin felul său de a fi. Dar bărbatul acesta, cu ochi albaştri ca de gheaţă şi pometi pe care Iisus însuşi i-ar invidia, era frumos, indiferent de ce tip de persoană ar fi fost.

Era cât pe ce să-i zâmbesc printre lacrimi, când mi-am dat seama că mai văzusem şi ochii aceia albaştri şi pometii aceia înainte. Zâmbetul mi-a îngheţat pe faţă.

Scanned with CamScanner

Era Embry Moore, cel mai bun prieten al lui Ash. Asocierea a fost suficientă pentru a resimți panică, și fizic, și mental. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să interacționez cu cineva apropiat lui Ash.

— Pardon, am murmurat, cu lacrimile curgându-mi mari și fierbinți pe obraji, înceţoşându-mi vederea. L-am ocolit și-am ajuns la ușa rotativă care ducea afară, spre trotuar. Eram în sfârșit liberă să respir aerul călduț, să aud claxoanele taxiurilor și sunetele îndepărtate de sirenă.

Am respirat adânc, încercând să-mi rețin lacrimile suficient cât să pot concepe un plan. Trebuia să mă gândesc la Abilene, bineînțeles, și la cum să evit întrebările bunicului, pentru că sigur mă va interoga când se va întoarce de la întâlnirea sa și mă va găsi acasă devreme, plângând cu nasul în pernă. Mi-a trecut prin cap că m-aș putea preface că dorm, era și asta o posibilitate... Oricum ar fi fost, trebuia să plec de acolo.

Trebuia să-i spun lui Abilene că mă hotărâsem să merg acasă, și-apoi să mă ascund până când îmi venea în minte modul potrivit de a minți în legătură cu ceea ce se întâmplase în seara asta sau, cel puțin, să ascund faptele. Dar când mi-am căutat telefonul, n-a fost chip să dau de el, nu era în niciun buzunar și, fix în momentul acela, am auzit pași apropiindu-se.

M-am întors și l-am văzut pe Embry venind spre mine cu telefonul în mâna întinsă. Ca și Ash, purta o cămașă cambrată, dar spre deosebire de el, avea pe deasupra o vestă gri și un sacou de aceeași culoare.

Mânecile cămășii și ale sacoului erau suflecate. În mocasini și pantaloni albaștri cu manșetă, arăta ca

Scanned with CamScanner

un playboy fugit de pe yachtul său, şi, în ciuda stării în care mă aflam, nu am putut să nu-i apreciez silueta grațioasă şi zveltă, în vreme ce păşea sigur pe el către mine.

— Ți-a căzut ăsta, mi-a spus torcând sofisticat, un tors care denota bani şi educație şi privilegii.

— Mulțumesc, am bolborosit luând telefonul de la el şi încercând să mă şterg pe față cu mâna liberă.

— Eşti bine? m-a întrebat aplecându-şi chipul spre al meu.

— Sunt bine, m-am răstit întorcându-mă şi pornind la pas. Era tare nepoliticos să plec aşa, ştiam, dar nu m-am putut abține. Era dovada unei seri complet ruinate.

După câțiva paşi, lacrimile au început în sfârşit să se mai răărească. Aveam un plan, îmi recăpătasem telefonul şi, dacă reuşeam să ajung la hotelul unde era cazat bunicul, aş fi putut plânge până storceam din mine toată durerea şi rămâneam vlăguită. Trebuia să ajung acolo şi, ca să fac asta, trebuia să opresc un taxi.

M-am întors spre stradă, dar, spre uimirea mea, Embry Moore se afla în spatele meu, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor săi albaştri şi ridicoli.

— Eşti sigură că eşti bine? m-a întrebat îngrijorat. Din punct de vedere constituțional mă simt obligat să nu te părăsesc în starea asta.

— Sunt bine, am spus printre dinți. Şi oricum nu e treaba ta.

— Dacă stai să te gândeşti, cine ştie ale cui sunt treburile în general? a cugetat Embry. Asta e prima

Scanned with CamScanner

întrebare pe care omul I-a adresat-o lui Dumnezeu, știi? *Sunt eu păzitorul fratelui meu?*[3]

Am pufnit, luându-l în râs printre lacrimi și trăgându-mi nasul.

– Era o întrebare retorică pusă de un criminal ca să tărăgăneze o anchetă pentru o persoană dispărută. Dac-aș fi în locul tău, nu m-aș folosi de Cain ca argument introductiv în fundamentele umanității.

– John Steinbeck a făcut-o. Vrei să spui că *Șoareci și oameni*[4] nu e o carte bună?

– Vreau să spun că nu se poate face o comparație între primul criminal din istoria omenirii, frăția dintre fermierii emigranți și noi, aici, pe o bordură din Chicago. Împotriva voinței mele, m-am trezit că zâmbesc.

– Acum ești în mod deliberat lipsită de imaginație, mi-a spus bosumflat.

Nu era cinstit să fie atât de sexy.

– De asemenea, Steinbeck și-a încheiat o carte cu o scenă în care un adult era hrănit la sân, am subliniat, pentru că simțeam nevoia să zic ceva înainte să încep să mă holbez la gura sa atrăgătoare.

---

[3] *Geneza* 4:9. Este una dintre întrebările pe care le găsim pe primele pagini ale *Bibliei*.

[4] *Șoareci și oameni*, de John Steinbeck, unul dintre romanele clasice ale literaturii secolului trecut, este o poveste cu nuanțe parabolice despre prietenie și destin. Personajele centrale sunt doi muncitori sezonieri, George Milton, un tânăr inteligent și inimos, și Lennie Small, un uriaș naiv, cu o forță incontrolabilă și o întârziere mentală ce îl face să semene cu un copil mare. Cei doi bărbați, a căror înduioșătoare relație de prietenie ajunge să semene a dependență, se angajează ca lucrători la o fermă. Ei au un vis, un ideal, să strângă bani pentru a-și cumpăra un loc al lor, unde să trăiască *din belșugu' pământului*. Însă o serie de întâmplări tragice, provocate de naivitatea lui Lennie, de neputința lui de a distinge răul de bine, le năruie speranțele. (sursa www.carturesti.ro)

Scanned with CamScanner

— Pentru a ilustra *condiția umană*! a exclamat cu falsă frustrare. Cine nu a hrănit la sân măcar o dată în viață, cât să înțeleagă profunda dezumanizare la care duc sărăcia și strămutarea?

— Eu. N-am făcut-o niciodată.

— Bine, nici eu, dar dacă mă lași să-ți ofer ceva de băut în seara asta, am putea schimba situația. Pentru amândoi. A dat din sprâncene și scena a devenit atât de ridicolă, încât am chicotit.

— N-o să-ți permit să te hrănești la sânul meu, am spus, întrebându-mă cum de a ajuns această conversație atât de bizară și de amuzantă, și, de asemenea, când mă oprisem din plâns, pentru că tocmai mi-am dat seama că se întâmplase.

— Scoate-ți prostiile din cap, a spus compătimitor. Evident, voiam să spun că *eu* te voi hrăni pe tine la sân.

Iar am chicotit.

— Nu te-am considerat genul pervers.

— Nu mă consideri nicicum. Asta e problema noastră în acest moment.

Glumise, o spusese cu un rânjet care făcea să-i apară gropițe și dintr-odată mintea mi s-a umplut de imagini cu Embry sub mine, gemând și gâfâind, și obrajii mi s-au inundat de căldură.

El încă vorbea.

— Pot să-ți povestesc ce fantezie am eu acum?

Am dat din cap că da, puțin nesigură, dându-mi seama că mă îndepărtasem de bordură și stăteam chiar în fața lui.

Scanned with CamScanner

– Ei bine, fantezia mea cea mai recentă este să duc necunoscute extraordinar de frumoase să mănânce hot dog la *Navy Pier*[5]. Câteodată, când mă simt şi mai pervers, le invit să ne plimbăm cu feribotul.

Voia să spună că-şi dorea să facă lucrurile astea cu mine?

– Bănuiesc că pornografia e teribil de săracă în asemenea fantezii.

– Este. Reuşesc să le îndeplinesc doar în viaţa reală.

S-a apropiat şi mi-a oferit braţul şi, în ciuda cămăşii şi a sacoului, am putut remarca muşchii săi tari.

– Ce zici? Tu, eu, hot dogi şi discuţii despre Steinbeck?

Da.

Simţeam o incredibilă dorinţă de a mă ascunde, să plâng şi să strâng din dinţi, dar oricât de ocupată îmi era mintea de chipul lui Ash, tot mi-am dorit să spun da. Embry era atât de amuzant, inteligent şi natural într-un mod fermecător, iar eu eram mai bine după doar cinci minute petrecute cu el. Ca să nu mai spun cât de flatată mă simţeam de faptul că cineva aşa de faimos şi interesant precum Embry îşi dorea să-şi petreacă timpul cu mine.

În plus, era *al dracului de atrăgător.*

---

[5] *Navy Pier* a fost iniţial deschisă în 1916 ca zonă de divertisment şi facilităţi de expediţie, dar între timp a devenit una dintre atracţiile turistice cele mai populare din Chicago. Astăzi, Navy Pier se întinde pe 50 de acri de grădini, cu atracţii, magazine, restaurante, locaţii de concerte şi parcuri. Există o roată panoramică de 45 de metri şi un carusel istoric în *Navy Pier Park*.

Scanned with CamScanner

– Dar, nu trebuie să mergi la petrecerea aniversară?

Şi-a împreunat sprâncenele a nedumerire, apoi a înțeles.

– Ah, bănuiesc că dacă ştii cine sunt şi la ce petrecere ar trebui să fiu, tu probabil că vii tot de acolo, nu?

Mi-am întors privirea spre stradă, nedorind să-i răspund.

– Da.

– Ah. Şi apoi s-a oprit, spre uşurarea mea, însă, după câteva secunde, a continuat: Deci, ce zici? Adică, dacă tu poți trage chiulul de la petrecere, pot şi eu.

– Nu ştiu... îmi fixez privirea pe stradă pentru că ştiu că dacă m-aş uita la el, jocurile ar fi ca şi făcute. Intenționam să mă întorc la mine la hotel. Să închei seara aici.

– Ar fi tare păcat, a spus el uşurel, apropiindu-se cu un pas.

Mi-am permis să arunc o privire spre picioarele sale, la pantalonii cu manşetă pe sub care se vedeau câteva fire de păr deasupra gleznei. M-am întrebat cum arăta părul acela mai sus, pe pulpe şi pe coapse, dacă era fin sau des şi gros, bărbătesc. Dacă părul îi cobora de sub buric, până la penis. M-am întrebat cum s-ar simți dacă mi-aş trece degetele prin el sau dacă mi-aş freca picioarele de ale sale.

– Nici măcar nu ştii cum mă cheamă, am spus trăgând de timp.

– Ştiu că eşti foarte frumoasă. Că te pricepi la literatura americană a secolului XX. Ştiu că ai plâns şi

Scanned with CamScanner

aş face orice să te fac să zâmbeşti. Aş zice că e suficient pentru un hot dog şi o tură în roata panoramică, nu?

Rezistența mea, deja fărâmițată, s-a prăbuşit complet la picioarele mele, într-o grămăjoară inutilă în care zăceau ezitările şi bunele mele intenții. Am ridicat capul şi l-am privit în ochi ştiind că ceva avea să se schimbe. Că, poate, se schimbase deja.

— Mă cheamă Greer, am zis.

— Dulce Greer.

Modul în care mi-a pronunțat numele a sunat divin. Mi-am dorit să continue să o facă, să-mi repete numele fără oprire.

— Permite-mi să-ți ofer nişte mâncare de proastă calitate şi ceva lumină de neoane. Nu ştiu ce te-a făcut să pleci de la petrecerea lui Merlin în lacrimi, dar nu vreau să fie ultimul lucru pe care îl faci în seara asta. Cred ar trebui să decidem noi, nu?

— Da, am şoptit, strecurându-mi mâna pe brațul lui Embry. A rânjit spre mine şi lumea mea s-a schimbat pentru totdeauna.

Scanned with CamScanner

13

Cu cinci ani în urmă

Două ore mai târziu eu şi Embry ne legănam la înălțime într-o cabină închisă, singuri, cu gurile îndulcite de vată pe băț şi trupurile încinse de dorință reciprocă. Îi puteam simți mirosul acum, aducea a citrice şi a ceva cald, ca piperul, un miros care m-a făcut să-mi încleştez degetele picioarelor şi să simt impulsul de a-l săruta.

De o parte a cabinei în care ne aflam se vedea oraşul neobosit, strălucind, iar de cealaltă, oglinda neagră a lacului Michigan. La mijloc, eu şi Embry eram două figuri crepusculare, pe jumătate în umbră, pe jumătate iluminați de licărirea oraşului şi a parcului de distracții de sub noi. Ne aşezaserăm pe aceeaşi parte a cabinei, aproape, dar nu suficient de aproape şi, cu doar un minut înainte, Embry îmi luase mâna într-a lui. De-a lungul serii ne atinseserăm din neatenție - şi nu prea - degetele sau umerii. La un moment dat, el mi-a şters o bucată de acadea roz, rămasă în colțul gurii, dar felul în care mi-a apucat mâna a fost unul deliberat, intenționat. Mi-a prins-o ferm şi mi-a aşezat-o peste a lui. Apoi degetele ni s-au împletit şi inima mi-a tresărit.

Sigurul bărbat cu care mă ținusem de mână fusese Ash şi se întâmplase cu patru ani în urmă.

Scanned with CamScanner

Uitasem cum era să-mi simt palma alunecând pe altă palmă, cu degete masculine și mari strângându-le pe ale mele, mult mai subțiri. Evitasem orice formă de idilă sau orice partidă de sex de la întâlnirea cu Ash, din motive pe care nici eu nu le înțelegeam prea bine. Și acum, dintr-un moment de slăbiciune, eram cu un bărbat care părea întruchiparea tuturor idilelor și a sexualității. Până și defectele sale erau atrăgătoare: încruntăturile ocazionale când vorbeam despre trecut, eu fiind atentă să nu aduc vorba de Ash sau de bunicul meu, iar el și mai atent să evite discuții despre război și Carpatia. Modul îngâmfat în care flirta, obraznic și plin de încredere în sine. Zâmbetul fugar, frivol, care îi apărea când discutam despre viitor și despre locuri pe care ne-ar plăcea să le vizităm.

Îl simțeam *real*, o persoană care emana încredere în sine, dar care uneori avea momente de nesiguranță, cineva care râdea pentru că nu știa alt mod de a îndepărta întunericul, un om dornic de conexiune, însă cu ceva ce-l împiedica, de undeva din adânc, să o lase să se întâmple.

Cu alte cuvinte, grație simțului observației ce mă caracteriza și înclinației spre analiză, nu mi-a scăpat faptul că și el se simțea exact ca mine.

Pe toată durata nopții, de-a lungul discuțiilor noastre care au trecut de la *Cambridge* la literatură și la frumusețea Peninsulei Olimpice unde crescuse, nu m-a întrebat nici măcar o dată despre petrecere. Nu m-a întrebat de ce mă găsise plângând, cu rochia plină de gin, încercând să opresc un taxi. Și-i eram recunoscătoare pentru asta. Atât de recunoscătoare, încât am simțit că-i pot face mărturisiri în legătură cu evenimentele de la petrecere, chiar dacă doar în termeni vagi.

Scanned with CamScanner

M-am uitat la mâinile noastre împreunate și la chipul său, l-am surprins privindu-mă cu o expresie de interes și o poftă reținută, așa cum s-ar uita o pisică la o jucărie pe care i-o miști aproape de mustăți, înainte de a sări la ea.

Am luat o gură de aer.

– Era cineva la petrecerea din seara asta.

A dat din cap, de parcă așteptase toată noaptea să-i vorbesc despre asta.

– Un cineva bărbat?

– Un cineva pentru care simt lucruri. Și, da, e vorba de un bărbat.

Modul amuzat în care și-a curbat buzele îmi spunea că abia se putea abține să mă ia peste picior, făcându-mă plicticos de heterosexuală și de banală, și am apreciat atitudinea lui. Îmi plăcea modul în care ne tachinam, dar voiam și să scap de greutatea asta de pe suflet.

– Au trecut ani buni de când el și eu.... mă rog, nu suntem împreună în sensul adevărat al termenului. Dar eu mă simt încă legată de el. Azi după-amiază ne-am întâlnit pe neașteptate și, pentru un moment, am crezut că și el simte același lucru pentru mine. Dar apoi l-am văzut la petrecerea din seara asta cu altcineva. Și m-a durut. M-a durut și m-am înfuriat pe mine că mă durea, pentru că nu aveam niciun drept. Nicio persoană normală n-ar iubi timp de patru ani fără cel mai mic semn de încurajare, fără vreo interacțiune care să-i susțină sentimentele și apoi să se simtă rănită când devine evident că relația respectivă nu ar avea nicio șansă. Mi-am lăsat capul pe spate sprijinindu-mă de scaun și am încheiat: sunt dezgustată de mine.

Scanned with CamScanner

Embry mi-a dat drumul la mână şi, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva îl dezgustasem şi pe el, dacă ceva din povestea mea i-ar putea da impresia că aş avea nevoie de el, că îl amăgesc sau că m-aş agăța de persoana lui în vreun fel. Dar el s-a ridicat şi s-a aşezat în fața mea, îngenunchind între picioarele mele şi mi-a luat mâinile într-ale lui. Cabina avea podeaua din sticlă şi, printre genunchii lui Embry îmbrăcați în albastru, puteam vedea un carusel învârtindu-se amețitor în depărtare şi oameni în miniatură mişcându-se, făcând cumpărături şi mâncând, ca nişte marionete minuscule într-o casă de păpuşi.

Embry mi-a cuprins fața cu mâinile şi n-am avut nevoie de încurajare să-mi pun palmele pe adâncitura maxilarului său şi pe pomeți, să-mi plimb degetele pe linia puternică a nasului până sus pe fruntea bombată. Mi-am rătăcit mâinile prin părul său castaniu deschis, des şi moale, aproape creț, apoi am coborât pe gât, mângâindu-i pielea caldă de sub guler.

— Dulce Greer, a murmurat închizând ochii şi sprijinindu-şi capul pe genunchiul meu. Şi eu sunt dezgustat de mine.

Mâinile mi s-au oprit, sorbindu-i cuvintele.

— Ştiu exact cum te simți. Şi eu am pe cineva în suflet, de ani de zile, cineva care nu este al meu. Nu a contat că am implorat, nici cât.... şi respirația i s-a oprit... cât m-am dăruit. M-a distrus, mi-a făcut atâta rău încât nu cred că e posibil să găsesc vreodată pe altcineva. Sunt condamnat să fiu nefericit pentru eternitate.

Am reînceput să-l mângâi plimbându-mi degetele, cu inima frântă, şi pentru el, şi pentru mine,

Scanned with CamScanner

iar Embry mi-a apucat încheieturile şi a depus pe fiecare câte o sărutare delicată. Pe a doua mână am simţit atingerea imperceptibilă a limbii sale, exact deasupra venelor albăstrui, şi ceva mi s-a strâns pe dinăuntru. Eram din nou fata care scria e-mail-urile, fata care-şi dorea lucruri *neruşinate*, *nepermise*, şi le dorea în cel mai sfâşietor şi nesăbuit mod.

– Nu vreau să fiu nefericită în seara asta, am susurat, iar Embry şi-a ridicat capul cu ochii săi albaştri, de nepătruns, în umbră. Nu vreau să mă simt condamnată sau dezgustată. Nu vreau să mă gândesc la el.

– Pot face asta pentru tine, a spus, cu voce joasă. Dacă mi-o ceri.

Nu simțeam decât mirosul lui în acel moment. Piper şi lămâie şi promisiuni.

Greer cea curajoasă a vorbit în locul meu.

– Atunci fă-o.

Ash ar fi ezitat, nu din lipsă de interes, dar din precauție, din nevoia de a obține consimțământul meu şi de a stabili limite, pentru că Ash era... *este*... un monstru conştient de sine. Perfect conştient de semnele pe care le putea lăsa pe corpul şi în sufletul iubitelor sale, de cât de periculos era.

Embry nu a ezitat. Nu a cerut lămuriri, nu a precizat reguli şi nu a stabilit cuvinte de siguranță. Nu m-a întrebat nici ce aveam nevoie, nici ce aş fi vrut în pat, cu câți bărbați am fost şi dacă voiam cu prezervativ sau fără. A lăsat toate aceste întrebări fără răspuns, nepronunțate şi, cu un sărut mistuitor, mi-a arătat ce înseamnă bucuria de a te abandona, de a nu te preocupa de garanții, lăsându-te pradă pasiunii, uitând de tine. Am răspuns sărutului său. Nu am

Scanned with CamScanner

pierdut din vedere lanțurile lui Merlin, ci m-am eliberat de ele, abandonându-le intenționat.

Nu aveam să țin niciuna dintre sărutări pentru mine, îmi propusesem să i le dau pe toate lui Embry.

Și la dracu cu urmările!

Când roata panoramică și-a terminat tura, eram deja șifonați și fără suflu, iar când, în sfârșit, ne-am urcat într-un taxi, n-am făcut niciun efort să ne ținem mâinile la locul lor. Nu mă mai giugiulisem cu nimeni, și, oricum, ultima dată când mă sărutase cineva fusese cu patru ani în urmă, prin urmare experiența pe care o trăiam era îmbătătoare. Modul în care Embry îmi respira în gură, tresăririle scurte când mâinile mele găseau câte un loc nou, micile mormăituri când m-am deschis pentru el, buzele și brațele și picioarele, ignorând prezența taximetristului pe scaunul din față.

Am plătit cursa în grabă, apoi Embry m-a înhățat din taxi, trăgându-mă prin holul hotelului unde stătea atât de repede, că a fost nevoie să încep să alerg ușor ca să mă pot ține după el. Și apoi ușa liftului s-a-nchis, m-a împins în perete și eu mi-am strâns picioarele în jurul șoldurilor lui, simțindu-i erecția exact acolo, în centrul meu, în timp ce gura lui deschisă și fierbinte îmi devora gâtul și clavicula. Indiferent de cât de des mă masturbasem sau mă satisfăcusem cu un vibrator, nimic nu se putea compara cu senzația fizică de a avea un bărbat stârnit și nerăbdător între picioarele mele. Senzația de șolduri înguste frecându-se de mine, fără niciun alt gând în minte, căutând ușurare, mâini

Scanned with CamScanner

care-mi trăgeau de rochie şi de cupele sutienului, imaginea unui bărbat cu capul înfundat între sânii mei, scormonind şi muşcând şi sugând, toate mă înnebuneau.

Şi-apoi uşile liftului s-au deschis.

M-a înşfăcat din nou trăgându-mă după el şi, pentru că nu era nimeni pe hol, nu m-am deranjat să-mi aranjez rochia, nici sutienul. În schimb, am stat în spatele său în timp ce îşi căuta frenetic cheia de la cameră, cu fusta ridicată, părul ciufulit şi sânii pe-afară, implorându-l să se grăbească. Când s-a întors şi m-a văzut expusă şi tânguind de dorinţă, a lăsat să-i iasă un geamăt puternic. Uşa s-a deschis cu un clic, a răsucit de mâner şi am intrat în camera întunecată, luminată doar de silueta oraşului de dincolo de fereastră.

M-a tras atât de tare că m-am împiedicat de prag, dar n-a contat pentru că m-a prins, m-a ridicat şi m-a dus direct în pat. S-a aşezat deasupra mea dezbrăcându-se de sacou, de vestă şi cămaşă şi s-a coborât peste mine fără să mai aştepte să-şi scoată pantofii. I-am auzit apoi căzând pe podea, unul după altul, la fel şi foşnetul făcut de geaca de pe mine când m-a cuprins în braţe. I-am simţit respiraţia întretăindu-se când corpurile noastre s-au atins, am auzit suspinul meu de răspuns când mi-a îndoit genunchii şi mi-a desfăcut picioarele, iar apoi şi-a proptit erecţia pe mine.

Gura lui a zdrobit-o pe-a mea şi am simţit că mă pierd. M-a sărutat de parcă era ultimul lucru pe care-l făcea, ca şi cum urma să nu mă mai vadă niciodată, pe mine sau oricare altă femeie. M-a sărutat de parcă mă ştia, de parcă-mi cunoştea durerea, iar eu nu mai trăisem aşa ceva cu nimeni înainte.

Scanned with CamScanner

I-am zgâriat pieptul cu unghiile, l-am ciupit de sfârcurile plate făcându-l să mormăie de plăcere. Cu mâinile pe curea, s-a ridicat în genunchi și eu l-am urmat, încercând să-i deschid catarama cu mâinile tremurând, o misiune aproape imposibilă dat fiind că în același timp el încerca să îmi dea geaca jos. Trăgeam disperați de haine și gemeam frustrați aplecându-ne să ne sărutăm și-apoi cureaua a dispărut și pantalonii i s-au deschis, iar geaca mea a sfârșit pe undeva prin întunericul camerei. Când s-a întins din nou peste mine, eu m-am arcuit sub el căutând contactul, dorind să-i simt presiunea, iar el mi-a răspuns cu aceeași dorință. Mi-am aruncat pantofii cu toc din picioare și cu degetele eliberate i-am împins în jos betelia pantalonilor peste fundul tare și musculos. Păsărica mea și penisul său erau acum despărțite doar de jerseul moale al boxerilor lui și de bumbacul delicat al chiloților mei. Și-a înșurubat șoldurile în mine făcându-mă să strig de plăcere, cu unghiile înfipte în spinarea lui.

— Băga-mi-aș! a mormăit cu gura pe gâtul meu, împingând din nou. O să termin așa, frecându-mă de tine ca un adolescent.

Aș fi juisat și eu, în poziția aia, cu clitorisul zdrobit de penisul său, frecându-ne unul de celălalt prin materialul care adăuga o senzație de asprime. Dar pentru Embry nu era suficient și nici pentru mine, pentru că descătușasem unul în celălalt cea mai adâncă disperare, genul acela de disperare care nu ar fi găsit satisfacție decât autoconsumându-se, luând foc și arzând până se făcea scrum.

Prea nerăbdător să-mi scoată rochia cum trebuie, Embry a apucat bretelele și a tras-o în jos până la brâu, rămânând strânsă în jurul taliei.

Scanned with CamScanner

— Sânii, a murmurat, vreau să ți-i văd.

Am reușit să-mi dau jos sutienul cu mișcări zvârcolite. Și-a înfipt gura și degetele aspre în ei, făcându-mă să scâncesc, și, dintr-odată, conversația noastră de mai devreme despre hrănitul la sân nu a mai părut așa nebunească, atât de ridicolă. Aveam ciudata senzație că se hrănea din mine, într-un sens metaforic, ca un vampir care căuta ajutor undeva în corpul meu. Căuta hrană și eliberare și viață, iar eu nu-mi doream decât să i le ofer.

Lingea, sugea și mușca, abandonându-se sieși și nevoii sale. Spre deosebire de Ash, care mă atinsese și mă sărutase cu deliberată intenție și îndemânare, care-mi deșteptase sufletul cu o singură atingere a buzelor, care mai târziu avea să trezească animalul submisiv din mine, Embry mă săruta cu pasiune și cu foc, fără niciun alt gând. A trezit femela din mine și, doar așa, sub corpul său, am reușit să găsesc în mine o ființă încrezătoare și avidă de pasiune.

Fără a mă gândi, împinsă de nimic altceva decât de nevoie oarbă, i-am condus capul lui Embry mai jos, dincolo de rochia mototolită în jurul mijlocului, dincolo de ombilic, încleștându-mi degetele în părul său când gura lui a atins bumbacul umed care mă acoperea. A inhalat și a gemut profund, un geamăt care mi-a ajuns până în măduva oaselor.

Și-a înfășurat degetele în marginile chiloților mei trăgându-mi-i jos și aruncându-i lângă geaca de piele. Atenția i-a revenit spre locul meu secret, strecurându-mi o mână pe sub șolduri pentru a mă ridica mai aproape de gura lui, iar pe cealaltă a așezat-o astfel încât să-mi poată mângâia cu ușurință abdomenul. Mi-a sărutat mai întâi pubisul, apoi, pe rând, interiorul fiecărei coapse și-a ajuns

Scanned with CamScanner

acolo. Şoldurile mi-au tresăltat involuntar din cauza senzației.

Era prea mult, prea mult, deşi abia începuse. Nu simțisem niciodată aşa ceva, nu ştiam cum se simte o gură umedă alunecând pe o carne umedă. Nu ştiam că muşcăturile pe clitoris sau suptul labiilor pot fi atât de delicate. N-aveam de unde să ştiu cum e să simți mângâierile acela circulare sau o limbă tare mişcându-se înăuntrul tău. Dac-aş fi ştiut, Doamne, dac-aş fi ştiut, n-aş fi refuzat niciodată vreuna dintre multele invitații primite când eram la *Cambridge*.

— Ce gust bun ai, a mormăit Embry cu capul între picioarele mele. Juisează pentru mine acum, da? Lasă-mă să te gust în timp ce se întâmplă. Am dat din cap, deşi el nu mă putea vedea, am dat din cap în pernă, zvârcolindu-mă şi gâfâind şi ținându-i capul cu mâinile, frecându-mă de el. De gura lui, de fața lui, luându-mi plăcere din fiecare atingere a clitorisului, din fiecare mişcare a limbii sale pricepute. Şi plăcerea-mi creştea în corp, şi creştea, şi creştea ca straturile, depunându-se unul după altul, ridicându-mă mai sus, şi mai sus, cu fiecare ondulare a şoldurilor şi cu fiecare mişcare a gurii sale, de parcă aş fi plutit.

M-am ridicat şi am privit în jos, la sânii mei goi şi la abdomenul acoperit de rochie, la şoldurile ridicate la nivelul gurii lui. Era atât de frumos în clipa aceea, cu lumina de la fereastră căzând pe genele care-i umbreau pometii, pe rotunjimea senzuală a umerilor şi a brațelor musculoase, pe buclele părului său des. Şi, *ahh*, şoldurile mişcându-i-se, împingând în saltea în vreme ce mă consuma, ca şi cum ar fi fost în mine, cu gura pe păsărica mea, atât de plin de nevoie, disperat să simtă contact şi frecare.

Scanned with CamScanner

Priveliştea aceea, bărbatul acela amețitor de frumos împingând în tot ce apuca, stârnit de gustul meu, m-a împins la climax. M-am încleştat pe gura sa şi-am scos un strigăt, cuprinsă de primul orgasm cauzat de atingerea altcuiva, răsucindu-mă şi împingând şi tremurând. Mi-a ținut şoldurile în loc împiedicându-mă să mă mai mişc, alunecând cu gura pe mine şi lingându-mă până valurile s-au mai liniştit, apoi s-a ridicat în genunchi din nou, ştergându-se la gură cu antebrațul. Penisul îi era atât de erect, încât glandul ieşise din elasticul boxerilor, stând drept până aproape dincolo de buric, strălucind umed în lumina slabă a oraşului.

Şi ochii aceia... părea a nu mai fi el. Se transformase în instinct pur, un corp tare mânat doar de o nerostită nevoie. S-a ridicat în picioare dezbrăcându-se de pantaloni şi de boxeri, apoi a plecat la baie de unde s-a întors, un moment mai târziu, cu un pachețel de plastic. Mi l-a întins fără să spună nimic. Mâna îi tremura.

— Am nevoie, a spus cu vocea fremătând. Atât. Nu *am nevoie de tine*, nici măcar *am nevoie să intru în tine*.

Doar *am nevoie*.

Natura instinctivă şi onestă a afirmației mi-a luat respirația. Şi eu aveam nevoie.

Doar pentru seara asta.

Dar alunecând pe marginea patului şi desfăcând pachetul de plastic, mi-am amintit de obstacolul care era virginitatea mea. Eram catolică, unii ar putea afirma că aş fi chiar devotată, dar nu țineam în mod deosebit la tradiția virginității până la căsătorie. Ash fusese cel care mă făcuse să mă feresc de aproape

Scanned with CamScanner

orice formă de contact fizic, cel puțin până în seara asta.

Oare să-i spun lui Embry? Să mă opresc?

Dar nu vreau să mă opresc.

Îmi doream să fiu futută, rău. Și să juisez din nou. Îmi doream în mod crud și vicios să știu că un alt bărbat intrase în mine, astfel încât, de fiecare dată când l-aș fi revăzut pe Ash, să pun între mine și el această experiență, astfel încât să mă pot apăra. În felul ăsta nu ar mai fi fost singurul care n-a așteptat, nu ar mai fi fost singurul care și-a văzut de viața lui. Aveam să mă culc cu cel mai bun prieten al său, aveam să strig numele altui bărbat, și-mi doream atât de mult să obțin satisfacția asta, încât îi puteam simți gustul în gură.

Da, aveam nevoie. Mi-ar fi plăcut oricum să fiu aici, în orice circumstanță, dar în situația de față, gelozia și durerea alimentau focul și mai abitir și, judecând după cum s-a umbrit privirea lui Embry văzând cum îi cuprind erecția cu mâna, mi-am putut da seama că nu eram singura care dorea să facă dragoste până dispărea orice urmă de demon din amândoi.

Nu aplicasem niciodată un prezervativ până atunci, dar Embry m-a ajutat, ținându-și penisul drept în timp ce eu derulam latexul peste el. Avea un penis magnific, gros și lung de vreo douăzeci de centimetri, drept și mândru, cu glandul violaceu închis și păr creț, scurt, la bază. Până și testiculele îi arătau bine, grele și pregătite să se elibereze. M-am întins pe spate în pat și i-am făcut semn să vină, pregătită să-l simt golindu-se în mine. Pregătită să-l simt eliberându-se.

M-a urmat, cu corpul încă tremurând din cauza efortului de a se abține, și s-a așezat peste mine.

Scanned with CamScanner

— Deschide, a spus printre dinții încleștați. Deschide-te pentru mine!

Nu mă întreba. Nici nu-mi cererea permisiunea. Putea fi o femeie oarecare sub el, orice gaură călduță disponibilă preț de-o seară, și gândul acesta atât de murdar și impersonal era eliberator și excitant.

Mi-am desfăcut picioarele și s-a poziționat acolo, cu glandul imens la intrare. Era prea mare, prea gros, mult mai mare decât degetele mele, și am strigat de durere. Voiam asta, știam că voiam, dar corpul meu părea a se lupta cu sine. Terminațiile nervoase îmi urlau de durere, dar în același timp ceva mult mai profund și mai necunoscut îmi șoptea să-l primesc, să mă mișc pe el, să-l las să mă penetreze.

— Iisuse, Greer, a murmurat Embry împingându-se cu forță în mine încă un centimetru. Umerii și pieptul îi străluceau de sudoare și buzele îi tremurau. Ești prea strâmtă. Nu reușesc...

S-a mai împins puțin, încă un centimetru. Am țipat din nou, cu ochii umplându-mi-se de lacrimi.

— Sunt virgină, mi-a scăpat.

A înlemnit.

— Nu vreau să mă opresc. Am simțit... Am vrut doar să-ți spun.

— Ai vrut doar să-mi spui... a repetat, căutându-mi privirea.

Ash s-ar fi oprit, ar fi vrut să știe cum mă simt. M-ar fi întrebat dacă îmi doream asta cu adevărat, să-mi pierd virginitatea cu el, într-o cameră anonimă de hotel. Pentru că Ash și-ar fi dorit peste poate să fie dur cu mine, să mă dezvirgineze în cel mai primitiv și aspru mod, s-ar fi forțat să se comporte precaut

Scanned with CamScanner

până când ar fi fost sigur că era ce-mi doream. Atunci şi numai atunci, ar fi eliberat bestia din el, monstrul adevărat.

Embry nu era Ash.

Sprâncenele i s-au împreunat, buzele i s-au desfăcut dând drumul aerului din piept cu atâta putere, încât am realizat că-şi pierduse orice urmă de control, apoi muşchii de pe abdomen i s-au contractat şi a împins până la capăt.

Am scos un sunet sfâşietor de durere pură, dar Embry se mişca nepăsător în mine, ca posedat. Mă simțeam de parcă aş fi fost despicată în două, tăiată în bucăți, aveam senzația că sunt invadată cu brutalitate. L-am zgâriat pe spate şi pe fese, uneori de furie şi durere, alteori de disperare să-l simt şi mai adânc în mine. În momentul acela corpul meu mi-era necunoscut, de parcă nici el nu ştia ce face, confuză fiind la ideea că un act atât de natural putea însemna atâta durere şi atâta dorință în acelaşi timp. Nu că aş fi simțit plăcerea imediat, nu asta vreau să spun, dar simțeam ceva în adânc, dincolo de plăcere şi durere, o poftă în sfârşit satisfăcută.

— Eşti cu mine, mi-a mormăit în ureche, continuând să intre şi să iasă din carnea mea virgină. Nu eşti cu el. Îmi dăruieşti asta *mie*.

Cuvintele lui m-au făcut să gem. Erau pline de posesivitate, erau întunecate şi aspre şi idolatre şi *nu-mi păsa*. M-a excitat să-l aud, să-l văd cuprins de pasiune la gândul că-mi rupsese himenul, iar asta a aruncat şi mai mult gaz pe inima mea geloasă şi rănită. Chiar mă dăruisem altcuiva. Nu lui Ash, ratase şansa şi mi-am imaginat că sunt satisfăcută acum. Că acoperisem durerea pe care o simțisem mai devreme văzându-l cu Jenny.

Scanned with CamScanner

Embry s-a ridicat în genunchi, încă înăuntrul meu, cu degetele înfipte în şoldurile mele, privind în jos, acolo unde eu şi el ne împreunam. M-am uitat şi eu şi am simţit o plăcere bizară să văd sângele umed, închis la culoare, pe pulpele mele, întins pe coapsele şi şoldurile lui, lăsând linii lucioase pe prezervativ.

— Gata, a zis Embry vorbind cu sine. Asta e. Eşti a mea.

A alunecat din nou în mine, întinzându-se cu tot corpul peste al meu. Ne-am lipit piept lângă piept, asudaţi şi alunecoşi, cu coapsele pline de sânge trecând una peste alta şi m-a luat strâns în braţe. Şi-a băgat faţa în curbura gâtului meu, iar eu mi-am sprijinit bărbia de umărul lui, simţindu-i tot corpul. Nu era deloc prea mult, aş putea chiar spune că era bine aşa, cu greutatea aceea peste mine, mai ales când a început se mişte cu împingeri scurte, regulate.

Şi-abia atunci pofta aceea profundă s-a transformat în sfârşit în plăcere. Glandul umflat plimbându-se în mine, în sus şi în jos, frecarea dintre clitorisul meu şi baza penisului său, nevoia biologică de a fi lărgită şi umplută, toate m-au făcut să mă înfăşor în jurul lui mai strâns, şi mai strâns.

— O să juisezi acum pentru mine, nu-i aşa? Mi-a spus la ureche. O să termini acum cu mine în tine. Şi când o să o faci, când o să trepidezi sub mine cu sângele pe coapse, o să pronunţi numele *meu*, ai înţeles?

Mi-ar fi fost imposibil să spun nu. Tot ce puteam simţi era corpul acela mare de bărbat deasupra mea, singurul meu gând era masculinitatea *din mine*. Nu mai rămăsese loc de Ash între corpurile noastre transpirate şi înfometate. În acest moment nu exista

Scanned with CamScanner

decât Embry, Embry, Embry... și când s-a apăsat cu și mai multă putere pe clitorisul meu, mi-am afundat degetele în spatele lui și m-am agățat de el cu îndârjire în vreme ce corpul meu se contracta atât de puternic încât am crezut că mă rup.

— Embry, am suspinat, Embry, Embry!... Vaginul mi se contracta în jurul său, pulsând și strângându-se în valuri fierbinți și dureroase. Dimensiunile penisului său au mutat centrul plăcerii adânc, în centrul meu, și m-am trezit izbindu-mă de el frenetic, instinctiv, încercând să-l atrag și mai adânc în fremătarea, în strânsoarea orgasmului meu.

În tot acest timp, îmi murmura tot felul de cuvinte cu gura pe gâtul meu, cuvinte pe care nu le puteam înțelege, dar care sunau răgușit și urgente, apoi și-a pus buzele pe ale mele într-un sărut dogoritor, împingându-se mai adânc ca niciodată până atunci. A rămas acolo, gemându-mi în gură în timp ce plăcerea sa se descărca pulsând în mine. A continuat, și a continuat pentru amândoi, s-a eliberat cu atâta putere, că puteam simți tresăririle penisului în vreme ce prezervativul se umplea cu orgasmul său și am avut un moment ireal de regret, dorindu-mi să nu fi folosit nicio protecție, dorindu-mi să fi simțit carnea lui goală îngropată în carnea mea moale. Dorindu-mi ca sângele meu să se amestece necuviincios cu sperma lui.

Embry a mai zăbovit un minut, sărutându-mă repetat pe frunte, pe obraji și pe buze în timp ce corpul mi se liniștea, sărutări pe atât de tandre, pe cât fusese sexul de dur, apoi a apucat prezervativul cu degetele și l-a scos. A făcut-o delicat, dar era încă sensibil și i-a scăpat un *ahhhhh*.

Scanned with CamScanner

— Îmi pare rău, a spus distant, coborând din pat și dispariția bruscă a căldurii sale, împreună cu tonul rezervat din voce m-au făcut să mă cutremur. M-am simțit extrem de vulnerabilă, de parcă îmi fusese jupuită pielea de pe mine, ca și cum pieptul îmi fusese expus și inima mi-ar fi bătut la vedere. Gâtul mi s-a contractat și am simțit lacrimile de mai devreme amenințând să reapară.

Oare tocmai am făcut o greșeală enormă?

S-a descotorosit de prezervativ, apoi s-a întors și s-a așezat lângă mine pe marginea patului, în umbră. Pentru un moment am simțit teama reală, ascuțită, că dorea să mă întrebe dacă vreau un taxi sau un Uber. Că avea să-mi pună hainele îmi brațe și să mă trimită acasă. Dar nu a făcut nimic din toate astea. S-a aplecat, m-a ridicat fără efort în brațe și m-a dus în baia luminată puternic. M-a pus pe marginea de granit rece și a dat drumul la duș, eu clipind des în lumina puternică. S-a poziționat între picioarele mele așteptând să curgă apă caldă.

— Ești bine? m-a întrebat liniștit.

— Nu știu, am șoptit, la fel de liniștit.

A privit în jos, la coapsele mele, la sângele care se uscase. Crezusem că fusese mult mai mult atunci când se întâmplase, dar văzându-l acum, când beția hormonală trecuse, în lumina puternică a băii de hotel, părea mult mai puțin barbar. La o primă vedere, putea lăsa impresia unui act violent și regretabil, însă nu era așa.

Embry și-a plimbat un deget pe piciorul meu până sus, aproape de vagin.

Scanned with CamScanner

— Îmi pare rău, mi-a spus, şi vocea sa nu a mai sunat distant de data asta.

Ochii albaştri i s-au umplut de vinovăție, iar gura i s-a strâmbat într-o grimasă de autoincriminare.

— Am fost... Nu ştiu ce-am fost. Meritai mai mult pentru prima ta dată.

I-am luat mâna şi am dus-o la buze, sărutându-i uşor articulațiile.

A expirat încet şi penisul moale i s-a ridicat întărindu-se.

— A fost uimitor, am spus.

Nu era treaba mea să-l consolez sau să îndepărtez ce trăia în momentul acela, indiferent despre ce ar fi fost vorba, dar am vrut să fiu onestă în legătură cu ce simțisem.

— Ce am trăit când am terminat, cum a fost să am pe cineva în mine, mi-a plăcut la nebunie! Însă mă simt expusă în momentul ăsta. Ca şi cum mi-aş dori să plâng, dar nu pentru că aş fi tristă. Doar conştientă. Sau poate inconştientă. N-aş putea să găsesc cuvintele potrivite. Fericirea sau tristețea nu seamănă deloc cu ce simt eu acum.

S-a aplecat înainte proptindu-şi fruntea de a mea.

— A fost prea brutal, Greer. Primele dăți ar trebui să fie tandre. Încete.

Am dat din cap că nu, cu fruntea încă lipită de a lui.

— N-aş schimba nimic.

Probabil adevărul a sunat decis în vocea mea pentru că s-a îndreptat şi s-a uitat la mine îngrijorat,

Scanned with CamScanner

ajutându-mă să mă dezbrac de rochia care încă îmi mai stătea mototolită în jurul taliei.

– Eşti o fată periculoasă.

– Periculoasă pentru cine?

– Pentru mine, a murmurat, ajutându-mă să cobor de pe marginea de granit şi conducându-mă sub duş. Am prins cu coada ochiului un zâmbet în timp ce se întorcea să închidă uşa de sticlă a cabinei. Inima mi-a fâlfâit şi mi-am dat seama că el era cel periculos pentru mine. M-aş fi putut îndrăgosti, dacă nu eram atentă.

– Să ştii că am vorbit serios, i-am spus, micşorând distanţa dintre noi. N-aş schimba nimic. Mă bucur că ai fost tu. Şi că ai făcut-o aşa cum ai făcut-o.

– Şi cum să am grijă de tine acum? m-a întrebat. Spune-mi ce ai nevoie. Orice. După tot ce mi-ai dăruit, după ce mi-ai permis să iau aşa ceva de la tine... orice.

M-am simţit din nou vulnerabilă, cu inima bătând la vedere.

– Pot să rămân la tine în seara asta?

M-a privit de parcă tocmai i-am frânt inima.

– Iisuse, Greer. Poţi să stai cu mine tot restul vieţii. Mi-a mângâiat mai întâi fundul, apoi mijlocul, apoi părul cu o expresie între încântare şi compasiune pe chip.

– Chiar crezi că te-aş fi dat afară în toiul nopţii? Crezi că seara asta a însemnat atât de puţin pentru mine, că mi-aş dori să pleci imediat ce m-am descărcat în tine? A dat din cap nevenindu-i să creadă. Eu stau aici şi mă întreb cât timp o să reuşesc să-ţi fur

Scanned with CamScanner

săptămâna asta sau când e momentul potrivit să îți cer numărul de telefon, să-ți întâlnesc familia sau să te vizitez la facultate... Da, normal că vreau să-ți petreci restul nopții cu mine. Te vreau în brațele mele până când se va face vremea să-ți aduc micul dejun în pat. S-a aplecat să-și frece nasul de al meu și am simțit că mă topesc.

— Ești o femeie incredibilă, a murmurat zâmbind. Nu sunt așa fraier să te scap din ochi!

Bănuiesc că acum e destul de ușor de ghicit cum s-a sfârșit povestea asta. Embry și cu mine ne-am jucat în duș până când a stârnit din nou sălbăticia din mine, apoi m-a dus înapoi în pat, unde a făcut dragoste cu mine atât de încet și delicat, pe cât de brutal fusese înainte. Am simțit durere și iar am plâns, dar plăcerea a apărut mai curând de data asta, și m-am trezit din nou fremătând sub atingerea sa expertă, tremurând într-un orgasm liniștit. A terminat în mine, ne-am spălat și apoi am adormit, înconjurată strâns de brațele lui. La un moment dat m-a trezit, dar eram prea adormită să fac sex. Însă Embry a alunecat în jos, pe corpul meu, și m-a lins până am terminat din nou, epuizată, iar când am întins mâna spre el, mi-a îndepărtat-o și a îngenuncheat peste mine. După șase sau șapte mișcări a juisat lung și dureros în interiorul meu. Mi-am dorit să nu mi se șteargă niciodată din minte imaginea lui frumoasă terminând deasupra mea.

Ce bărbat!

Scanned with CamScanner

Cu inima frântă, amuzant, încântător, capricios.

Ca să nu mai spun că un penis de douăzeci de centimetri, abdomenul musculos şi trecutul său de erou de război nu stricau deloc, dimpotrivă.

Îi trimisesem un mesaj lui Abilene de când ne aflam în roata panoramică să-i spun că eram cu un tip şi că plănuiam să-mi petrec noaptea în camera lui de hotel. I-am lăsat adresa, pentru că se presupune că o fată nu e niciodată suficient de precaută. Când m-am trezit în dimineața următoare devreme, cu Embry gol lângă mine, picioarele lui împletite cu ale mele şi cu respirația caldă mişcându-mi părul de pe ceafă, mi-am dat seama că trebuia să plec acasă, să mă găsesc cu bunicul şi cu Abilene şi să-mi schimb hainele cu altele curate. Embry spusese că va rămâne în Chicago o săptămână şi, la gândul ăsta, am simțit căldură între picioare imaginându-mi cât timp vom petrece împreună. Era ciudat cum rana creată de Ash durea la fel de mult, nu o simțeam mai puțin profundă, dar cumva se formase acum un spațiu nou pentru bucurie şi entuziasm, săpat undeva în pieptul meu. Pentru prima dată după multă vreme am simțit că abia aştept să văd ce-mi aduce viitorul. Aveam pe cineva care transforma fiecare minut în ceva nou şi exotic, doar pentru că amintirea sa era imprimată acolo. M-am desprins din brațele lui Embry, muşcându-mi buzele ca să-mi potolesc zâmbetul larg în vreme ce-l priveam. Dormea ca un copil, cu gura uşor întredeschisă, având cuvertura îndepărtată şi înnodată în jurul picioarelor musculoase. M-am întrebat dacă urma să-l revăd astfel, dimineață, după dimineață, după dimineață, dorindu-l dureros, cu inima bubuind nervos de fericire.

Scanned with CamScanner

Doamne, speram tare mult!

I-am lăsat un bilet scurt pe hârtia pentru scrisori din cameră, cu numărul meu de telefon și cu numele hotelului unde stăteam, chiar și numărul camerei, asigurându-l că plecam doar ca să-mi liniștesc familia, să nu-și imagineze că zăceam în vreun râu, undeva, cu fața în jos. I-am scris că mi-aș dori să-l revăd chiar în ziua aceea, imediat cum se trezea și că așteptam să mă sune.

M-am semnat și am adăugat:

P.S. N-aș schimba nimic. Absolut nimic. Abia aștept să te revăd.

Dar nu l-am revăzut niciodată.

Nu m-a sunat, nu a venit la hotel, nu mi-a scris. Nu a încercat să mă contacteze sau să mă găsească. Mi-am petrecut săptămâna ghemuită în pat, Abilene mă hrănea cu înghețată și-mi dădea sfaturi despre cum să trec peste ceea ce credea ea că e o dezamăgire după o aventură de-o noapte. Am plecat înapoi la Manhattan cu bunicul care a încercat să mă înveselească ducându-mă la restaurantele mele preferate, la spectacolele de pe Broadway și, de dragul lui, am simulat zâmbete și fericire. Dar în clipa în care m-am urcat în avionul spre Londra, opt săptămâni mai târziu, am lăsat masca să cadă și m-am prăbușit.

Pentru prima dată am considerat că avertizările lui Merlin în legătură cu sărutatul erau spre binele meu. Poate că știa, poate că avea darul clarviziunii și văzuse că eram condamnată să am inima frântă. Că oricât încercam să mă izolez, bărbații cărora le ofeream încrederea mea, corpul și inima aveau să trateze acest cadou fără urmă de grijă.

Scanned with CamScanner

Ei bine, mi-am jurat că nu voi mai repeta niciodată greşeala asta. Gata cu sărutările, gata cu bărbaţii. Gata cu încrederea, cu dăruitul de sine şi cu speranţele. Gata cu fata aceea care voia experienţe aspre şi greşite şi nesăbuite. Gata cu dorinţa de a mă târî la picioarele cuiva, de a fi ţinută de gât şi dominată. Terminasem cu acea Greer, sufocând-o, ucigând-o şi îngropând-o. Aveam să mă ocup de cărţi, de librării şi manuscrise, de lucruri în care mă puteam încrede, croindu-mi o viaţă a mea, fără nimeni altcineva, fără să mă mai las folosită şi fără să-mi mai las inima să-mi fie frântă din nou.

Cu toate astea, nu am încetat niciodată să aştept. Să mă sune Embry. Să apară, cu zâmbetul său strâmb şi pantalonii colorați, cu cele mai bune scuze pentru că dispăruse săptămâna aceea la Chicago.

Dar nu a făcut-o. Niciodată.

Sau, mai bine zis, nu a făcut-o decât cinci ani mai târziu, când a dat buzna în biroul meu din *Georgetown* să mă invite la cină.

Scanned with CamScanner

14

În prezent

Mă trezesc crezând că Ash a plecat de mult, că locul din pat de lângă mine e gol şi rece, dar nu e deloc aşa.

Sunt cuibărită la un piept cald, înconjurată de un braţ greu. Pentru o clipă uit unde sunt, ce zi este şi îmi mijesc ochii la fereastra înaltă de la marginea camerei, aşteptându-mă să văd profilul zgârie-norilor din Chicago. Dar nu, un soare slab de toamnă străluceşte peste peluza sudică, iar eu nu mă aflu într-un hotel cu Embry, ci la Casa Albă. În pat cu Preşedintele.

Mă răsucesc să-l privesc, având grijă să nu-l trezesc. Doarme adânc, respirând profund şi egal, cu chipul relaxat şi vulnerabil. Îi mângâi părul negru de pe frunte şi îmi satisfac în sfârşit dorinţa de acum zece ani de a-mi trece degetele peste buzele sale. Îi simt erecţia impresionantă şi groasă chiar şi aşa, fiind pe jumătate adormit.

Mângâierile mele îl trezesc.

Clipeşte des şi deschide ochii, găsindu-mă imediat cu privirea.

— Greer, spune cu vocea caldă şi îngroşată de somn.

Mă ghemuiesc lângă el, sărutându-i spaţiul de sub claviculă.

Scanned with CamScanner

— Bună dimineața, domnule Președinte... îi zic.

— Am adormit, spune uimit. Am adormit cu tine.

— Nu ăsta era planul?

Mă sărută pe creștetul capului.

— Planul era să dormi *tu* în patul meu. N-am mai dormit o noapte întreagă de la prima mea misiune.

Mă trag puțin înapoi pentru a-i vedea fața. Gândul că am reușit să-i dăruiesc ceva, că a trăit cu mine ceva ce nu mai trăise de paisprezece ani, mă face să simt o căldură în piept.

— Poate că eu sunt somniferul tău norocos.

— În cazul ăsta, spune zâmbind și urcându-se pe mine dintr-o singură mișcare, e posibil să trebuiască să te țin în patul meu pentru totdeauna.

Îmi țintuiește mâinile cu brațele și mă sărută, iar oftaturile mi se transformă în suspine, în vreme cel el se împinge în mine mișcându-și șoldurile.

— Vreau să rămân în patul tău pentru totdeauna, susur, te rog...

Un ciocănit insistent se aude la ușă exact când nu ar fi trebuit, urmat de vocea exasperată a lui Belvedere.

— Domnule Președinte, vă rog! V-am sunat pe toate telefoanele pe care le aveți și, cu toate că sunt cel mai fericit că sunteți încă în pat, vă amintesc că în treizeci de minute aveți o întâlnire în biroul dumneavoastră. A venit momentul să vă smulgeți de lângă domnișoara Galloway și să vă băgați la duș.

Scanned with CamScanner

Eu mă pun pe chicotit şi Ash se uită strâmb la mine.

— Ar trebui să-l concediez, spune, aplecându-se să mă muşte de lobul urechii.

Îmi plimb mâinile pe spatele său lat cu linii musculoase, desenând uşor semne cu unghiile până jos, la fundul său acoperit, din păcate, de boxeri.

— Ar trebui să pleci, îi şoptesc.

Dă din cap, ciugulindu-mi încă o dată lobul urechii şi se rostogoleşte jos din pat.

Merge la uşă şi o deschide dând de un Belvedere neliniştit, dar amuzat.

— M-am trezit, m-am trezit, spune. Cobor în douăzeci de minute.

— Cum să nu, zice tărăgănat Belvedere. Mai ales că nu aveţi niciun motiv să fiţi tentat să mai staţi pe-aici, când o blondă caldă şi somnoroasă se află în patul dumneavoastră. Poate că ar trebui să rămân.

— La revedere, spune Ash hotărât, trântindu-i uşa în faţă şi întorcându-se spre mine.

Eu m-am ridicat deja în picioare, căutându-mi hainele să mă îmbrac şi să plec, dar Ash mă ajunge din urmă, îmi ia rochia din mână şi-o aruncă pe pat.

— În duş. Acum.

Simt furnicături peste tot la auzul vorbelor sale, mă precipit să-l ascult, scoţând tricoul său de pe mine şi chiloţii din mers. Intru în duşul cu pereţii de sticlă exact când el intră în baie, dându-şi jos boxerii şi simt că mi se taie respiraţia. Deşi noaptea trecută penisul lui fusese în gura mea, abia acum îl văd complet dezbrăcat şi parcă ochii mi se umplu de prea mult

Scanned with CamScanner

dintr-o singură privire. Mă uit la întinderea vastă de piele caldă, la rotunjimea irezistibilă a mușchilor și liniile vizibile ale tendoanelor, la V-ul care-i coboară spre penis. Mă hipnotizează parcă, gros și mândru, chiar și așa, flasc, cu glandul lat și dilatat.

— Alo, sunt aici, mai sus, spune amuzat și mă urmează în duș, trecând pe lângă robinete, fără să dea drumul la apă.

Îmi dezlipesc cu greu ochii de pe penisul său, abia reușind să ajung să-l privesc în față, după ce trec mai întâi peste pătrățelele musculoase, sfârcurile maronii și plate și umerii largi, puternici.

— Ești foarte frumos, îi spun cu toată sinceritatea. M-aș uita la tine pentru o eternitate.

— N-avem atâta timp, spune Ash. Doar zece minute. Și aceste zece minute or să fie ale mele.

— Ale tale? întreb, neînțelegând. Nu pricep, dar nici nu există vreun motiv care să mă facă să ridic obiecțiuni. Și am *cuvântul de siguranță*, dacă va fi cazul.

— Întoarce-te, îmi poruncește. Mâinile pe perete și picioarele desfăcute. Nu uita că este prima dată și pentru mine când te văd complet goală și n-am de gând să pierd niciun detaliu.

Fac ce-mi cere și un fior de fericire îmi traversează șira spinării. Încerc să nu mă simt jenată în vreme ce mâinile sale mi se mișcă pe fund, strângând și despărțindu-mă ca să-mi vadă părțile cele mai intime.

Se așază pe vine să-mi privească vaginul și mai de-aproape.

— Perfectă, zice în șoaptă sărutându-mă acolo. Gem și-mping în spate șoldurile, dorindu-mi mai mult, dar el se ridică râzând și-mi trage una la fund.

Scanned with CamScanner

– Întoarce-te, iubito.

Mă întorc şi el îmi prinde încheieturile cu mâinile puternice, ridicându-mi-le deasupra capului.

– Ţine-le acolo, zice, îndepărtându-şi apoi mâinile şi făcând un pas înapoi să mă privească. În postura aceea aveam pieptul înainte, sânii obraznici şi ridicaţi, abdomenul întins. Penisul i se îngroaşă şi se lungeşte. Nu şi-l ia în mână şi nici nu mă atinge. Soarbe pur şi simplu din ochi fiecare linie a trupului meu, centimetru cu centimetru, fiecare loc vizibil sau secret.

Apoi, când sfârcurile mi se întăresc sub privirea sa şi carnea vaginului mi se udă şi se umflă de dorinţă, se apropie de mine. Îmi atinge vârfurile părului, absent, cum face un negustor cu coama calului.

– Toate astea sunt ale mele acum, da?

– Da, gâfâi.

– Părul ăsta, ţâţele şi păsărica, toate ale mele.

– Toate ale tale, da, Ash. Te rog...

Îmi aruncă o privire severă.

– Când o să vreau să mă rogi, o să te anunţ.

Vaginul mi se strânge atât de tare că mă doare.

– Da, domnule.

– Dumnezeule, spune, întorcându-şi privirea la părul pe care încă îl ţine între degete. Îngenunchează!

Fac ce îmi spune şi simt faianţa rece sub piele, dar ignor senzaţia, fascinată de bărbatul din faţa mea. Îmi trece mâinile prin păr, îndreptându-l şi mângâindu-l, mai întâi cu ambele mâini, apoi doar cu stânga, în timp cu ce dreapta îşi apucă penisul şi

Scanned with CamScanner

începe să şi-l frece încet. Se mişcă lent, de la bază la gland, cu siguranța şi premeditarea pe care Ash le aplică în orice. Simt că iau foc văzându-i mâna mare, puternică, cu cicatrici. Zona încheieturii este acoperită de păr închis la culoare, dar nu la fel de închis ca cel care coboară precum un indicator de la ombilic în jos. Totul la el, picioarele desfăcute la lățimea umerilor, mușchii de pe braț mişcându-i-se în timp ce se atinge, penisul insațiabil acoperit de vene, totul este atât de masculin, de brutal şi de plin de poftă!

— Părul ăsta, zice, înfăşurându-l mai strâns în jurul mâinii. Încep să simt că mă trage, dar nu mă deranjează. Vreau să mă tragă de păr, să-mi țâşnească lacrimi din ochi, dar mai mult decât orice, îmi doresc să-l văd cum termină.

Nu pierde vremea, mâna i se mişcă repede şi tare, ochii îi ard trecând de la fața mea la sâni, la genunchii sprijiniți de faianță şi apoi se opresc pe fuiorul de păr care-i înconjoară mâna. Expiră încet, liniile de pe abdomen adâncindu-i-se şi ochii negri închizându-i-se în timp ce juisează nu pe sânii sau fața mea, ci pe părul de care este atât de obsedat. Îl urmăresc cu avidă fascinație cum erupe, gros şi fierbinte şi îndelung, părul mei auriu fiind acum plin de perle albe de spermă.

Am putea rămâne aşa pentru totdeauna, mă gândesc năucită, în genunchi, marcată de el, lângă trupul său impunător.

Dar n-avem timp cât pentru totdeauna. Mă lupt cu o împunsătură de frustrare amintindu-mi cât de limitat este timpul pe care el îl are şi-l va avea la dispoziție ani de zile de acum înainte. Vor fi zile în care eu nici măcar nu voi exista pentru el. Nu vom avea parte de leneveală în pat dimineața şi nu vom

Scanned with CamScanner

scăpa de obligația de a sta tot timpul cu ochii pe ceas. Atât timp cât este însurat cu o întreagă națiune, eu nu voi putea fi decât amanta lui preț de zece minute.

M-apropii de picioarele sale îngropându-mi fața în coapsele lui, în încercarea de a-mi ascunde gândurile, iar el mă lasă, pentru un moment, mângâindu-mi capul și permițându-mi să-mi frec nasul de el. Dorința umedă mi se potolește, fiind înlocuită de nevoia disperată de a-i fi aproape, de a mă asigura că e real, că acum, în acest moment, este al meu și mă pot lipi de el, că sunt a lui și că poate să mă folosească sau să mă alinte după pofta inimii.

După un lung minut petrecut astfel, îmi dă capul pe spate trăgându-mă de păr, ușurel de data asta, și-mi caută privirea. Nu spune nimic, nu mă întreabă ce am, nu are nevoie s-o facă. Dă ușor din cap mai mult pentru sine, ca și cum tocmai ar fi văzut exact ce se aștepta să vadă, apoi mă apucă de subsuori și mă ridică în picioare.

— Stai aici, spune. După câteva secunde, apa începe să curgă caldă și el îmi ghidează capul sub jetul duşului. Nu mă lasă să fac niciun gest, îmi udă părul și apoi mi-l masează cu șampon. Îl clătește și spre final aplică balsamul. Mă relaxez și las degetele sale să facă toată treaba, curățând urmele orgasmului său.

Șamponul și balsamul sunt de damă, noi, și mă întreb dacă ceruse să îi fie aduse de ieri după-amiază. Sau cu câteva zile în urmă, când îi spusesem lui Embry că accept să-l întâlnesc. Sunt pe cale să fac o remarcă în legătură priceperea de care dă dovadă spălându-mă pe cap, dar îmi amintesc că e văduv, că a fost căsătorit ani de zile. Și că a mai făcut asta și înainte, bineînțeles.

Scanned with CamScanner

Și nu sunt geloasă pe o femeie moartă, normal. Evident că nu.

Oricum, el se dovedește extrem de eficient și delicat și, în câteva minute, suntem amândoi spălați și înveliți în prosoape. Mă așez pe pat și-l urmăresc îmbrăcându-se, punându-și butonii la cămașă și legându-și cravata și totul mi se pare la fel de erotic ca tot ceea ce am făcut în ultimele douăsprezece ore.

Tocmai îmi propusesem să-l întreb când o să-l revăd, însă el se întoarce spre mine fixându-și o clemă de argint la cravată.

— Urăsc asta la fel de mult ca tine, să știi, spune privindu-mă. Urăsc să te înghesui între o întâlnire și cealaltă. Urăsc că nu-ți pot dărui tot timpul meu. Și pe mine, tot.

Vine spre pat și-mi trage prosopul de pe mine, lăsându-mă goală și încă umedă. Pielea mi se înfioară imediat, făcându-mi sfârcurile să mi se ridice, tari.

— Meriți mai mult decât ce-ți pot oferi eu. Meriți un om întreg, nu unul care să-ți dea firimituri de sine.

— O să iau orice ai de dat, îi spun, tremurând de plăcere la atingerea degetului său care mi se plimbă de la gât, în jos, spre sfârc.

— Știu, răspunde, și vocea îi sună aproape tristă. Dar meriți mai mult. Întinde-te și desfă picioarele.

Alunec pe pat deschizându-mă pentru el, actul supus și desfrânat trezindu-mi un val de modestie și rușine. Dar mă agăț de sentimentul de desfătare și-l las să mă conducă.

Degetele îmi mângâie păsărica, desfăcându-i petalele, căutând umezeala.

Scanned with CamScanner

— Vreau să-ți dau tot ce îmi stă în putință să-ți dau. Să-ți dau tot ce pot. Și nu vreau să te ascund. Degetul mijlociu, lung, alunecă în mine făcându-mă să mă arcuiesc deasupra patului. Se așază lângă mine și simt două degete acum, fricționându-se expert de în partea de sus a vaginului în timp ce podul palmei îmi apasă clitorisul. Corpul meu îi acceptă atingerea ca iasca uscată, aprinzându-se imediat.

— Știu că te-ai ținut departe de lumea asta intenționat. Și știu că e posibil să-ți cer prea mult. Își ia ochii de la locul pe care-l atinge și se uită într-ai mei. Să știi că nu te vreau doar la picioarele mele. Te vreau lângă mine.

Mi-e prea greu să gândesc când mâinile lui mă penetrează atât de bine.

— Nici eu nu vreau să fiu un secret, reușesc să răspund, cu coapsele și abdomenul contractându-se. Sunt atât de aproape să termin din nou, e ridicol cât de repede se întâmplă, dar ce mai contează, acum sunt aici strângându-mă în jurul degetelor sale. Sunt pe cale să juisez într-o secundă, o secundă, o secundă...

— Bine, atunci vei veni la dineul de stat de săptămâna viitoare, spune Ash extrăgându-și degetele din mine și ridicându-se.

Dacă ar putea, vaginul meu ar urla. Am fost atât de aproape. Și fără să mă gândesc prea mult, îmi furișez degetele între picioare, pe clitoris, gata să termin eu ce a început el. Și-atunci, dintr-o mișcare atât de rapidă că nici n-am apucat s-o văd, Ash ajunge în pat peste mine, cu genunchii înfipți de-o parte și de alta a șoldurilor mele și-mi blochează ambele brațe deasupra capului. Cu mâna stângă îmi strânge încheieturile, iar degetele de la dreapta mi le îndeasă

Scanned with CamScanner

în gură, fără să mă sufoce însă, dar cu intenția clară de a mă împiedica să vorbesc. Îmi vine în minte ce mi-a spus cu o seară în urmă, că pot pocni din degete dacă nu mă simt în siguranță, în cazul în care nu-mi e posibil să vorbesc, dar nu vreau s-o fac. Mă ud instant, sunt în delir, cu tot corpul tremurând și tânjind de nevoie, în timp ce Președintele se așază peste mine și mă țintuiește de pat.

Simt miros de piele. Simt miros de foc. Îmi simt gustul și mirosul pe degetele sale. Aș putea muri acum, fericită.

— N-ai voie să termini decât dacă îți dau eu voie, spune Ash. Nu mă interesează dacă ești singură sau cu mine, dacă-ți țin un Hitachi pe clitoris în timp ce ți-o trag, orgasmele tale sunt ale mele. Și dacă termini vreodată fără permisiunea mea, atunci ești o hoață. Iar tu nu ești o hoață, nu?

Dau din cap cu degetele sale înfipte în continuare adânc în gură. Încă îmi simt gustul pe ele, dulce, cu un vârf de aciditate, mirosul acela bogat pe care numai vaginul meu pare să-l aibă.

— Bine, spune Ash. Aplecat așa peste mine, arată mai mult a soldatul care știu că este și, cu un frison rece de frică, mi-l pot imagina pe loc bătându-se cu cineva. Ucigând pe cineva. Nu știu cum să explic de ce mă simt total în siguranță. Deși sunt conștientă de aceste lucruri, nu pot să explic exaltarea profundă pe care mi-o provoacă prezența unui bărbat peste mine, făcându-mă să mă simt ca un miel legat și trimis la tăiere. Dar exact așa este. De netăgăduit, îmbătător.

Îi pot simți tensiunea din coapse în timp ce mă ține blocată sub el, văd forma turgidă a erecției sale împingând în pantalonii scumpi.

Scanned with CamScanner

– Știi cum se pedepseau hoții pe vremuri? întrebă.

Normal că știu. Studiul literaturii medievale te familiarizează cu legislația acelor vremuri. Dar asta nu face parte din joc acum, așa că dau din cap din nou.

– N-am să-ți tai mâinile, asta e sigur, murmură ținându-mi palmele cu privirea. Îmi strânge încheieturile cu forță crescândă. Dar cred că m-aș putea gândi la o metodă personalizată. Te-aș putea pedepsi conform legii biblice, obligându-te să-mi returnezi ce e al meu înmulțit cu șapte. Adică ar trebui să-mi dăruiești șapte orgasme pentru fiecare pe care mi l-ai furat. Oricum ar fi, iubito, o să urmeze o pedeapsă.

Îmi scoate degetele din gură, se ridică în picioare lângă pat, își șterge mâinile pe batistă și-și aranjează cu atenție pantalonii înainte de a-și găsi sacoul de la costum.

– De ce mă lași așa? mă smiorcăi de frustrare. Mă puteai termina.

– Pentru că, răspunde el, punându-și sacoul și încheindu-se la nasturele de la mijloc, vreau să accepți să vii la dineul oficial.

Gem, cu ochii în tavan de parcă răspunsul s-ar afla acolo.

– Dacă vin la dineu, nu va mai exista drum de întoarcere. Eu și cu tine vom deveni ceva real.

– Suntem deja ceva real, spune aplecându-se să-și frece buzele de fruntea mea. Și nu-mi doresc nicio cale de întoarcere. Vreau ca tu să fii a mea aici și vreau ca eu să fiu al tău dincolo de pereții ăștia. În

Scanned with CamScanner

plus, dacă accepți să vii la dineu, după aceea o să te fac să termini.

– Dar mai e o săptămână până atunci! mă vait.

Ash ridică din umeri, își bagă telefonul în buzunarul lateral și se îndreaptă spre ușă.

– Atunci înseamnă că o să vrei foarte, foarte mult să fii prezentă.

– Nu joci corect, îl acuz, rostogolindu-mă să mă uit direct la el.

Nici eu nu joc corect, în realitate, pentru că știu că îmi poate vedea sânii și șoldurile foarte bine din poziția asta, și, bineînțeles, ochii i se aprind când se răsucește.

Dar autocontrolul său este de fier. Pur și simplu zâmbește și spune:

– N-am zis niciodată că o să fie un joc corect. Dar dacă te comporți cum se cuvine, ar putea deveni chiar amuzant. Deschide ușa și se oprește.

– De asta avem nevoie amândoi, Greer. Nu?

Îmi muşc buza. Dau din cap.

Mă recompensează cu un zâmbet de felină, apoi închide ușa și dispare. Mă arunc pe spate înapoi în pat, simțind cum freamăt și pulsez între picioare. Inima stă să-mi pleznească de fericire.

Are dreptate.

Ticălosul are dreptate.

Scanned with CamScanner

15

În prezent

În ziua respectivă, Belvedere a aranjat să ajung acasă şi a trebuit cumva să-mi reiau cursul vieții prefăcându-mă că totul era normal. Am fost la curs, m-am dus la şedințele de la facultate, am încercat să lucrez la carte. Nu mă puteam preface. De fiecare dată când închideam ochii, îl vedeam pe Ash în scaunul din fața mea, îi vedeam picioarele puternice întinse, ochii înfometați privindu-mă în timp ce mă atingeam. N-aveam cum să mă prefac după ce simțisem mirosul de fum şi piele, nu când încă îi simțeam greutatea brațului pe mine dormind unul lângă celălalt în patul său.

Fusese prea mult ca să mă pot preface, să nu mai zic că n-aveam nicio intenție să pretind că totul era normal. Voiam fâlfâirea din piept la gândul că Ash mă dorise în fel şi chip. Voiam să-mi simt mâinile tremurând nervos doar la gândul că aveam să-l revăd. Îmi doream frustrarea aceea ca o mâncărime la gândul că nu puteam să mă masturbez, că nu aveam voie să mă satisfac fără permisiunea lui explicită.

Dar odată cu dorințele au apărut şi dubiile. Mai simțisem pofta aceasta de trei ori înainte: când l-am întâlnit pe Ash la Londra, după întâlnirea din curtea cu sculpturi şi după ce mă culcasem cu Embry.

Scanned with CamScanner

De trei ori trăisem senzația amețitoare că mă îndrăgostesc, doar ca să sfârșesc cu tot jarul din inimă aruncat pe pământul rece.

Oare mă mai puteam încrede în sentimentul acesta din nou? Sau mai conta? Chiar dacă m-aș hotărî să nu mă îndrăgostesc din nou de Ash, asta în condițiile în care am încetat vreodată să-l iubesc, aș avea puterea de a sta departe de el? Oare făceam ce-mi *doream* sau ascultam voci din mine care nu trebuiau ascultate?

Am petrecut următoarele două zile foindu-mă și învârtindu-mă fără nicio direcție. Îl iubeam pe Ash, îl doream, dar în aceeași măsură mă îndoiam de el și de posibilitatea de a fi fericiți împreună.

Din cauza dubiilor, fericirea pe care o simțeam devenise friabilă și ascuțită ca o lamă care m-ar fi rănit la cea mai mică atingere. Bine, dubiile plus alte două motive. Unul era Embry. Celălalt era Abilene.

La câteva zile după noaptea petrecută cu Ash, mă îndrept către o clădire modernă de birouri din NoMa[6]. O caut pe verișoară-mea. Sunt tensionată. Din două motive: unu, pentru că urmează să discut

[6] Denumit astfel datorită poziționării la nord de Bulevardul Massachusetts, NoMa este un cartier în dezvoltare cu construcții moderne ridicate pe fostele terenuri industriale. În extremitatea sa sudică, Stația Union în stil beaux-arts găzduiește un centru comercial. Pe marginea estică a zonei, populara piață Union Market găzduiește tarabe și magazine care vând orice, de la brânză artizanală și tacos coreeni, până decorațiuni pentru casă, plus o distilerie adiacentă și un cinematograf cu filme independente. Sursă: wikipedia

Scanned with CamScanner

cu Abilene şi doi, pentru că în ultimele trei zile mi-am tot reprimat plăcerea de am ajuns să simt cârcei la vagin. Deşi nu am mai reuşit să ne revedem, Ash m-a sunat în fiecare seară, uneori poruncindu-mi să mă masturbez, dar să nu termin, alteori obligându-mă să îl ascult pe el masturbându-se. Uneori suna doar să vorbim şi, după ce închideam, îmi dădeam seama cât de singură fusesem în toţi aceşti ani în care evitasem relaţiile sentimentale. Iar din vocea sa înţelegeam că şi el fusese la fel de singur.

Corbenic Events se află etajul cinci, un birou cu pereţii de sticlă, decorat în culori aprinse. Este compania lui Abilene. După ce a absolvit la *Vanderbilt*, cu bani pentru investiţia iniţială de la bunicul, şi-a deschis propria firmă de planificare evenimente în inima oraşului. Nunţi, cocktail-uri, serate de gală şi multe altele. Calendarul îi era deja plin după doar două săptămâni de la înfiinţare şi a reuşit să înapoieze banii luaţi de la bunicul după şase luni. Atât bunicul cât şi părinţii lui Abilene au fost surprinşi de repeziciunea cu care ea a pus pe picioare o afacere de succes. Dar eu nu. Abilene a fost dintotdeauna plină de pasiune şi dacă îşi dorea ceva, îşi urmărea obiectivul până-n pânzele albe. Surprinzător era că afacerea funcţiona la fel de bine după trei ani, dat fiind că Abilene îşi pierdea de regulă cu repeziciune interesul pentru orice. Dar au fost şi mai sunt şi excepţii. Iar una dintre ele reprezintă motivul pentru care mă aflu azi aici, şi anume pentru a dezvălui un secret pe care l-am păstrat timp de zece ani. Sunt aici să mă spovedesc.

Biroul e în plină activitate, cu tineri interni şi organizatori grăbiţi care se răstesc la interlocutori invizibili dincolo de căştile de pe urechi în timp ce răsfoiesc agende. Biroul lui Abilene se află tocmai la capătul celălalt al holului şi are o vedere impresionantă

Scanned with CamScanner

către strălucitoarele blocuri de apartamente răsărite recent în zonă. O găsesc înăuntru, aplecată asupra unui birou acoperit de hârtii.

Aștept un moment privind-o fără ca ea să-mi sesizeze prezența. E chiar frumoasă, are o alură senzuală, imposibil de contestat, fiecare mișcare și gest fiind pline grație și perfect studiate, de parcă ar recita pentru un public nevăzut. Și, în fapt, chiar așa este. Pe vremea când împărțeam domnitorul, obișnuia să petreacă ore întregi urmărind clipuri video și mimând tot ce era considerat monden. Felul în care Zoe Saldana își întindea gâtul. Felul în care Scarlett Johansson privea pe sub gene. Modul în care Kiera Knightley ținea o ceașcă. O priveam hipnotizată, așa cum privești o imprimantă 3D. O urmăream pe Abilene cum se crea, modelându-se după o imagine prestabilită, conformă cu așteptările sale. Iar rezultatul este acesta, o femeie cu mișcări senzuale și studiate, repetate de atâtea ori încât au rămas întipărite în ea însăși și, cu toate că ar fi putut să o facă să pară distantă și nenaturală, nu era așa. O făceau și mai intrigantă, și mai misterioasă.

Îmi înghit un oftat resemnat, vechiul și familiarul sentiment de gelozie, și deschid ușa de sticlă.

— Hei.

Abilene își ridică privirea și-mi zâmbește. Părul lung se mișcă pe rochia strâmtă, neagră. Trebuie să recunosc că a reușit întotdeauna să dea un aer clasic și stilat hainelor negre. Pe mine au arătat mereu ca de înmormântare.

— Greer, spune, privind din nou spre ce făcea, e ziua noastră de întâlnire la prânz? Am uitat complet. Evenimentul ăsta pentru strângerea de fonduri

Scanned with CamScanner

pentru lupta împotriva malariei mi-a făcut creierul țăndări, pe bune.

– Nu, nu e ziua noastră, zic, luând loc pe scaunul din fața biroului ei. Văd o pereche de *Louboutins* în colțul camerei și o poșetă strălucitoare pe comoda din apropiere. După câteva momente continui:

– Ai întâlnire diseară?

Abilene oftează dramatic aruncându-și capul pe spate.

– Da, deși mai bine mi-aș scrânti o gleznă decât să merg! Un tip de la *Hill* pe care l-am cunoscut la sală. N-avea tricoul pe el când m-a invitat la cină și pentru că mă holbam la pătrățelele lui, n-am știut cum să-i spun nu.

– Poate e bun la pat, sugerez.

Se uită la mine rânjind.

– Sper, la cum arată. Deși cei arătoși sunt o dezamăgire între cearșafuri.

Face o pauză.

– Retrag ce-am spus. *Senatorii* sunt cea mai mare dezamăgire în pat. Trei împunsături și-un geamăt și te trezești peste tine cu un tip de cincizeci de ani transpirat, care se simte deja vinovat că și-a mințit nevasta.

Râd.

– S-a întâmplat o singură dată, Abi. Nu se poate lua în calcul.

– O singură dată a fost suficient, bombăne și se întoarce la hârtiile ei.

– Data viitoare încearcă și tu cu un ambasador. Măcar ăștia vorbesc cu accent.

Scanned with CamScanner

— Şi de unde eşti tu aşa de sigură că n-am încercat deja? mă provoacă în joacă.

Când vine vorba de sex, Abilene e întotdeauna aşa, îşi povesteşte aventurile pe la petreceri, aruncând cazual numele bărbatului cu care s-a culcat sau povestind despre camere de hotel scumpe pe care nu le-a plătit ea. Numai eu ştiu, dintre toţi prietenii săi, că Abi nu se încurcă niciodată cu un bărbat pe care nu-l respectă sau care nu o respectă pe ea. Că acele hilare întâlniri aranjate sau aventurile furtive de-o noapte cu oameni politici sunt puţine şi s-au întâmplat rar şi că majoritatea iubiţilor săi au fost bărbaţi pentru care ea a simţit afecţiune sinceră sau, cel puţin, atracţie neprefăcută. Pentru Abi sexul este ceva de luat, de consumat şi apoi de uitat, ca o ceaşcă bună de cafea. Însă, precum majoritatea cunoscătorilor, Abi alege cu foarte mare atenţie ceea ce bea.

Oftez.

— Mi-ar plăcea să fiu ca tine.

Îşi dă părul pe spate în felul acela aparent îngâmfat al ei, o mişcare perfecţionată după ce urmărise mai multe interviuri cu Emma Stone, şi ridică din umeri.

— Normal c-ai vrea. Dar ce s-a întâmplat de ţi-ai dat seama tocmai azi de ceva ce era evident de mult?

Mă sprijin cu spatele de spetează, trecându-mi degetele pe lemnul închis la culoare al cotierei scaunului. Mă gândesc la cum a fost să mă trezesc lângă Ash, la vorbele sale înainte de a părăsi camera. *De asta avem nevoie amândoi, nu?*

— Aş vrea să mă simt la fel de nonşalantă ca tine când e vorba de sex. La fel de încrezătoare şi de...

Scanned with CamScanner

degajată, deşi ăsta nu e cuvântul corect. Dar cred că e cel mai apropiat pe care l-am găsit.

– Drăguță, poți să faci sex ocazional oricând vrei. Îți pot găsi un avocat în mai puțin de două mine în orice bar din District. Unul bogat în cinci.

Neg vehement din cap, zâmbind.

– Pot să fac asta, dar nu este ceea ce am *nevoie*. Am nevoie... Doamne, cum să descriu treaba asta, astfel încât să nu sune a porno cu fetişuri? *Spune lucrurilor pe nume, Greer. Dacă o poți face în pat, trebuie să poți pronunța şi cuvintele...* Îmi place să, uhmmm, controlul. Dominarea, obediența. Chestii d-astea.

Ochii albaştri i-au sclipit.

– Eram sigură! se laudă. Ştiam că, de fapt, în secret eşti o perversă. Te afli în oraşul ideal, draga mea verişoară ciudată. Vreau să zic, nu că m-ar atrage, dar cunosc pe toată lumea din oraşul ăsta şi pot găsi orice îți doreşti. Congresmeni cărora le place să fie biciuiți, legați, electrocutați, tot ce vrei.

Nu pot bloca râsetele care-mi scapă şi dau din mână s-o opresc.

– Nu, nu, nu am nevoie de cineva... era să spun *care să vrea să fie biciuit, ci vreau ca eu să fiu cea biciuită*, pentru că ştiu că Abilene ar ghici imediat că sunt submisivă. Ştiam că ea nu era atrasă de aşa ceva, dar dacă ar fi fost, cu siguranță rolul ei ar fost de dominator şi ar presupune că e la fel şi pentru mine. Pentru că mintea ei aşa funcționează, pur şi simplu.

Cred că a simțit ceva în tonul pe care l-am folosit sau a văzut ceva în expresia feței mele pentru că, interpretând greşit ceea ce tocmai spusesem, ghicește tot restul.

Scanned with CamScanner

– Pentru că ai întâlnit deja pe cineva? Face ochii mari, își trece privirea de jos în sus pe corpul meu, de la botine, la pulovăr și apoi la față. Așa este, nu? Strălucești în felul ăla... Doamne! Ați făcut sex? E cineva important? De ce nu mi-ai spus din secunda când s-a întâmplat?

Stomacul mi se strânge de nervozitate, îmi netezesc fusta de deasupra colanților gri.

– Abia s-a întâmplat, săptămâna asta. E ceva foarte nou sau... mă rog, de fapt e și ceva de foarte demult. Nu am făcut sex încă. Am hotărât să o luăm ușor.

Abilene zâmbește batjocoritor.

– E vreun bisericos?

– Puțin. Vreau să spun că da, dar nu e călugăr sau ceva. Și-a pierdut soția recent.

Se apleacă înainte.

– Un văduv? Greer, e vorba despre vreun *moș*?

Spune-i. Trebuie să-i spui acum. Stomacul mi se strânge din nou și-aș vrea să mint. Urăsc să mint și cu toate astea adevărul pare inutil, ciudat și ostil...

Dar apoi îmi amintesc că urmează dineul de stat săptămâna aceasta. Dacă nu-i spun eu, va afla oricum, și ar fi mult mai rău.

Trag aer în piept.

– Îi mai aduci aminte de petrecerea de la Londra? Cea la care a fost și Maxen Colchester?

Pare puțin derutată de turnura discuției.

– Da, dar ce are de-a face cu...

Scanned with CamScanner

– L-am sărutat, am întrerupt-o. Era în bibliotecă. După ce noi două ne-am certat, el a intrat de pe terasă şi-am stat de vorbă şi apoi... ne-am sărutat.

Sprâncenele i se ridică şi gura i se cască.

– Ce?

– Ne-am sărutat şi după aia eu am vrut să-ţi spun, jur, dar păreai aşa atrasă de el şi n-am vrut să te superi pe mine, mai ales că am crezut că nu-l voi revedea niciodată. N-avea rost. Aşa că nu ţi-am mai spus.

Clipeşte. N-am văzut-o niciodată atât de uimită, reacţionând cu atâta încetineală. Lipsa furiei, care ştiam că va exploda dintr-un moment în altul, îmi dă curaj să continui.

– Şi apoi l-am revăzut la Chicago, ne-am întâlnit scurt, dar nu s-a întâmplat nimic pentru că, aşa cum am văzut toţi, era cu Jenny. Iar bărbatul cu care m-am culcat în noaptea aia, cel care nu m-a sunat niciodată? Nu era un tip oarecare întâlnit la petrecere, era Embry Moore.

– Incredibil! spune, clipind des.

– Iar acum o săptămână şi ceva Embry Moore a venit la mine şi mi-a spus că Maxen vrea să mă vadă. Şi ne-am întâlnit, ne-am sărutat şi a fost la fel de incredibil ca prima dată, iar acum...

Din nou îmi găsesc cu greu cuvintele. Să-i spun că ne frecventăm, sună prea informal, să-i spun că ne iubim, e prea devreme, cel puţin oriunde în afară de în capul meu.

– Şi m-a invitat să merg cu el la dineul de stat de săptămâna asta, spun şi, cu toate că decisesem să fiu blândă, să fiu cea care oferă, pentru că aşa funcţionase

Scanned with CamScanner

întotdeauna între noi două, m-am trezit că vocea îmi sună puternică şi că am bărbia ridicată sfidător. Iar eu am acceptat, închei şi îi aştept reacţia.

Nu răspunde, dar pot citi semnele mâniei fluturându-i pe sub piele: o roşeaţă periculoasă pe pielea gâtului, strălucirea din ochi, buzele strânse.

— Abi, spun rugător. *Nu face asta. Hai să nu ne certăm.*

Dar apoi ea înghite şi-mi zâmbeşte forţat.

— Să ştii că sunt fericită pentru tine. Vremurile când mă atrăgea Maxen Colchester sunt foarte departe, aproape că uitasem de asta. Şi dacă e să fie cu cineva, sper ca acea persoană să fii tu.

Îmi doresc s-o cred. Din toată inima.

— Eşti sigură?

De data asta zâmbeşte cu mai multă uşurinţă, deşi strălucirea bizară din ochii ei nu a dispărut.

— Da, Greer. Ar fi ridicol să-mi sfârâie călcâiele pentru un bărbat pe care l-am întâlnit o singură dată personal. Mă bucur că mi-ai spus.

— Mi-era aşa teamă să-ţi spun pentru că ştiu că îl adorai când eram mai mici, zic respirând uşurată. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu mă urăşti acum!

— Normal că nu te urăsc.

Se aşază înapoi pe scaun bătând cu unghiile în masa de sticlă.

— Deci, şi Preşedintele şi Vicepreşedintele, eh?

— Nu, nu, mă grăbesc să clarific. Ce s-a întâmplat între mine şi Embry a fost acum foarte multă vreme. Eram nefericită pentru că îl văzusem pe

Scanned with CamScanner

Ash cu Jenny şi evident lui Embry nu i-am plăcut în mod deosebit dacă nu a mai dat niciun semn viaţă.

Abilene tresare când mă aude folosind numele mic al lui Maxen, dar nu comentează. În schimb, spune:

– Eşti sigură că nu mai e nimic între tine şi Embry? Te-ai înroşit toată.

Îmi pun o mână pe obraz. E cald şi cu siguranţă îmbujorat. Încerc să nu mă gândesc la noaptea aceea din Chicago. La cât de arătos era la lumina lumânărilor, la cină, săptămâna trecută, cum parfumul său de citrice şi piper m-a urmărit până acasă bântuindu-mă în timp ce încercam să adorm.

Dacă tu vrei să uiţi cine eşti, nu înseamnă că şi noi, ceilalţi, vrem acelaşi lucru.

– Nu e nimic între Embry şi mine, repet, dar răspunsul meu vine prea târziu şi faţa mă trădează. N-am ştiut niciodată să mint.

Zâmbetul lui Abilene se ascute.

– Cum zici tu, verişoara mea. Dar ai grijă. Oraşul ăsta e plin de lupi şi sunt întotdeauna înfometaţi.

– Nu sunt genul de pradă după care să poftească, spun din nou. Embry nu reprezintă o problemă.

Zâmbetul său se curbează şi devine chiar mai ascuţit decât înainte.

– Eu cred că este, şi încă o problemă foarte mare pentru tine. Şi pentru Preşedinte.

Mă încrunt.

Scanned with CamScanner

— Ce vrei să spui?

— Doar asta, Greer, că bărbații ca ei au secrete. Nu ajungi puternic atât de tânăr fără să ai ditamai scheleții în dulap. Și îți garantez că Președintele și Merlin Rhys sunt capabili de orice ca să le țină ascunse. Orice.

— Am impresia că știi ceva ce eu nu știu.

— Dacă ești iubita Președintelui, vei descoperi curând și tu, spune și vocea îi sună dură și amuzată în același timp. Unele femei ar fi în stare să accepte trecutul său, dar tu nu ești genul, drăguță.

Îmi întorc mintea pe toate părțile încercând să scotocesc în trecutul lui Ash după detalii despre vreun scandal, dar nu găsesc niciunul. Înainte să mai pot spune ceva, Abilene dă din mână ca și cum ar vrea să-mi gonească vorbele.

— Nu-ți face griji. Serios. Urăsc ideea de a te speria și de a-ți strica o relație sentimentală abia începută. Dar... peste cinci minute intru într-o ședință. Dacă vrei, poți aștepta până mă întorc și mergem să mâncăm ceva împreună sau...?

Mi-e clar ce vrea să spună. *E timpul să pleci.*

Recunoscătoare pentru modul în care mi-a permis să mă retrag elegant, mă ridic.

— Trebuie să mă întorc la serviciu. Am o serie nouă de proiecte de corectat.

Abilene se ridică la rândul ei și ocolește biroul. Mă îmbrățișează ca întotdeauna, nici mai strâns, nici mai îndelung, dar chiar și așa pot simți că ceva nou a intervenit între noi.

Ceva urât. Un amestec între gelozia ei și noile dubii pe care tocmai mi le-a băgat în cap. O frică nouă.

Scanned with CamScanner

Vei descoperi curând şi tu.

Mă ia cu tremurat în timp ce părăsesc biroul. Afară e o zi rece de noiembrie.

Ce puteau însemna toate astea?

Şi dacă nu vreau să aflu?

Scanned with CamScanner

16

În prezent

Deschid uşa casei, absorbită de conversaţia cu Abilene, şi nici nu observ bărbatul înalt care stă în picioare în camera de zi. Îmi arunc geanta pe cel mai apropiat scaun şi dau să intru în bucătărie să caut nişte cafea. Cafea şi o doză zdravănă de bourbon ca să scap de senzaţia de şoc, când, cu coada ochiului, îl văd pe Merlin Rhys.

– Iisuse Hristoase, exclam, făcând un pas înapoi şi lovindu-mă de biblioteca plină de cărţi. Merlin păşeşte din obscuritatea creată de după-amiaza de noiembrie prin colţurile camerei de zi şi-şi ridică mâinile ca pentru a declara că nu are gânduri rele.

– Domnişoară Galloway, spune, înclinându-şi capul.

– Cum dracu ai intrat aici? zic, de fapt bolborosesc, încercând să înlocuiesc efectul adrenalinei cu indignarea.

– Am locuit aici cândva, spune Merlin calm, scoţând o cheie din buzunar şi aşezând-o pe măsuţa de cafea. Acum mai mulţi ani, când abia mă mutasem în Washington, bunicul tău a fost bun şi mi-a permis să locuiesc aici până aveam să-mi găsesc ceva al

Scanned with CamScanner

meu. Promit să nu mai dau buzna vreodată, dar am considerat că a venit timpul să stăm de vorbă.

Simt presiunea rafturilor de cărți pe spate. Un nor trecător acoperă soarele. Camera se umple de umbre reci în timp ce Merlin ia loc pe fotoliu punând picior peste picior. Gestul este grațios, dar nu senzual, elegant fără să fie efeminat. Are o alură asexuată, iar chipul său pare fără vârstă.

Trecuseră cinci ani de când îl întâlnisem ultima dată, deşi fusese imposibil să nu-l văd pe la televizor sau să nu-i aud numele citat la ştiri de atunci şi până acum. A fost şeful de campanie al lui Ash, iar acum era consilierul său general, un rol pe cât de omniprezent, pe atât de misterios. Şi ştiu că apariția sa de acum nu este întâmplătoare.

— Să stăm de vorbă?

Îmi simt gâtul uscat şi tuşesc, încercând să continui:

— Acum cinci ani, când am venit la petrecerea ta mi-ai spus, din nou, să-mi țin sărutările pentru mine. O să mi-o spui a treia oară? Sunt în belele?

În penumbră, omul de care îmi fusese frică de când aveam şapte ani râdea.

Râdea.

Nu era un râs sinistru, răutăcios. Era un râs bucuros. Prietenos. Şi în ciuda umbrelor şi a anilor în care mă temusem de el, pot vedea că, în definitiv, e doar un bărbat. Nu un vrăjitor, nu un clarvăzător, nu agent secret al poliției sărutărilor. Doar un bărbat de familie bună, receptiv, capabil să umple o cameră cu râsul său puternic.

Scanned with CamScanner

Lui Ash chiar îi place să aibă în preajmă oameni care râd, mă gândesc, dezlipindu-mă de bibliotecă și mergând să mă așez pe scaunul din fața lui Merlin.

– Nu ești în belele, spune în sfârșit cu un zâmbet încă pe față. Ochii îi sunt plini de căldură, una autentică, deși încă mai detectez circumspecția din trecut.

Dar nu mai am nici șapte, nici șaisprezece, nici douăzeci de ani. Nu mă mai deranjează, ca înainte, faptul că e circumspect.

– Și-atunci, despre ce vrei să discutăm?

– Vreau să îți spun o poveste, zice împreunându-și mâinile în poală. Nu este foarte lungă și e posibil să nu te intereseze cine știe ce, dar cred că este o poveste importantă pe care trebuie să o auzi.

Vreme de un minut stau și meditez. Aș putea să-i cer să plece, aș avea tot dreptul. Aș putea chiar să plec eu. Nu mă obligă nimic să stau aici și să ascult un bărbat care s-a comportat cu mine aspru și terifiant încă de pe vremea când eram o copilă. Dar nu mă pot abține, sunt intrigată de ideea că Merlin are o poveste de spus. În definitiv, predau literatură, am de-a face cu povești tot timpul, îmi ocupă mintea constant.

– Fie, sunt de acord în cele din urmă. Povestește-mi. Și, ca la comandă, norii se îndepărtează de soare, iar camera se umple de o lumină slabă.

– A fost odată ca niciodată, începe Merlin încet, cu o urmă de ironie în voce, un bărbat care s-a îndrăgostit de o femeie care era măritată.

– Începutul e puțin diferit de cel obișnuit, spun.

Scanned with CamScanner

— E chiar mai uzual decât îți poți imagina, răspunde el. David și Bathsheba? Tristan și Isolda? Arthur Dimmesdale și Hester Prynne?

— Astea nu sunt povești cu final fericit, subliniez.

— N-am spus că o să fie o poveste cu final fericit. Doar o poveste obișnuită, răspunde Merlin, sprijinindu-se puțin de scaun. Acum, să ne întoarcem la eroii noștri. Fiind o poveste banală, bărbatul a încercat toate metodele cunoscute să se apropie de femeie. A flirtat, a implorat, a încercat să o impresioneze zi de zi. Vezi, erau colegi de serviciu, ceea ce îi permitea să o curteze neobosit, pentru că sentimentele pe care le avea pentru ea nu-i dădeau pace. Dar ea își iubea soțul și, chiar dacă nu l-ar fi iubit, nu era genul de femeie care să-și încalce jurămintele făcute în fața lui Dumnezeu.

— Așa și trebuie.

Dă afirmativ din cap.

— Sunt de acord cu tine. Dar era greu să-i reziste, mai ales cu trecerea anilor. Era arătos și puternic și o dorea chiar și atunci când ea purta în pântec copilul soțului ei. Este un sentiment măgulitor să fii dorită de Președintele Statelor Unite, ceea ce sunt sigur că înțelegi.

Nu-mi pot ascunde uimirea.

— Era Președintele?

Merlin mă privește direct în ochi.

— Un Președinte pe care familia ta îl cunoaște foarte bine. Președintele Penley Luther. Partenerul de candidatură al bunicului tău.

Scanned with CamScanner

Cred că şocul mi se vede pe chip, dar nu mă pot controla. Bunicul nu avusese decât cuvinte de laudă pentru Preşedintele Luther. De fapt, toată lumea avusese doar cuvinte de laudă pentru el. Mi-era greu să-mi imaginez eroul american al economiei şi diplomaţiei internaţionale cu călcâiele sfârâind după o femeie măritată.

– Trebuie să-ţi amintesc, spune Merlin, că Luther era un pic uşuratic. Şi că era divorţat. Pentru el era natural să fie dorit, iar Luther nu a ignorat niciodată chemările naturii de dragul moralităţii, cel puţin nu în privinţa vieţii sale personale.

– Şi ce s-a întâmplat?

Merlin îşi priveşte mâinile preţ de o clipă.

– Ce se întâmplă de obicei în aceste cazuri, deşi modul în care s-a petrecut nu a fost cel obişnuit. Totul a avut loc la un summit găzduit de Marea Britanie, undeva într-o locaţie izolată din Wales. Luther a adus-o şi pe ea pentru că-i era consilier general, exact cum sunt eu acum pentru Maxen. Summit-ul a fost scurt, dar intens şi, în ultima noapte, participanţii s-au reunit la o mică petrecere. Băutura curgea. Focul ardea cald în noaptea răcoroasă de primăvară. Înţelegi tu... S-a făcut târziu şi toţi s-au retras, mai puţin Luther. A rămas singur lângă şemineul din pavilionul central, sorbind din pahar şi privind focul. Era aşa de adâncit în gânduri că nici n-a remarcat îngrijitorul şi pe soţia lui strângând paharele goale, nici pe băieţelul lor ajutându-i. În cele din urmă, băieţelul s-a dus la el şi l-a atins pe braţ.

– Vreţi să vă ajut să vă mergeţi în camera dumneavoastră?

Scanned with CamScanner

— Vreau să mă bag în pat, dar nu singur, i-a răspuns Luther. Era prea beat ca să-i pese că i se adresa unui băiețel. Dar băiatul avea un spirit de observație deosebit, mult mai dezvoltat decât al altor copii.

— Vă pot conduce în camera ei, s-a oferit acesta, șoptind.

Bărbatul nu a răspuns, părea indecis ce să facă.

— Vă pot conduce ocolind pe afară și puteți intra pe ușa balconului, a continuat băiatul. Nu vă poate vedea nimeni. Luther l-a privit cu ochii limpezindu-i-se, apoi s-a ridicat și l-a urmat.

Îmi dau seama că stau pe scaun aplecată înainte. Mă reazem de spătar.

— Și ce s-a întâmplat după? S-a dus la ea în cameră? L-a dat afară?

— Nu. L-a primit înăuntru și a închis ușa balconului după el.

— Dar îi rezistase ani de zile! De ce să cedeze acum?

Merlin ridică din umeri.

— Inima omenească e un mister. Poate că și ea îl iubise cu aceeași ardoare în tot acest timp la fel cum el o iubise pe ea și nu a mai putut rezista. Poate a fost din cauza alcoolului și a izolării. Poate că nu mai putuse ține piept insistențelor lui. Știu doar că la puțin timp după aceea s-a despărțit de soțul ei, poate deja conveniseră să se despartă, făcând astfel să dispară obstacolul dintre ea și Luther. Sigur este că și-au petrecut noaptea împreună și că au urmat multe altele apoi. Iar în iarna aceea, ea a dat naștere unui copil.

Scanned with CamScanner

Scotocesc printre amintirile legate de președintele Luther, printre istoriile auzite de la bunicul.

– Totuși, nu-mi aduc aminte ca Luther să fi avut un copil.

– Niciun copil recunoscut.

În ochii lui Merlin apare o expresie de tristețe.

– Femeia a murit la naștere. E ceva rar în zilele noastre, dar s-a întâmplat. Embolie cu lichid amniotic. La vremea când a murit, ea și soțul ei erau în plin divorț și el știa că pruncul nu era al lui. Luther, cu toate micile sale păcate publice, știa că era riscant pentru cariera sa politică să recunoască acel copil, dat fiind că fusese conceput în umbra adulterului și a păcatului. Astfel copilul a sfârșit în sistem și a fost încredințat unei familii în plasament. Soțul ei a păstrat fetița, care era încă un bebeluș, iar Luther și-a văzut de viața lui, deși se spune că după moartea ei nu a mai fost niciodată același om.

Mă gândesc la femeia care a pierit înainte să-și poată îmbrățișa copilul. Fusese singură? Stătuse cineva la căpătâiul ei s-o aline când era în durerile facerii sau să o îmbrățișeze în momentul morții?

– E oribil.

– Greer, nu-ți vine în minte nicio persoană cunoscută care să fi crescut în sistemul de plasament? Nu cunoști niciun orfan?

Am nevoie de o secundă să-i înțeleg cuvintele și să fac legătura.

– Vrei să spui că...

Scanned with CamScanner

— Exact. Maxen Colchester este fiul lui Penley Luther. Abandonat la naştere, crescut de străini, sacrificat intereselor politice. Mi-aduc aminte de fotografia din garderoba lui Ash, cu el cuprinzându-le în braţe pe Key şi pe mama sa adoptivă.

— Poate a fost mai bine aşa, spun încetişor.

— Că a fost crescut de familia Colchester? Fericit, în siguranţă şi departe de atenţia publică? Da, cred că a fost cel mai bine aşa. Unii ar putea spune că aşa a fost să fie. Că era destinul lui.

Îmi ridic privirea spre el.

— De ce îmi spui toate astea acum?

Merlin mă priveşte la rândul său în ochi, cu bunătate.

— Pentru că ai dreptul să ştii cine este Ash. Ai dreptul să-i ştii trecutul, pentru că acesta va deveni viitorul său.

— Ce vrei să spui cu asta?

Merlin oftează.

— Multe, din nefericire, pentru că păcatele lui Luther au lăsat urme care nu mai pot fi ascunse. În momentul acesta, însă, ce vreau să spun este că cineva a descoperit povestea, cel puţin conform surselor mele, în care mă încred. Poate ieşi la iveală peste o săptămână sau peste un an, dar când se va întâmpla, o să arunce totul în aer. Şi acum, că faci parte din viaţa lui Maxen, trebuie să te aştepţi să ai de suferit şi tu.

Nu-l întreb de unde ştie că fac parte din viaţa lui Ash. Poate i-a spus chiar el sau poate ştie pentru că pare să cunoască tot ce mişcă, şi, oricum, undeva în subconştient, am ştiut dintotdeauna că era inevitabil ca Merlin să afle despre noi doi. Îl întreb, însă, altceva:

Scanned with CamScanner

– Când a aflat Ash adevărul despre cine este?

O umbră de furie, furie reală, îi traversează privirea şi reuşesc să-mi dau seama că nu îmi e adresată.

– La funeraliile lui Jennifer. În cel mai nepotrivit moment.

Doamne... Îmi imaginez cum e să nu ştii nimic despre părinții tăi biologici până la vârsta de treizeci şi cinci de ani. Mult după ce ai renunțat să mai cauți ceva despre originile tale. Cum e să te naşti în condiții atât de sordide şi mizerabile. Şi apoi să afli totul exact când trăieşti o profundă tragedie personală...

– Cine i-a spus? întreb.

Ochii negri ai lui Merlin se umplu de mânie.

– Sora lui vitregă.

– Deci ea ştia.

– O, da. Tatăl ei s-a asigurat de asta. A crescut-o alimentându-i convingerea că viețile lor fuseseră distruse de Luther, că mama ei pierise din cauza preacurviei Preşedintelui. Tatăl ei a crescut-o hrănindu-i continuu sentimentul de amărăciune, cum se hrănesc florile în seră. Cu foarte multă grijă şi atenție. Cine ştie când a aflat cine era copilul care i-a ucis mama, cine ştie câtă vreme a aşteptat înainte să-l înfrunte în legătură cu păcatele tatălui lui? Cert e că momentul loviturii a fost calculat cu o precizie ucigătoare. L-a prins în cel mai vulnerabil moment.

Funeraliile lui Jenny au fost spre sfârşitul campaniei, cu doar o lună sau două înainte de alegeri.

– Poate că soră-sa nu-şi dorea ca el să ajungă la Casa Albă?

Scanned with CamScanner

Şi-apoi altceva îmi vine în minte:

— Ea e cea care a dezvăluit povestea acum?

— Bănuiesc că da.

— Oh, exclam dintr-odată ridicându-mă. Verişoara mea Abilene mi-a pomenit ceva azi. *Nu ajungi puternic atât de tânăr fără să ai ditamai scheleţii în dulap*. A spus că există anumite zvonuri despre Ash, zvonuri cărora eu nu aş fi capabilă să le fac faţă. Probabil a auzit cumva de toate astea. Cred ca asta voia să-mi spună.

Asta-mi demonstrează cât de puţin mă cunoaşte, mă gândesc enervată, *dacă-şi imaginează că aşa ceva ar putea schimba ce simt pentru Ash.*

Dar Merlin îşi mută privirea când spun asta şi un fior rece îmi traversează şira spinării.

— Merlin?

— Mai sunt... şi alte lucruri despre Maxen care vor ieşi la iveală când va veni timpul, sunt sigur.

Vocea lui Merlin este impenetrabilă, chipul său pare o grădină plină de secrete, ascunsă de un zid înalt.

— Şi, da. Cred că sunt lucruri greu de acceptat.

— Dă-mi un exemplu. Nu-mi place ideea că toată lumea, în afară de mine, ştie lucruri despre bărbatul pe care îl iubesc.

Când mă aude vorbind de *iubire*, chipul lui Merlin se înmoaie.

— Ştiu. Nu sunt evaziv deliberat, domnişoară Galloway. De-aş putea, ţi-aş zice chiar acum, pentru că te cred când spui că-l iubeşti pe Maxen. Şi cred că

Scanned with CamScanner

ai dreptul să știi. Dar aceste lucruri... aceste secrete nu-mi aparțin. Nu sunt povești pe care să am dreptul să le relatez.

Îmi trec o mână peste ochi. Mai întâi Abilene, apoi Merlin. Azi a fost o zi cu prea multe informații, cu prea multe emoții. Tot ce-mi doresc este să fiu din nou cu Ash, sub corpul său, sau îngenuncheată în fața lui, să simt că toate lucrurile sunt la locul lor. *Sau cu Embry...* îmi șoptește o voce în ureche. O ignor.

– Încă o chestiune înainte să plec, spune Merlin, ridicându-se și netezindu-și haina de la costum. Îți datorez scuze.

Mă ridic să-l însoțesc, dar nu fac nimic pentru a-l opri sau încuraja, și el continuă.

– Știu că au fost ocazii în care am părut aspru și disprețuitor cu tine. În care *am fost* aspru și disprețuitor. Am fost nemilos și regret. Nu m-am gândit decât la binele lui Maxen și vreme îndelungată m-am temut că-l vei răni.

Rămân cu gura căscată.

– *Eu* să-l rănesc pe *el*? întreb gândindu-mă la toate nopțile în care i-am dus dorul, la inima mea frântă, atunci, la Chicago.

– Te asigur că nu te vezi și nu îți dai seama de potențialul tău așa cum îl vedem noi, ceilalți.

– Parcă ai fi Embry, bombăn, și probabil că tocmai am făcut o greșeală, pentru că Merlin se încruntă.

– Așa-i. Oricum, nu e deloc lipsit de logică să consideri că tu ai puterea de a-l răni pe Maxen. Mi-a fost suficient să mă uit la el o singură dată în seara aceea la Londra ca să înțeleg că era nebun după tine.

Scanned with CamScanner

Tocmai de-aia i-am prezentat-o pe Jennifer Gonzalez și-am făcut tot ce mi-a stat în putință să mă asigur că se vor căsători.

— L-ai cuplat cu Jenny ca să-l ții departe de mine?!

Habar n-am ce să cred despre asta, dar știu exact ce mă face să *simt*. O furie teribilă pune stăpânire pe mine.

— Așa mult ți-ai dorit să-l ții departe de mine, încât l-ai făcut să se căsătorească cu alta?!

— Nu l-am obligat să facă nimic, a spus Merlin blând. N-am făcut altceva decât să i-o prezint și să încurajez relația lor, dar în final a fost a hotărârea lui. A ales-o pe ea.

De ce mă doare încă asta, nu știu, dar o face. Îmi încrucișez mâinile pe piept.

— N-am înțeles niciodată, murmur, ce ai avut împotriva mea.

— Ți-am spus, răspunde, îndreptându-se spre ușă, m-am temut că-l vei răni pe Maxen. Și încă mă tem de asta, dar nu mai pot face nimic de-acum. Poate că și asta e scris în destinul lui. În destinele noastre.

— Nu-i voi face niciun rău, spun, însoțindu-l spre ușă.

— Nu o vei face intenționat. Nu așa cum a făcut-o sora lui. Dar îl vei răni mai mult decât ar putea ea vreodată. Singura mea consolare e faptul că știu că-i vei aduce mai multă bucurie decât durere.

— N-ai de unde să știi lucrurile astea, spun, și urăsc să-mi aud vocea atât de nesigură. Doar nu ești vreun vrăjitor. Apoi adaug, de dragul fetiței de șapte ani de altădată: sau ești?

Scanned with CamScanner

Merlin râde din nou, același râs care umple încăperea și simt că furia mi se înmoaie, fără să vreau.

– La revedere, domnișoară Galloway. Sunt sigur că ne vom regăsi curând.

Țin ușa deschisă în timp ce el pășește afară, dar când ajunge pe verandă îmi vine în minte o întrebare:

– Ai spus că nu-mi povestești despre zvonurile acelea cu privire Ash pentru că sunt secrete care nu-ți aparțin. Dar atunci, de ce ai putut să-mi mărturisești despre părinții lui biologici?

Merlin se întoarce și zâmbește. Pare imun la vântul brutal de noiembrie.

– Nu ai ghicit încă? Pentru că este și povestea mea.

Acum că a spus-o, devine evident, și nu-mi vine să cred că nu am ghicit mai devreme.

– Tu erai băiețelul acela, nu-i așa? Copilul care l-a însoțit pe Luther în camera ei.

– După ce sora lui Maxen i-a zis adevărul, a venit la mine să-mi spună. Habar nu avusesem de toate astea, dar cum am auzit povestea, am făcut legătura. N-am uitat niciodată noaptea aceea, când l-am întâlnit pe Președinte. N-am uitat niciodată cât de trist păruse, cât de *pustiit* era de dragostea pe care o simțea. Dar după ce Maxen mi-a spus povestea și am întregit tabloul, mi-am dat seama că ar fi trebuit să știu de mult că era fiul lui Luther. Din cauza privirii pustiite. Timp de ani de zile Maxen a avut privirea aceea când se gândea la tine.

Cu aceste ultime cuvinte, Merlin pleacă și, odată cu el, dispare și furia mea. Rămân însă confuzia și frustrarea, dar furia se risipește, lăsând în mine un

Scanned with CamScanner

vid. Îl urmăresc urcând în mașina care-l așteaptă și îndepărtându-se, apoi încui ușa cu tot corpul vuind de prea multe emoții. E vremea pentru cafeaua aceea cu bourbon, numai că aveam să las cafeaua deoparte și să trec direct la bourbon.

Și abia când încep să-mi torn un pahar de *Blanton*, îmi dau seama că Merlin, de fapt, nu m-a lămurit dacă e sau nu un vrăjitor. M-așez pe scaunul din bucătărie rezemându-mă de spătar, holbându-mă la whisky-ul din pahar și amintindu-mi de prima dată când l-am întâlnit pe Merlin. Gândindu-mă la primul sărut cu Ash, la noaptea petrecută cu Embry și la tot ce a urmat după aceea. La sora lui Ash, la strălucirea din ochii lui Abilene și la dineul de stat care urma, la zvonurile care se învârteau în jurul bărbatului pe care-l iubeam, zvonuri atât de întunecate că nimeni nu părea să își dorească să vorbească despre ele.

Și, la final, mă gândesc la Embry, la durerea din inimă care nu a dispărut niciodată. La faptul că, în secret, îmi doresc ca și el să poarte aceeași povară.

Beau whisky-ul din patru sorbituri, pe nerespirate, și-mi mai torn unul. Regăsirea mea cu Ash ar fi trebuit să fie sfârșitul poveștii, finalul cu *și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți*. Dar cumva, presimt că acesta este doar începutul.

Dau pe gât whiskey-ul și-l torn pe al treilea.

Scanned with CamScanner

SFÂRŞIT

Partea I

Scanned with CamScanner

Sunt excitată.
Furioasă.
Curioasă.
Mă simt trădată.
Nu vreau să se oprească.

18+

Și văzându-i așa, îmi dau seama că știam deja. Poate nu în mod conștient, dar informația era acolo ca o epavă așteptând ca nisipul să se miște, așteptând să întorc în sfârșit capul și să văd ceea ce o parte din mine suspectase de la bun început.

Gelozia e un cuvânt cu prea multe sensuri. Este un TARDIS, mai mare pe dinăuntru, dar cu un înțeles micuț pe afară, conținând un joc complex de emoții și negocieri. Iar fiecare dintre înțelesurile pe care le are mă face să sufăr.

Mă simt ușurată că nu sunt singura care a păstrat un secret după momentul cererii în căsătorie. Terorizată de ce va aduce viitorul. Pentru că, serios acum, la ce mă mai puteam aștepta? Ăsta trebuia să fie basmul meu, eu prințesa și Ash prințul, dar mai este un al treilea personaj, un personaj după care amândoi jinduim și care jinduiește după amândoi.

Din câte basme am citit în copilărie, niciunul nu avea trei personaje principale.

BOOKZONE

ISBN 978-606-9008-71-3 (general)
ISBN 978-606-9008-72-0 (vol. 1)
9 786069 008720

Scanned with CamScanner